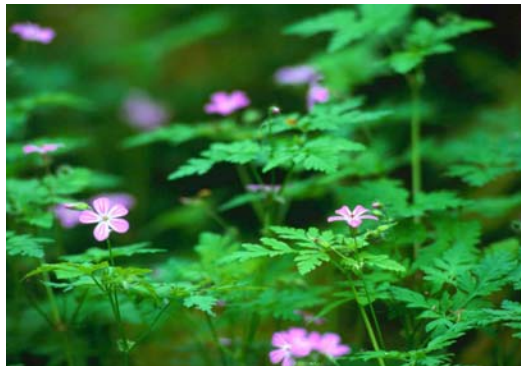


Châu Liên

Tình Yêu Duy Nhất



VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập 1

Trong đám đông nhốn nháo đang chờ chuyển bay hạ cánh , Hạ Quỳnh cố chen lên phía trước .

Trông cô thật lạc lõng và lơ ngơ đến tội nghiệp .

Sáng nay , theo lệnh của bà giám đốc khả kính , cô ... nhận sứ mạng đi đến sân bay để đón Đăn Nguyễn , cháu của bà .

Trước khi lao vào phòng họp , bà giám đốc chỉ cung cấp cho cô một cái tên không kèm theo lời giải thích . Cũng không có cả một tấm ảnh để Hạ Quỳnh ... nhận dạng , thành thử cô không biết tên đàn ông cô đi đón như thế nào . Công việc của cô là tìm người đàn ông có tên là Đăn Nguyễn , trao tặng anh ta một bó hồng , sau đó đưa về dinh thự của bà giám đốc .

Ngắm lại bó hoa trên tay , Hạ Quỳnh khe khẽ lắc đầu . Nó không được tươi lắm vì ít ra cô cũng đã đợi Đăn Nguyễn hơn hai tiếng đồng hồ . Chuyển bay đến trễ so với dự kiến do thời tiết xấu . Cô không biết đến khi nhận hoa tặng , anh chàng Đăn Nguyễn ấy có phật ý hay không nữa .

Chờ mãi , khuôn mặt căng thẳng của Hạ Quỳnh chợt nhẹ nhõm khi nghe thông báo trên loa phóng thanh . Cuối cùng , chuyển bay mà cô đang nóng lòng mong đợi cũng hạ cánh ...

Đám đông nhốn nháo hẳn.

Ai cũng mong đón được người thân nên ào lên phía trước .

Một bà béo nãy giờ đứng sau lưng Hạ Quỳnh chợt đẩy mạnh vai cô để vượt lên , nhưng Hạ Quỳnh đã ... cố gồng lại để giữ vị trí thuận lợi nhất . Đưa cao chiếc bảng có ghi hai chữ " Đăn Nguyễn " , cô nhìn

chầm chầm từng người đàn ông bước qua khung cửa phòng cách ly

.

Có khoảng chục abg chàng đã đi qua chỗ cô nhưng không buồn ngoảnh đầu nhìn lại khiến Hạ Quỳnh hơi hoảng .

Trời ạ ! Đăng Nguyễn là tên đàn ông nào đây ? Cao hay thấp ? Mập hay gầy ? Cô quên hỏi bà giám đốc , thành thử giờ đây cứ ngẩn người ra mà nhìn thiên hạ không biết phải xử trí như thế nào .

Một anh chàng thanh niên thấp đậm người và gương mặt đầy mụn xăm xăm tiến về phía Hạ Quỳnh khiến cô mừng rỡ . Cô vội nói :

– Anh là ...

Anh chàng vội hỏi :

– Cho tôi hỏi mấy giờ rồi ?

Câu hỏi của anh ta làm Hạ Quỳnh cut hứng . Coi bộ đó không phải là người cô đang mong đợi . Giọng cô khô khốc :

– Mười giờ hai mươi phút .

Anh chàng cộc lốc :

– Cảm ơn .

Cô hỏi với theo :

– Anh tên gì thế ?

Anh chàng nhìn vào mặt cô một cái , giọng hơi khó chịu :

– Tôi tên Mẫn . Mà có gì không ?

Hạ Quỳnh cười cầu tài :

– Vậy mà tôi tưởng anh là ... người khác cơ

– Người khác nào ?

– Tôi cứ nghĩ anh không phải là Mẫn . Bộ anh tên là ... Mẫn thật hả ?

– Trời đất !

Kêu lên một tiếng , anh càng mập mắt hút trong đám đông .

Hạ Quỳnh lắc đầu cười . Anh chàng mập ấy không giận cô mới là chuyện lạ . Khi không cô lại phủ định anh ta , cho rằng anh ta không phải là ... chính mình .

Lượng hành khách đi ra cổng mỗi lúc mỗi nhiều nhưng vẫn chưa có ai đến với cô cả , mặc dù cô đã chen lên đứng ở phía trên cùng với hai chữ " Đặng Nguyễn " được nắn nót bằng chữ in mực đỏ thật là ấn tượng .

Ngán ngẩm nhìn mọi người , Hạ Quỳnh tự hỏi cô sẽ ăn nói sao đây với bà giám đốc khi trở về nhà một mình . Chỉ mới nghĩ đến khuôn mặt giận dữ của bà , cô đã cảm thấy nản kinh khủng .

Chặn vội một anh chàng to béo với mớ hành lý cồng kềnh trên chiếc xe đẩy , Hạ Quỳnh vội hỏi :

– Xin lỗi , anh có phải là Đặng Nguyễn không ?

Chộp nhanh túi hành lý đang rơi khỏi xe vì sự vụng về của Hạ Quỳnh , anh chàng cần nhần :

– Sao lại đứng cản đường thế ? Cô không thấy tôi đang đẩy xe sao ? Suýt nữa là đổ nhào hết hành lý .

Hạ Quỳnh rói rít :

– Tôi xin lỗi , Nhưng vì tôi cần hỏi anh một câu .

Anh chàng nhướng mày :

– Chuyện gì thế ?

Hạ Quỳnh kiên nhẫn lặp lại câu hỏi mà suốt buổi sáng nay cô đã hỏi không biết bao nhiêu lần :

– Anh có phải là Đặng Nguyễn không ?

– Đặng Nguyễn à ?

Chăm chú nhìn anh , Hạ Quỳnh bỗng reo lên với vẻ mặt rạng rỡ :

– Thôi đúng rồi , anh chính là Đặng Nguyễn ! Lẽ ra , tôi phải nhận ra

anh từ sớm mới phải .

– Cô nói cái gì ?

Hạ Quỳnh tuân một hơi :

– Anh có biết vì sao tôi biết người tôi đang tìm chính là anh không ?

Tôi đoán anh là Đặng Nguyễn vì thấy anh cũng giống giống ... nội anh , giám đốc của tôi . Bà giám đốc của tôi cũng có chiếc mũi cao như mũi của anh , đặc biệt hai bà cháu của anh lại còn giống nhau ở vàng trán và đôi mắt , chỉ có khác biệt lớn ở khuôn mặt . Nhưng không sao , khuôn mặt hai người hơi khác nhau là vì bà giám đốc của tôi thì gầy gầy mà anh lại ... béo .

Khuôn mặt béo phị của anh chàng chảy dài :

– Đặng Nguyễn nào ? Bà nội nào ?

Hạ Quỳnh dẫu môi :

– Bà nội anh mà anh không nhớ sao ? Bà ấy chính là giám đốc của tôi đó , anh Nguyễn ạ .

Anh chàng quát khế :

– Nguyễn nào . Tôi không phải là Nguyễn .

Hạ Quỳnh chu môi :

– Có phải anh muốn thử tôi không , Đặng Nguyễn ? Anh có biết là tôi phải đợi đến mấy tiếng đồng hồ mới gặp được anh đó .

Anh chàng bắt đầu nổi cáu :

– Thử cái gì . Đặng Nguyễn là ai tôi không biết !

Cô mở to mắt :

– Có thật không ?

– Trời ạ ! Tôi phải nói như thế nào để cô hiểu là tôi không liên quan gì đến " ông " Đặng Nguyễn nào đó của cô cả .

Hạ Quỳnh tỏ vẻ thất vọng :

– Bộ anh không phải là Đặng Nguyễn sao ? Rõ ràng tôi thấy anh ... giống giống nội của anh mà .

Nhìn sững cô với vẻ lạ lùng , anh chàng béo phụ kêu lên :

– Cô này kỳ ghê ! Thật tình tôi chưa thấy ai như cô . Cô có bị man man không đó . Đẹp như cô mà man man kể ra cũng uổng .

Hạ Quỳnh cười bối rối :

– Xin lỗi vì đã quấy rầy anh . Nhưng tôi không bị ... man man như anh nói đâu . Nếu anh lâm vào tình trạng khó xử như tôi , biết đâu anh lại còn man man hơn tôi nữa .

Để mặc anh chàng to béo tròn mắt theo , Hạ Quỳnh lại phóng đến bên dòng người đang lũ lượt đẩy hành lý ra . Cô căng mắt quan sát từng người một . Ai là Đặng Nguyễn nhỉ ? Chịu thôi . Đã có đến cả trăm tên đàn ông đi qua chỗ cô đứng , thản nhiên nhìn chiếc bảng tên trên tay cô và không chịu ... dừng lại .

Cuối cùng thì không còn một người nào ở lại trong phòng nhận hành lý . Cánh cửa kính trong suốt được nhân viên sân bay khép lại trước vẻ mặt đầy thất vọng của Hạ Quỳnh .

Sao vậy nhỉ ? Tại sao không có Đặng Nguyễn trên chuyến bay này nhỉ ? Liệu có một sự nhầm lẫn nào về giờ giấc hạ cánh không nhỉ ? Suy nghĩ một lúc , Hạ Quỳnh vội rảo bước về phòng bán vé .

Nở nụ cười thân thiết với cô bán vé xinh như mộng đang mặc chiếc áo dài màu xanh đồng phục , Hạ Quỳnh cất giọng mềm mỏng :

– Chị cho em hỏi với .

Phải để cô nhắc lại lần thứ hai , cô gái xinh đẹp ấy mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên .

Một cái nhìn lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt thấp thỏm của Hạ Quỳnh :

– Sao ?

Hạ Quỳnh rụt rè hỏi :

– Xin chị cho biết trong danh sách bay sáng hôm nay có hành khách nào tên Đặng Nguyễn không ?

– Bay đi đâu ?

Hạ Quỳnh lớ ngớ :

– Không , từ nơi khác bay đến đây .

Giọng cô gái khó chịu :

– Chuyến bay nào ? Hỏi như thế ai biết gì mà trả lời .

Hạ Quỳnh vội nói :

– Chuyến bay vừa hạ cánh cách đây khoảng nửa tiếng ạ .

Cô gái cau có :

– Từ đâu đến ? Làm ơn nói rõ một chút coi . Khó hiểu quá !

– Dạ , từ Nha Trang đến đây sáng nay .

Cô gái gõ tay lên bàn phím máy vi tính , chăm chú dò trên màn hình một hồi giọng lạnh nhạt :

– Đặng Nguyễn ? ... Có ! Nhưng đến hai Đặng Nguyễn lận . Một Vũ Đặng Nguyễn và một Hoàng Đặng Nguyễn . Gần đến giờ bay , ông Hoàng Đặng Nguyễn xin đổi sang chuyến bay khác vào sáng mai . Chỉ có Vũ Đặng Nguyễn đi trên chuyến bay sáng nay mà thôi .

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Một cái tên đặc biệt như thế mà lại có sự trùng hợp sao ? Có ... hai Đặng Nguyễn thì làm sao em biết mình đón Đặng Nguyễn nào ?

Cũng không biết là người em đi đón có mặt đi trên chuyến bay này hay là trên chuyến bay vào sáng mai nữa .

Dù phát bực với vẻ lớ ngớ của Hạ Quỳnh , nhưng cô nhân viên cũng nén giận để hỏi :

– Người nhà cô họ gì ?

Hạ Quỳnh gãi đầu :

– Cũng không biết nữa .

Lại một ánh nhìn lạnh buốt lướt qua khuôn mặt bối rối của Hạ Quỳnh :

– Sao đi đón người nhà mà lại không biết tên họ ? Kỳ cục thế !

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Tại em ... đoảng quá nên không hỏi . Chị có cách gì giúp em nữa không ?

Cô nhân viên cau mày :

– Người nhà cô bao nhiêu tuổi

Cô nhân viên càng hỏi , Hạ Quỳnh càng quỳnh :

– Em cũng không biết nữa .

Lần này thì một cái nguýt dài :

– Phiền hết sức ! Tôi chưa thấy ai kỳ cục như cô . Đi đón người thân mà không biết tên biết tuổi . Hỏi gì cũng không biết , không biết .

Hạ Quỳnh thở dài :

– Chị thông cảm . Hình như buổi sáng hôm nay em cũng ... sao sao đó , không được bình thường . Chị xem thử có cách nào để biết " ông " Đặng Nguyễn nào là " ông " người nhà của em .

Cô nhân viên gõ lên bàn phím , cao giọng :

– Một Hoàng Đặng Nguyễn sáu mươi tư tuổi , một Vũ Đặng Nguyễn ba mươi một tuổi .

Hạ Quỳnh reo lên :

– Vậy là Vũ Đặng Nguyễn chứ không thể Hoàng Đặng Nguyễn . Nội của anh ấy ... chưa được sáu mươi tuổi mà . Anh ấy không thể ... sáu mươi tư tuổi .

Cô nhân viên châm biếm :

– Cô suy luận rất ... khá .

Giọng Hạ Quỳnh vui mừng :

– THẾ thì Vũ Đăng Nguyễn đâu rồi ? Em tìm anh ấy muốn xỉu mà không thấy .

Nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu , cô gái buông giọng :

– Trời đất ! Không lẽ tôi phải giữ anh chàng Đăng Nguyễn ấy lại cho cô ? Khách hàng nào cũng như cô coi bộ tội tôi điên lên hết .

Hạ Quỳnh đỏ bừng mặt :

– Xin lỗi . Xin lỗi . Chị thông cảm , tại em quỳnh quá không biết phải tìm anh ấy nơi đâu . Thôi , cảm ơn chị nhé ...

Cầm chiếc bảng và bó hoa , Hạ Quỳnh lại phóng thật lẹ về phía bãi đậu taxi . Cô không hy vọng là tìm được Đăng Nguyễn . Nhưng thà chạy đi tìm anh với sự vô vọng còn hơn là đứng xơ rớ một chỗ để cầu may .

Thật hên , trong bãi đậu xe vẫn còn một số người ngổn ngang với mớ hành lý . Hạ Quỳnh liền tiến về phía một tên đàn ông kính trắng gần cô nhất . Một anh chàng trông rất trí thức .

Cô áp úng hỏi :

– Anh ... anh có phải là " ông " Vũ Đăng Nguyễn không ?

Thay vì trả lời , anh lại hỏi ngược cô :

– Vì sao cô lại hỏi tôi câu đó ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Tại anh trông giống một kỹ sư . Mà Vũ Đăng Nguyễn là một kỹ sư .

Nheo mắt nhìn cô với vẻ giấu cợt , anh chàng kính trắng cất có hỏi :

– Kỹ sư ? Bộ tôi giống kỹ sư lắm sao ?

Hạ Quỳnh gật đầu :

– Vâng ...

– Kỹ sư thì như thế nào ?

Hạ Quỳnh bặm môi :

– Trông anh rất trí thức .

– Bộ chỉ có kỹ sư mới ... trí thức sao ?

Hơi quê vì kiểu câu hỏi kiến bò miệng chén . Hạ Quỳnh liền trả lời :

– Không hẳn thế . Nhưng nhìn anh tôi biết anh thuộc giới trí thức .

Anh chàng cười lớn :

– Có phải vì cô thấy tôi bị cận thị ?

Hạ Quỳnh vui vẻ đáp :

– Đúng thế . Phải chăng anh hay đọc sách nên bị cận ?

Sửa lại gọng kính , anh chàng tỉnh bơ phán :

– Tôi không phải là kỹ sư mà là chủ một lò bánh mì . Chuyện tôi bị cận thị không hề liên quan đến sách vì suốt ngày tôi chỉ biết ... bột mì . Tôi bị cận thị là do ... di truyền , dòng họ tôi ba đời bị cận . Nói cận kể như thế , cô đã hài lòng chưa .

Hạ Quỳnh cười hết nấc :

– Thế anh cũng không phải là Đặng Nguyễn sao ?

Nhìn cô với vẻ lạ lùng , anh chàng đeo kính cần nhân :

– Tôi nói dối cô thì có lợi gì chứ ? Tôi chẳng biết Đặng Nguyễn nào cả .

Hạ Quỳnh rút lui có trật tự :

– Xin lỗi .

Bạo gan hỏi hết người này đến người khác mà vẫn không tìm được kẻ cần tìm , thở hắt một cái thật mạnh Hạ Quỳnh lủi thủi tìm đến một gốc cây râm mát để đứng . Dù sao cô cũng không có can đảm để ... chọc giận thêm những con người đang mệt mỏi sau một chuyến bay dài .

Chợt nghĩ đến cơn thịnh nộ của bà giám đốc khó tính , cô đã cảm thấy nản . Cô không biết mình sẽ ăn nói ra sao với bà khi đi về với một bó hoa đã tàn úa trên tay .

Đặng Nguyễn ! " Ông " đang ở đâu ? Nếu " ông " biết là tôi đang khổ sở như thế này , có lẽ " ông " không nở biến mất tăm hơi như thế đâu .

Một tên tài xế taxi đứng gần đó nhìn chằm chằm tấm bảng trên tay cô , rồi chợt cười cười thật đáng ghét :

– Sao rầu thế em ? Bị leo cây hả ?

– ...

– Bộ em đi đón Việt Kiều rồi bị xù hả ?

– ...

– Thời buổi này đừng tin ai em ơi , em chỉ nên tin ... anh thôi .

– ...

– Có mỗi tay không , anh cầm giùm bảng cho .

– ...

_ Lên xe anh chở đi , cam đoan chỉ tính em một nửa tiền .

– ...

– Bỏ em cho em rơi rồi hả ? Thật đúng là đồ tàn nhẫn . Hắn tên có cái tên thật khá nhưng chơi không đẹp chút nào !

Hạ Quỳnh nguýt dài . Đúng là cô xui tận mạng và ... không giống ai . Không chỉ tên tài xế ấy mà có khá nhiều người nãy giờ cứ dăm dăm nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ . Vẻ mặt cười cười của thiên hạ làm cô quê đến phát khóc .

Chợt cô ... thù " ông " Đặng Nguyễn kinh khủng . Giá như cô có thể rời khỏi phi trường vào lúc này . Thế nhưng viễn cảnh về một trận nổi giận lôi đình của bà giám đốc không cho phép Hạ Quỳnh bỏ cuộc .

Thở hắt một cái , cô đổi tấm bảng sang tay khác cho khỏi mỏi tay (chọn đúng là vào gã lái taxi nhiều chuyện vừa quay mặt nhìn đi nơi khác , nếu không coi bộ cô lại chết vì cái miệng tía lia của hắn quá !)

.

Một anh chàng trông khá lãng tử đi ngang qua chỗ cô , một tay đút vào túi quần . Nụ cười chế giễu nở trên đôi môi kiêu ngạo của anh :

– Cô đang chờ ai ?

Hạ Quỳnh hất cằm :

– Chuyện riêng của tôi .

Anh chàng khẽ nheo mắt :

– Tấm bảng thì cô có thể giữ lại làm kỷ niệm , còn bó hoa cô có thể cho tôi không ?

Đúng là vô duyên hết chỗ nói , Hạ Quỳnh lườm dài :

– Không .

Anh chàng chế giễu :

– Nó héo hết rồi . Không lẽ cô định tặng anh chàng Đặng Nguyễn nào đó một bó hoa mà lẽ ra người ta nên ... cho nó yên nghỉ trong sọt rác .

Đúng không có một tên đàn ông nào cà chớn hơn .

Giọng cô ảm ức :

– Vậy anh xin làm gì ?

Anh chàng cười lớn :

Để ném vào sọt rác giùm cô . Cầm một cái bảng không thôi đã đủ mệt .

Cắt anh chàng ra thành từng mảnh nhỏ bằng ánh mắt sắc như dao , Hạ Quỳnh day mặt nhìn sang chỗ khác .

Chừng cô quay lại thì anh chàng cà chớn ấy cũng biến mất tiêu .

Bãi đậu xe vắng ngắt ...

Vẻ mặt đầy mặc cảm , Hạ Quỳnh đẩy cửa bước vào phòng giám đốc

.

– Sao ?

Cô ngắc ngứ :

– Dạ ...

Bà Phú Tịnh nhướn mày :

– Cô đã đón Đăng Nguyễn theo lệnh của ta rồi chứ ?

Hạ Quỳnh bậm môi :

– Vâng .

Trước mặt cô là một bà giám đốc khó tính với vẻ mặt khắc khổ quanh năm không có lấy một nụ cười . Bao táp đang chờ đợi cô .

– Đăng Nguyễn đâu rồi ?

Hạ Quỳnh lúng túng :

– Cháu cũng không biết nữa .

– Sao ?

Hạ Quỳnh cụp mi nhìn xuống đất :

– Cháu không tìm thấy Đăng Nguyễn .

– Cô vừa nói cái gì ?

Hạ Quỳnh hít một hơi thật dài :

– Theo lệnh của bà , cháu đến sân bay rất sớm nhưng không ... gặp được anh ấy .

Bà Phú Tịnh đưa hai tay lên trời :

– Cô vừa nói cái gì ? Thế cháu ta bây giờ đang ở đâu ?

Hạ Quỳnh bối rối :

– Cháu cũng không biết nữa . Cháu đến sân bay từ tờ mờ sáng .

Mặc dù chuyến bay có trực trực về giờ hạ cánh , muộn hơn hai tiếng

đồng hồ nhưng cháu cũng không dám đi đâu cả , ngay cả dùng điểm tâm cũng không .

Bà Phú Tịnh ngọt nhạt :

– Cô rất giỏi .

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Mong bà hiểu cho là cháu đã làm đủ mọi cách để đón cho kỳ được anh Nguyễn .

Bà Phú Tịnh nường mày :

– Cô đã làm những gì ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Cháu đã thuê ở sân bay một chiếc bảng nhỏ và ghi tên anh Nguyễn lên đó . Chọn một vị trí dễ nhìn thấy nhất , cháu đã đứng đó cho đến khi người đàn ông cuối cùng rời khỏi sân bay .

Bà Phú Tịnh cười nhạt :

– Thật là kỳ lạ .

Hạ Quỳnh háng giọng :

– Ngỡ là anh Nguyễn thay đổi chuyến bay , cháu cũng đã nhờ cô nhân viên sân bay kiểm tra danh sách các hành khách có mặt trên chuyến bay ngày hôm nay .

– Họ trả lời với cô như thế nào ?

Hạ Quỳnh xuôi xị :

– Anh Đăng Nguyễn có bay trên chuyến bay ấy .

Bà Phú Tịnh khẽ quát :

– Thế bây giờ cháu nội ta ở đâu ?

Hạ Quỳnh rầu rĩ :

– Cháu cũng không biết nữa .

– Điều quan trọng là bây giờ cháu nội ta đang ở đâu mà cô cũng

không biết . Thật là bực mình . Chỉ một việc nhỏ như thế mà cô cũng không làm xong thì đừng bao giờ nghĩ là mình có thể làm một điều gì to tát như ... đội đá vá trời .

Hạ Quỳnh mềm mỏng :

– Cháu xin lỗi bà .

Nhượng cao mày , bà Phú Tịnh phán :

– Ta không muốn nhìn thấy cô nữa . Cô đi làm việc của mình đi .

Dạ nhỏ , Hạ Quỳnh cúi đầu về bàn làm việc . Cô biết là bà giám đốc rất giận cô , nhưng biết làm sao được . Cô đã cố gắng hết sức .

Ngồi chưa được năm phút thì lại có tiếng chuông điện thoại nội bộ .

Giọng bà giám đốc đầy uy quyền :

– Cô cùng ta ra sân bay thử xem .

Hạ Quỳnh vội lùa chồng hồ sơ đang nằm trên bàn cho vào tủ . Gần như ngay tức khắc , cô đã có mặt bên cạnh chiếc Toyota màu trắng bóng lộn dành riêng cho giám đốc .

Chú tài xế ân cần bảo cô :

– Lên xe đi , Quỳnh !

Mở cửa xe , cô cười hiền :

– Cảm ơn chú .

Giọng chú quan tâm :

– Bà giám đốc đang nổi giận với Quỳnh phải không ?

Cô vuốt mái tóc ngắn ngang vai :

– Vâng .

Chú tài xế mỉm cười :

– Nghe giọng của bà trong điện thoại , chú biết là có chuyện .

Về mặt Hạ Quỳnh buồn xo . Cô liền kể cho chú tài xế nghe về cuộc đón tiếp bất thành của cô tại phi trường .

Chú tài xế an ủi :

– Lỗi đâu phải do Quỳnh . Bà giám đốc có giận cô cũng chỉ trong chốc lát thôi .

– Cháu sợ quá . Vì tin tưởng cháu , bà mới sai cháu đi đón người thân . Chưa hết chuyện xui này thì lại đến chuyện xui khác . Không chỉ làm cho bà giận sáng nay , chiều hôm qua cháu lại vô ý thảo sai một văn bản ...

Chú tài xế trấn an :

– Không riêng chi Quỳnh , mọi người trong công ty đều sợ bà giám đốc vì tính độc đoán hà khắc của bà . Nhưng chú nghĩ là do tính cách của công việc nên bà mới thế thôi . Biết đâu , đằng sau vẻ lạnh lùng khô khan ấy là một trái tim nhân hậu thì sao .

Hạ Quỳnh le lưỡi tỏ vẻ không tin .

Chợt nhìn thấy bà Phú Tịnh xuất hiện , chú tài xế vội bước xuống mở cửa xe :

– Đi đâu , thưa bà ?

Bà Phú Tịnh cao giọng :

– Ra sân bay !

Không một phút chậm trễ , chú tài xế nổ máy cho xe chạy ra cổng .

Chỉ một lát sau , chiếc xe hơi bóng lộn màu trắng hòa trong dòng xe đang lưu thông trên đường phố .

Khuôn mặt cau có , bà Phú Tịnh dăm dăm nhìn về phía trước . Bà đang giận kinh khủng . Lẽ ra , sáng nay bà đã đích thân đi đón cháu nội yêu quý của bà , nhưng giờ phút cuối lại bận tham dự một cuộc họp quan trọng . Thế là mọi chuyện đảo lộn tùng phèo chỉ vì con bé thư ký hậu đậu .

Chú tài xế liếc nhìn vẻ mặt khó dăm dăm của bà giám đốc :

– Thế cậu Nguyễn không gọi điện thoại cho bà sao ?

" Hừ " một tiếng với vẻ tức bực , bà Phú Tịnh phán :

– Không . Sáng nay ta gọi cho nó không biết đến bao nhiêu lần nhưng máy không liên lạc được .

Chú tài xế tỏ vẻ băn khoăn :

– Cũng không chắc là cậu Nguyễn đang còn ở sân bay đâu , thưa bà .

Bà Phú Tịnh nhướng mày :

– Chú cứ chờ tôi đến đó . Nó còn có ở đó hay không , chuyện ấy tính sau .

Ngồi ở băng ghế sau , Hạ Quỳnh cố thu mình lại . Cô chỉ mong bà giám đốc khả kính của cô ... quên mất sự hiện diện của cô .

Nhưng sự đời đâu đơn giản như thế . Quay lại nhìn cô , bà Phú Tịnh cao giọng phán :

– Còn cô nữa , lát nữa đến sân bay cô phải tìm cho kỳ được cháu của ta đây . Chỉ vì sự chảnh mắng của cô mà nó đã giận ta , cô có biết không .

Hạ Quỳnh ỉu xiu . Đúng là một nhiệm vụ ... bất khả thi . Cô không hy vọng là sẽ tìm thấy " ông " Nguyễn ấy . Chỉ trừ trường hợp ông ta không biết ... đánh vắn trên chiếc bảng cô cầm trên tay .

Chiếc xe vừa đỗ xích tại sân bay , Hạ Quỳnh lật đặt xuống xe . Cô đảo mắt nhìn quanh rồi chợt nhớ một chi tiết vô cùng quan trọng .

Chú tài xế và bà giám đốc của cô biết mặt Đăng Nguyễn , còn cô thì không . Chẳng lẽ bây giờ cô đến phòng đón tiếp để thuê một chiếc bảng rồi viết tên của anh như hồi nãy thì lằng nhách quá .

Vội vàng đuổi theo bà Phú Tịnh và chú tài xế đang xăng xái đi tìm Đăng Nguyễn , Hạ Quỳnh kêu lên :

– Thừa bà ...

Quay phắt lại nhìn cô , bà Phú Tịnh cau có :

– Cái gì ?

Cô gái đầu :

– Cháu đâu biết mặt anh Đăng Nguyễn , sao tìm được .

Chú tài xế cười khà một cái ra chiều đắc ý , nhưng vội nghiêm nét mặt khi bắt gặp cái nhìn đầy đe dọa của bà giám đốc .

Bà Phú Tịnh kêu lên :

– Nghe đây này ! Ba mươi mốt tuổi , cao lớn , đẹp trai và ... ngạo mạn . Chừng ấy đã đủ để cô tìm ra cháu của ta chưa ?

Không muốn làm cho bà nổi giận thêm , Hạ Quỳnh vội rảo bước về phía phòng vé . Chân dung mà bà giám đốc vừa phác thảo về anh chàng cháu nội của bà dù sao cũng làm cô thú vị xen một chút tò mò , tạm quên đi nỗi ám ức mà anh ta mang lại cho cô trong buổi sáng nay .

Ngạo mạn .

Ồi , vậy anh chính là bản sao của bà nội anh .

Hạ Quỳnh sục sạo khắp nơi , từ phòng bán vé cho đến phòng căng tin và thậm chí đến câu lạc bộ bi da của sân bay . Có đến hàng chục tên đàn ông trạc ba mươi tuổi nhưng không có anh chàng nào ... đẹp trai và ngạo mạn như chân dung mà bà giám đốc của cô đã mô phỏng .

Công bằng mà nói , cô cũng không hy vọng là tìm thấy anh .

Hạ Quỳnh vội trở về xe . Không cần chú tài xế thông báo , khuôn mặt hằm hằm của bà Phú Tịnh đã nói lên tất cả . Cũng như cô , họ không tìm thấy Đăng Nguyễn .

Quay lại nhìn bà Phú Tịnh , chú tài xế rụt rè hỏi :

– Biết đâu cậu Nguyễn đã gọi taxi về nhà rồi mà mọi người không biết .

Bà Phú Tịnh so vai :

– Chú không hiểu gì hết .

– Vậy là sao , thưa bà ?

Bà Phú Tịnh bực dọc :

– Ta vừa đổi chỗ ở cách đây một tháng , làm sao Nguyễn biết được nơi ta mới dọn về chứ .

Chú tài xế hùng hồn :

– Nhưng trụ sở của công ty đâu có đổi . Cậu Nguyễn có thể đã đến đó để tìm bà .

Bà Phú Tịnh cườn gằn . Không ai hiểu Đăng Nguyễn bằng bà . Một đứa cháu bất trị như Nguyễn đời nào thích đặt chân đến công ty .

Hắn hữu lắm , Nguyễn mới đến đó .

Giọng bà cau có :

– Hôm nay chú nói ... hơi nhiều .

Không dám ... ý kiến thêm , chú tài xế vội mở cửa cho bà , im lặng cho xe nổ máy .

Giọng bà giám đốc đầy quyền uy :

– Không đến công ty nữa . Chú chở ta và Hạ Quỳnh về nhà .

– Vâng ...

Một lát sau , chiếc Toyota sang trọng đỗ xích bánh trước ngôi biệt thự tráng lệ .

Chú tài xế mở cửa xe :

– Mời bà .

Hạ Quỳnh cũng vội xuống xe . Đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến nhà của bà giám đốc nên không khỏi ngỡ ngàng .

Ngôi nhà đẹp hơn rất nhiều so với trí tưởng tượng của cô . Và cô cũng không ngờ là bà giám đốc khó tính khô khan của cô lại cho trồng một vườn hoa đẹp đến thế bao quanh ngôi nhà .

Cô tò mò ngắm toàn cảnh ngôi nhà .

Một biệt thự màu trắng với ba tầng lầu xây theo kiểu kiến trúc Pháp , cầu thang nằm lộ thiên một bên hông tòa nhà . Những ô cửa kính với rèm treo màu trắng sáo trông thật thanh lịch .

Hoa hồng được trồng rất nhiều trong vườn . Hồng trắng , hồng nhung và có cả hồng ghép . Sát cạnh tường rào bên hông nhà là những cây sao đen già nua , dễ chừng mấy chục tuổi . Cạnh đó là những cây hoa hoàng hậu , bông tím hạt vàng điểm tô trên những dây lá màu xanh .

Vừa nhìn thấy bà giám đốc đi vào , người giúp việc vội đẩy cánh cửa cổng và lễ phép chào bà . Bà phẩy tay bảo Hạ Quỳnh :

– Cô vào nhà đi .

Rụt rè đi theo bà giám đốc , Hạ Quỳnh không khỏi băn khoăn . Cô đã không hoàn thành nhiệm vụ , không biết điều gì đang chờ đợi cô . Có lẽ là một trận lôi đình và sau đó là quyết định cho thôi việc . Mới nghĩ đến đó , cô cảm thấy buồn . Không dễ gì xin vào làm việc được một công ty uy tín như thế , để được tuyển dụng cô đã vượt qua không biết bao nhiêu ứng viên . Vẫn còn nhớ về cuộc phỏng vấn đầy cam go mà người chủ trì không ai khác hơn là bà giám đốc của cô .

Ngồi an vị trong chiếc ghế bọc nhung , về mặt bà Phú Tịnh mệt mỏi :

– Cô ngồi xuống đi !

Vẫn đứng yên một chỗ , Hạ Quỳnh khẽ thở dài :

– Cảm ơn , cháu không dám .

Bà Phú Tịnh nghiêm giọng :

– Hãy ngồi xuống ghế . Và đừng đưa ra khuôn mặt ủ rũ như thế với ta .

Rụt rè ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà , Hạ Quỳnh cắn môi :

– Bà có định sa thải cháu không ?

Nhíu mày nhìn cô thật lâu, bà Phú Tịnh cao giọng:

– Về chuyện gì? Chuyện hôm qua cô đã thảo sai một văn bản hợp đồng suýt làm công ty thiệt hại một đồng tiền ư?

Hạ Quỳnh trầm giọng:

- Cháu nghĩ đó không phải là lý do duy nhất.
- Chỉ có một việc ấy thôi cũng đủ để ta sa thải cô rồi.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Chỉ là một lỗi kỹ thuật trên máy tính, cháu nghĩ bà cũng dễ tha thứ vì trước khi đặt bút ký hợp đồng bà sẽ xem kỹ lại các chi tiết.

Bà Phú Tịnh cười nhạo:

- Cô có vẻ tự tin quá nhỉ. Thế thì cô sợ ta sa thải cô vì chuyện gì?
- Cháu biết là bà rất giận cháu. Chưa hết giận về chuyện đánh máy sai hợp đồng, nay lại đến chuyện sáng nay. Nếu không có chuyện đón hụt anh Nguyễn ở phi trường, có lẽ bà sẽ không giận đến thế.

Giọng bà Phú Tịnh bực tức:

- Đúng là ta rất giận.
- Cháu xin lỗi.
- Lời xin lỗi của cô cũng không làm mọi việc tốt đẹp hơn.

Hạ Quỳnh chân thành:

– Nhưng cháu là người có lỗi, cháu phải xin lỗi.

Bà Phú Tịnh khàn giọng:

– Từ nay cô cẩn thận một chút trong công việc mới được. Khi đã nhận một nhiệm vụ nào đó, dù nhỏ hay lớn cũng phải quyết thực hiện

đến cùng.

– Vâng...

– Cô làm rất được việc, nhưng chưa có sự khôn ngoan cần thiết.

Vào một dịp khác, ta sẽ góp ý thêm cho cô.

– Cảm ơn bà.

Ngả đầu trên ghế, bà Phú Tịnh nhắm mắt chấm dứt câu chuyện với Hạ Quỳnh. Cô bối rối nhìn bà không biết nên ngồi yên hay đứng dậy. Cũng không biết là bà đang ngủ hay thức nữa...

Một tiếng nhạc báo giờ thánh thót vang lên. Bà Phú Tịnh mở choàng mắt, liếc nhìn đồng hồ trên tường bà thở dài phán:

– Không biết bây giờ thằng cháu bắt trị của ta đang ở đâu. Tệ thật, chỉ cần gọi điện thoại để cho ta yên tâm thế mà nó cũng không chịu làm. Ta đến khổ với nó.

Hạ Quỳnh ngơ ngạo trong ghế. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bà giám đốc của cô dưới một khía cạnh khác. Không phải là một bà giám đốc đầy uy quyền. Một mối, thất vọng và có một chút gì cay đắng.

– Cô có thể giúp ta được không?

Hạ Quỳnh hăng hái:

– Cháu sẽ bằng mọi cách để tìm ra anh Đăng Nguyễn.

So vai, bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Không cần nữa đâu.

Hạ Quỳnh thẳng thốt:

– Sao vậy bà?

Bà Phú Tịnh cao giọng:

– Có lẽ nó đang có mặt tại nhà một cô gái nào đó. Rồi thế nào nó cũng gọi vào máy của ta, khi mà nó cảm thấy chán cô gái ấy.

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn bà Phú Tịnh. Chân dung của đứa cháu nội duy nhất của bà đang được phác thảo từng nét. Coi bộ đó cũng chưa phải nét cuối cùng.

Hớp một ngụm trà nóng từ tách trà do người gia nhân mang lại, bà Phú Tịnh phán:

– Ta nghe nói cô đang thuê nhà trọ, phải không?

Hạ Quỳnh đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau:

– Vâng.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Nếu ta thu xếp cho cô một phòng tại đây thì cô nghĩ sao?

Hạ Quỳnh bối rối nhìn bà giám đốc. Đó là một lời đùa làm tổn thương đến cô. Ngôi nhà thật sang trọng của bà giám đốc không bao giờ dành cho một kẻ như cô. Cô, một con bé mồ côi cha mẹ và nghèo khổ. Hàng tháng, cô phải chặt vật trích ra từ đồng lương ít ỏi của mình để trả tiền thuê phòng trọ, phần còn lại để dành cho học phí của năm sau.

Thấy cô im lặng, bà Phú Tịnh kêu lên:

– Sao?

Hạ Quỳnh lí nhí:

– Dạ...

Bà Phú Tịnh cau có:

– Sao cô không trả lời câu hỏi của ta?

Hạ Quỳnh ấp úng:

– Cháu biết là bà đùa...

Bà Phú Tịnh đặt tách trà xuống bàn. Nhìn như xoáy vào đôi mắt màu hạt dẻ đang mở to, bà dần giọng:

– Ta đùa với cô ư?

Hạ Quỳnh ngắc ngư. Có thể không như cô nghĩ, hình như đó là một lời đề nghị nghiêm túc. Nhưng tại sao bà giám đốc lại ưu ái với cô? (Lẽ ra là sự trừng phạt vì đã làm cho bà giận mới đúng!). Cô không hiểu nổi.

Như đoán được ý nghĩ của Hạ Quỳnh, bà giám đốc lạnh lùng phán:

– Đừng tưởng là tốt bụng với cô. Ta chưa tốt với ai cả. Lòng tốt thường làm cho người khác ỷ lại. Trong trường hợp đó, lòng tốt sẽ là một con dao hai lưỡi.

– ...

– Ta dành cho cô một chỗ ở tại đây. Đổi lại, cô sẽ giúp ta theo dõi Đảng Nguyễn. Ta muốn biết thằng cháu bất trị của ta hàng ngày giao du với ai, cặp bồ với những cô gái như thế nào. Công việc ấy ta chỉ có thể tin tưởng khi người đảm đương chính là cô.

Hạ Quỳnh giật nảy người. Vậy cô là một... kẻ do thám? Không. Không bao giờ cô làm một công việc kỳ cục thế. Dù cô rất cần một chỗ ở ổn định, dù chủ nhà trọ của cô tháng nào cũng dọa dẫm đòi tăng thêm tiền nhà, nhưng cô không thể vì những lý do đó để nhận lời bà Phú Tịnh.

Giọng cô hoang mang:

– Thưa bà, cháu không thể...

Bà Phú Tịnh sốt ruột cắt ngang:

– Cô không mừng vì đã có một chỗ ở tương tất hay sao?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Cháu cảm ơn bà, nhưng cháu... không muốn thay đổi chỗ ở. Dù ở nơi ấy hơi xa công ty nhưng cháu đã quen với những người sống quanh đó.

Bà Phú Tịnh khế nheo mắt:

– Ta hiểu. Đó chỉ là một lý do để cô từ chối khéo công việc ta giao. Nhưng cô nghĩ sao nếu ta tuyên bố... cho cô nghỉ việc vì cô đã khước từ ta?

Hạ Quỳnh kêu lên:

– Bà giận cháu sao?

Bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Ta không quen nghe lời từ chối từ một nhân viên của ta. Ta không muốn nghe tiếng “không”. Với mệnh lệnh phát ra, không thể trả lời “không”.

Hạ Quỳnh giọng khỏ sở:

– Thưa bà, mong bà thông cảm...

Bà Phú Tịnh gằn giọng:

– Mọi chuyện không như cô nghĩ. Ta không ra lệnh cho cô làm một điều gì sai trái với lương tâm của cô. Đăng Nguyễn là đứa cháu bất trị. Những gì mà ta giao phó cho cô chỉ cốt làm cho nó tốt hơn.

Không chỉ giúp ta mà còn cô còn giúp cháu ta đấy!

Hạ Quỳnh hoang mang nhìn bà Phú Tịnh. Không kịp để cô suy nghĩ thêm, giọng bà đầy quyết đoán:

– lát nữa, chú tài xế sẽ giúp cô chở đồ đạc đến đây. Cô sẽ có mặt tại ngôi nhà trước cả Đăng Nguyễn...

Căn phòng mà bà Phú Tịnh dành cho Hạ Quỳnh là một căn phòng nhỏ trong dãy nhà thấp lè tè nằm phía sau lưng ngôi biệt thự sang trọng.

Hạ Quỳnh mất hết mấy tiếng đồng hồ để quét dọn bụi bặm trong căn phòng bỏ hoang khá lâu cũng như phát quang bụi cỏ mọc cao quá đầu nằm trước cửa đi vào nhà. Mọi việc tạm ổn. Tâm trạng cô hơi hồi hộp khi không biết đối tượng mà cô phải theo dõi như thế nào.

Ngạo mạn.

Chỉ mới nhớ lại điều bà Phú Tịnh nhận xét về người cháu nội của bà, Hạ Quỳnh đã cảm thấy... run vì từ nay cô phải như hình với bóng với anh.

Buổi chiều hôm sau, khi đang ngồi nạp các dữ liệu vào máy vi tính, Hạ Quỳnh được gọi vào phòng giám đốc.

Sau tiếng gõ cửa của cô, giọng khàn khàn của bà Phú Tịnh vang lên:

– Vào đi...

Hạ Quỳnh đi vào. Cô nhỏ nhẹ hỏi:

– Bà cho gọi cháu?

Khuôn mặt lãnh đạm, bà Phú Tịnh phán:

– Cuối cùng thì thằng cháu bất trị của ta đã gọi điện thoại cho ta.

Hạ Quỳnh chân thành:

– May quá! Thế thì bà khỏi phải lo lắng nữa rồi.

“Hừ” một tiếng trong cổ, bà Phú Tịnh nhếch môi tuyên bố:

– Chừng nào ta nhắm mắt xuôi tay, chừng ấy ta mới hết khổ vì nó.

Ta đã nói với cô rồi đấy, nó chỉ chịu gọi điện cho ta khi chán bạn gái của nó...

Ngừng một lát, bà Phú Tịnh hậm hực nói tiếp:

– Hơn ba tháng nay, ta và nó không hề gặp nhau. Vậy mà vừa đặt chân xuống sân bay, nó đã không thềm đếm xỉa tới ta.

Hạ Quỳnh ngồi im không dám hé răng. Chỉ sợ bà giám đốc trút cơn thịnh nộ lên đầu cô thì khổ.

Lôi từ học tủ ra một xấp tiền, bà Phú Tịnh thở dài:

– Cô mang tiền đến cho thằng nghịch tử ấy giùm ta. Nhắn với nó là nội trong ngày hôm nay nếu không về thì đừng có xem ta là bà nội của nó nữa.

Hạ Quỳnh rụt rè hỏi:

– Thưa, cháu phải mang tiền đến đâu?

Đẩy tờ giấy có ghi địa chỉ cho cô, bà Phú Tịnh nhăn mặt:

– Đấy, cô cứ theo địa chỉ đó mà tìm.

– Dạ...

– Ta hạn cho nó trong ngày hôm nay phải về nhà! Nếu không, từ nay nó đi đâu cũng mặc, ta không xem nó là cháu ta nữa.

– Dạ...

Dắt chiếc xe Chaly ra cổng, Hạ Quỳnh nhìn vào tờ giấy ghi địa chỉ thêm một lần nữa rồi nỡ máy. Dù sao cô cũng tò mò muốn biết mặt con người đã làm cho bà giám đốc khó tính và đầy quyền lực của cô phải khổ sở, tức bực.

Cuối cùng, Hạ Quỳnh cũng tìm ra ngôi nhà mà cô cần tìm. Đó là một ngôi nhà khá xinh xắn. Cô nhấn chuông gọi cửa.

Mở cửa cho cô là một cô gái có mái tóc lộn xoăn và khuôn mặt tuyệt đẹp.

Nhìn Hạ Quỳnh từ đầu xuống chân có vẻ dò xét, giọng cô ta khó chịu:

– Tìm ai?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Cho em hỏi, ở đây có anh Nguyễn không?

Nhướn hàng mày được tô chì nâu thật trau chuốt, cô gái hếch sách:

– Cô là ai mà hỏi anh Nguyễn?

Hạ Quỳnh mềm mỏng:

– Em là Quỳnh, thư ký của nội anh Nguyễn.

Dậm đóng cánh cửa cổng lại, giọng cô gái sắc như dao:

– Đây đâu phải là... công ty của bà mà cô tìm đến. Đây là nhà của

tôi, tôi – Đài Trang.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Anh Nguyễn gọi điện bảo... em đến đây.

Cô gái cười giễu cợt:

– Này, có thật không đấy. Bụi như anh Nguyễn đời nào quen mấy người... quê quê như cô để mà gọi điện họa may chỉ là chuyện cổ tích.

Hạ Quỳnh hắng giọng:

– Chị cứ cho em gặp anh Nguyễn đi.

– Anh Nguyễn đang... ngủ trưa. Có gì nhắn lại với tôi.

Hạ Quỳnh dẫu môi. Không lẽ cô nói chuyện tiền bạc với cô gái vừa mới xưng tên là Đài Trang. Gửi tiền cho cô ta để đưa nhờ lại cho cháu nội bà giám đốc càng là một điều không thể.

Cô nài nỉ:

– Chị có thể đánh thức anh Nguyễn dậy được không?

Cô gái phá lên cười:

– Giỡn chơi!

Hạ Quỳnh nhìn đồng hồ. Đã năm giờ chiều. Vậy mà có người còn say giấc ngủ... trưa. Đúng là hết chỗ nói.

Chợt thấy Đài Trang sập cổng lại, Hạ Quỳnh thẳng thốt:

– Chị ơi...

Vô ích. Hai cánh cửa to lớn đã sập mạnh, cài then chắc chắn.

Không còn cách nào hơn, Hạ Quỳnh đành dựng chiếc Chaly vào sát cổng rồi ngồi lên yên xe. Có lẽ đành phải đợi cho... nhân vật quan trọng ấy ngủ dậy để... đưa tiền.

Cô ngồi chừng khoảng gần nửa tiếng thì cánh cửa cổng lại mở.

Mừng rỡ, Hạ Quỳnh vọt xuống xe.

Ngõ là Đài Trang nhưng không phải.

Trước mặt cô là một anh chàng cao lớn, đang nhìn cô với vẻ dò xét.

Cô kêu lên:

– Trời đất...

Không ai xa lạ. Đó chính là anh chàng đã chọc quê cô trong sân bay, ngõ lời xin bó hồng đang héo rũ để... ném vào sọt rác.

Tròn mắt nhìn anh, cô ngắc ngứ:

– Anh là...

Anh chế giễu:

– Là ai? Sao cô không dám mạnh dạn nói tiếp?

Hạ Quỳnh mím môi:

– Anh là Đặng Nguyễn?

Anh nhìn cô với vẻ lãnh đạm:

– Phải...

Thật không có gì làm Hạ Quỳnh giận hơn. Con người đang đứng trước mặt cô đây, kẻ làm cô khổ sở chạy lui chạy tới như một con diên trong sân bay mà không mảy may xúc động, lại còn xỏ xiên chọc quê xin bó hồng... Đúng là một kẻ vô lương tâm.

Giọng cô ảm ức:

– Không ngờ... Đặng Nguyễn là anh.

Nguyễn nhướn mày:

– Nội tôi phái cô đến đây à?

– Vâng...

– Có chuyện gì không?

Cô vội nói:

– Bà bảo tôi tìm anh cho kỳ được.

Nguyễn nhú mày:

– Sao cô không gọi cửa?

– Tôi có gọi nhưng cô Đài Trang bảo là anh đang ngủ.

Nguyễn cau có:

– Tôi có ngủ đâu. Tôi đang xem đá banh trên truyền hình.

Hạ Quỳnh dẫu môi:

– Báo hại tôi phải ngồi ngoài cổng để đợi.

Đặng Nguyễn nhún vai hỏi:

– Đợi làm gì?

Cô nhăn mặt:

– Để mang tiền đến cho anh.

Nguyễn cao ngạo:

– Thế thì chịu khó mang tiền về.

Cô cắc có hỏi:

– Anh chê tiền à?

Nguyễn cười lớn:

– Không ai chê tiền cả. Nhưng cô làm ơn... tha tiền về đi.

Cô mở to mắt:

– Sao thế?

Nguyễn cười nhạo:

– Không lẽ tôi phải giải thích với cô thật cặn kẽ mọi chuyện?

Hạ Quỳnh phân trần:

– Tôi không có ý đó. Nhưng trước khi đến đây, tôi đã nhận được lệnh bà giám đốc là không được mang tiền về.

Nguyễn lại cười:

– Nếu cô sợ nội tôi, cứ việc lấy tiền đó mà xài thoải mái.

Hạ Quỳnh kêu lên:

– Trời đất!

Nguyễn nheo mắt:

– Không xài thì mang trả. Cứ chọn một trong hai phương án mà làm.

Cô khỗ sở:

– Phương án nào của anh tôi nghe cũng chẳng lọt tai.

Nguyễn hất hàm:

– Chuyện cô phải xử làm sao số tiền ấy không phải là việc của tôi.

Hạ Quỳnh trách móc:

– Sao anh ác quá vậy?

Nguyễn thản nhiên nhún vai. Đứng trước mặt anh là cô nhóc tuổi mới đôi mươi có vẻ vừa bướng vừa lý sự, chắc hẳn là nhân viên của bà. Không hiểu với nội anh – một bà già nổi tiếng khó tính, một cô nhóc như thế này sẽ làm việc gì ở công ty của bà và làm được... mấy hôm.

Vừa xuống sân bay, lẽ ra anh không ghé nhà Đài Trang nhưng khi nhìn thấy một cô nhóc với tấm bảng đi đón đưa anh, anh bỗng... nổi chướng, muốn đi hoang. Giữa nội anh và anh đang có sự đổ vỡ mà anh chưa bao giờ muốn hàn gắn lại. Nhưng giá như nội anh đích thân đi đón anh, có thể anh đã không nổi giận như thế.

Nguyễn cười nhạt:

– Cô là robot của nội tôi hả?

Câu hỏi của anh làm Hạ Quỳnh tự ái kinh khủng. Cô nhếch môi:

– Anh hiểu như thế nào cũng được. Tôi là nhân viên của nội anh, bà có quyền nhớ tôi những chuyện đại loại như thế này. Miễn sao tôi không làm một điều gì hổ thẹn với lương tâm.

Nguyễn trầm giọng:

– Ngoài chuyện tiền bạc, nội tôi có nhắn gửi gì nữa không?

Hạ Quỳnh bậm môi:

– Nội anh bảo, nội nhật hôm nay anh phải trở về nhà. Nếu không, bà sẽ từ anh luôn.

Đặng Nguyễn cười nhạo:

– Lại còn như thế nữa à?

Hạ Quỳnh mím môi một cái:

– Công việc của tôi thế là xong.

Đặng Nguyễn nhìn cô đúng một góc con mắt:

– Cô làm ở công ty của nội tôi à?

Khuôn mặt Hạ Quỳnh lạnh tanh:

– Vâng.

Đặng Nguyễn chế nhạo:

– Lần sau nội tôi có ngẫu hứng cách mấy thì cô cũng chịu khó dẹp cái trò đón đưa ở phi trường với bó hoa và tấm bảng... tìm trẻ lạc đấy nhé.

Hạ Quỳnh ầm ức:

– Lẽ ra, hôm qua anh có thể cho tôi biết mình là ai. Để tôi phải vô vọng lòng sục tìm anh khắp nơi, anh không thấy áy náy chút nào sao?

Đặng Nguyễn cười ngạo mạn:

– Tôi đâu phải là một đứa trẻ. Làm như thế để cô có một bài học kinh nghiệm, lần sau không còn làm những trò... ngu ngốc.

Hạ Quỳnh nhìn sững Đặng Nguyễn. Bà nội của anh đã phác thảo một chân dung khá hoàn chỉnh về anh. Ngạo mạn đáng ghét đến thế là cùng. Đứng trước cô là một anh chàng đẹp trai đầy phong độ. Tóc bông bênh trước trán. Mũi cao và thẳng. Hàng mày rậm đầy cá tính. Đôi mắt quyến rũ. Và sự ngạo mạn toát ra từ đôi mắt anh dường như vô bờ bến.

Cô nhếch môi:

– Thế anh nghĩ là tôi thích đón đưa anh và đi đến đây lắm sao?

Đặng Nguyễn nhún vai:

– Có thích hay không cũng... kệ cô, tôi đâu quan tâm. Cô là nhân viên của nội tôi, bà có sai cô lên núi cô cũng ráng mà đi. Lần sau thì chịu khó... biến đi và để cho tôi yên.

Hạ Quỳnh nhìn Nguyễn với vẻ oán ghét.

Ngồi lên chiếc Chaly, cô cho xe nổ máy. Chiếc xe ra đến tận đầu ngõ, cô vẫn còn cảm thấy mi mắt cay cay...

o0o

Đang vươn vai tập những động tác thể dục buổi sáng, Hạ Quỳnh chợt nghe tiếng chân người đi đến gần. Cô nhoẻn miệng cười khi nhận ra đấy là chị bếp, một người làm công đã lâu năm cho bà Phú Tịnh. Chị bếp xởi lời:

– Quỳnh dậy sớm ghê ha, còn sớm hơn chị nữa. Vậy mà chị cứ tưởng mình là người dậy sớm nhất đó.

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ dạ nhỏ.

Chị bếp quan tâm:

– Bộ lạ nhà Quỳnh không ngủ được hả?

Hạ Quỳnh cười liền:

– Một phần cũng vì thế, một phần vì em có thói quen thức dậy thật sớm. Chưa bao giờ em dậy sau năm giờ sáng cả.

Chị bếp chép miệng:

– Sao không cố ngủ đầy giấc cho khỏe vậy Quỳnh? Chị là con sâu ngủ, chị thường thích ngủ hơn là ăn vậy đó.

Hạ Quỳnh ngạc nhiên:

– Thế sao hôm nay chị lại dậy sớm thế?

Chị bếp dài giọng:

– Bộ Quỳnh tưởng chị thích đi ra vườn vào giờ này lắm sao. Nếu không vì ông trời con ấy làm ầm ầm, chị đã vẫn còn ngủ.

Hạ Quỳnh ngơ ngác:

– Ông trời nào?

Chị bếp hạ thấp giọng:

– Thì còn ai vô đây nữa.

Hạ Quỳnh vẫn chưa hiểu. Cô mở to đôi mắt nhìn chị bếp. Chị tặc lưỡi:

– Thì cậu Nguyễn đó.

Hạ Quỳnh buột miệng:

– Ông đang ở nhà của...

Chị bếp cắt ngang:

– Cậu Nguyễn về đây lúc nửa đêm, bộ Quỳnh không biết hả?

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Dạ không.

Chị bếp gật gù tỏ vẻ hiểu:

– Quỳnh không biết cũng đúng, vì căn phòng của Quỳnh nằm ở cuối vườn. Ngoại trừ Quỳnh còn tất cả mọi người đều được một phen mất ngủ vì sự trở về đại náo của cậu Nguyễn. Quỳnh biết không, đầu tiên là cú động vào cửa rầm rầm lúc nửa đêm. Sau đó là quát tháo mọi người, kẻ pha cà phê, mua thuốc, người đi mua phở. Phở mua về trở chứng không ăn, bắt đi mua cháo, mà phải là cháo lươn. Mùa này làm gì có lươn. Vậy là la ầm lên. Cùng chung số phận như mọi người, chị cũng vất chân lên cổ chạy để phục vụ cậu Nguyễn mà vẫn không yên thân, bị la toí bời.

Hạ Quỳnh tò mò:

– Vậy... ông đâu rồi chị?

Chị bếp so vai:

– Ngủ!

Hạ Quỳnh le lưỡi:

– Chị sợ ông vậy sao?

Chị bếp cười:

– Cứ gặp ông rồi Quỳnh sẽ biết.

Hạ Quỳnh buột miệng:

– Em gặp rồi.

Chị bếp ngạc nhiên:

– Hồi đêm em ngủ mà. Không lẽ em gặp cậu Nguyễn ở chỗ khác.

Hạ Quỳnh ngắc ngứ:

– Dạ... không.

Chị bếp hỏi dồn:

– Thế sao em bảo là đã gặp cậu Nguyễn?

Hạ Quỳnh gãi đầu:

– Em đùa thôi mà.

Chị bếp khẽ nói:

– Nếu có lỡ gặp cậu Nguyễn, em tránh xa khoảng một... cây số là yên chuyện. Đừng xớ rớ gần cậu Nguyễn, em không bị la vì chuyện này cũng bị rầy vì chuyện khác.

Hạ Quỳnh mỉm cười:

– Dạ, em cảm ơn chị.

– Mà cũng bắt chừng lắm em ơi. Không ai tử tế như cậu Nguyễn, nhưng cũng không ai khó tánh như cậu Nguyễn cả. Vì thế, nếu có giận cậu coi bộ cũng không giận được lâu đâu.

Hạ Quỳnh tròn mắt:

– Tử tế?

Chị bếp gạt đầu:

– Hồi thằng nhỏ con chị bị mổ ruột thừa ở dưới quê, cậu Nguyễn cho chị một mớ tiền. Cậu còn dặn lui dặn tới chị là nên cho thằng nhỏ đi lại đừng nằm một chỗ kéo bị dính ruột là khổ.

Hạ Quỳnh phì cười. Nếu... ông trời con đã tử tế cho tiền mà chị bếp vẫn còn kể xấu ông trời con thì kể ra cũng hơi... bất công.

Chị bếp lắc có hỏi:

– Sao Quỳnh lại cười?

Cô chu môi:

– Dù gì anh Nguyễn cũng là... ân nhân của chị, vậy mà chị lại nói hành nói tỏi người ta.

Chị bếp đỏ mặt:

– Không phải chị vô ơn, nhưng có gặp cậu Nguyễn rồi Quỳnh mới biết. Không một người giúp việc nào mà không ớn cậu Nguyễn.

Nhiều lúc cậu tử tế khiến người ta có thể cảm động rơi nước mắt, nhưng cũng có lúc cậu ấy chướng lăm. Chướng kinh khủng, không chịu nổi đâu.

Hạ Quỳnh tò mò:

– Chị đã đụng độ với... ông trời con nhiều lần chưa?

Chị bếp hạ thấp giọng:

– Dài dài.

Hạ Quỳnh hào hứng:

– Chị kể cho em nghe đi.

Chị bếp tặc lưỡi:

– Có lần cậu Nguyễn đã ném chiếc bàn ủi qua sở khi chị... vô ý làm cháy chiếc áo sơ mi mới may của cậu ấy. Chị vẫn còn nhớ đó là

chiếc áo màu đồng thau rất đẹp.

Hạ Quỳnh bật cười:

– Thật khó mà tìm cơn giận trong trường hợp ấy. Nếu... ông trời con không giận mới là chuyện lạ.

Chị bếp phân bua:

– Nhưng mới cháy... sém sém. Hôm đó, chị đang ủi đồ thì nhớ là chưa tắt nước máy, chùng từ phòng tắm quay trở lại thì mới hay là mình đã vô ý để bàn ủi nằm trên áo.

Hạ Quỳnh hóm hỉnh:

– Chiếc áo vẫn còn mặc được chứ?

Chị bếp lắc đầu:

– Không... trên vạt áo in nguyên hình dấu bàn ủi ó vàng.

Hạ Quỳnh phì cười:

– Vậy mà chị nói là... cháy sơ sơ.

Chị bếp chống chế:

– Chị không bao giờ vô ý đến vậy đâu. Xui xẻo là hôm ấy, cứ quên trước quên sau. Mở máy nước cũng quên tắt, mà chẳng hiểu sao lại để nguyên bàn ủi trên chiếc áo. Chùng nhớ lại thì đã nghe mùi khét.

Hạ Quỳnh giọng trong trẻo:

– Còn chuyện thứ hai?

Chị bếp mỉm cười:

– Có đến... một tỷ chuyện. Hôm nào rảnh, chị kể cho Quỳnh nghe.

Cô hồn nhiên:

– Giờ mọi người vẫn còn say ngủ, chỉ có hai chị em mình thôi. Không hiểu tại sao sau khi nghe chị kể, em lại thích được nghe tiếp về... ông trời.

Chị bếp vui vẻ:

– Để chị nhớ coi... Có lần bạn gái cậu Nguyễn gọi điện thoại đến hẹn buổi tối đi chơi nhưng không gặp cậu Nguyễn, nhờ chị nhắn lại.

Hạ Quỳnh nghiêng đầu hỏi:

– Chị lại... quên, có phải không?

Chị bếp cười lớn:

– Sao Quỳnh biết, hay quá vậy?

Cô chúm chím:

– Dễ ợt. Nếu không quên nhắn, làm sao anh Nguyễn nổi trận lôi đình.

Chị bếp gục gặc đầu:

– Cô bạn gái cậu Nguyễn đã cẩn thận nhắc lui nhắc tới mấy lần là chị đừng quên, nhưng chẳng hiểu sao hôm ấy chị lại quên mất tiêu.

Không nhin được, Hạ Quỳnh bật cười:

– Chị làm em tức cười quá.

Chị bếp cười lây:

– Ủ, giờ nghĩ lại chị cũng cảm thấy tức cười. Nhưng hôm đó thì cười không nổi vì cơn giận khủng khiếp của cậu Nguyễn. Cũng vì sự đãng trí của chị mà cậu Nguyễn và cô bạn gái giận nhau đúng một tuần lễ đó.

Hạ Quỳnh trêu:

– Sao chị cứ thích hại ông trời con. Em hỏi thật nha, có phải chị cố tình... chơi khăm ông trời con không?

Chị bếp kêu lên:

– Làm sao chị có gan lớn như thế. Em cứ thử đụng độ với cậu Nguyễn một lần đi, để em thấy là cậu ấy còn dữ hơn... cọp.

Hạ Quỳnh lấp lửng:

– Không những dữ mà người ta còn ngạo đời lắm chị ơi.

Chị bếp chăm chú nhìn cô:

– Chị hỏi thật em nghe, bộ em bị... đụng rồi hả?

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Vâng...

Đến lượt chị bếp ngạc nhiên, chị gạn hỏi:

– Chuyện gì thế em?

Cô cười hiền kể lại những gì đã xảy ra. Nghe xong, chị bếp chép miệng phán:

– Cậu Nguyễn đúng là ông trời con, phải không em?

Mỉm cười hồn nhiên, Hạ Quỳnh đi dọc những luống hồng. Nàng nhẹ một nụ hồng còn đắm sương mai, cô thốt lên:

– Hoa đẹp quá!

Chị bếp sôi nổi:

– Có phải lọ hoa đặt trong phòng khác là Quỳnh cắm không?

Cô bẽn lẽn:

– Dạ...

Chị bếp khen:

– Cách cắm lạ quá chừng. Chị không hiểu về nghệ thuật cắm hoa nhưng thấy Quỳnh cắm cũng hay hay, không giống mấy bình hoa mà chị thường thấy. Hôm qua, chị nghe bà chủ khen cách cắm hoa của Quỳnh đó.

Hạ Quỳnh tròn mắt:

– Vậy sao?

Chị bếp mỉm cười:

– Thật đó. Thôi, chị đi vào nhà đây.

Hạ Quỳnh nhìn theo chị bếp. Mới chân ướt chân ráo đặt chân đến đây, cô hoàn toàn bơ ngỡ với mọi thứ. Cũng may chị bếp là người

vui tính xởi lởi nên cô cũng đỡ cảm thấy cô độc.

Lùa tay vào tóc, Hạ Quỳnh bặm môi suy nghĩ. Chẳng hiểu sao cô cảm thấy lo lo. Nguyễn đã trở về. Điều đó có nghĩa là cô chuẩn bị được giao phó những nhiệm vụ... trời ơi đất hỡi...

Một tuần sau...

Hạ Quỳnh đang gõ phím lách tách thì có chuông gọi cửa của bà Phú Tịnh. Vội dừng ngay công việc, cô đi vào phòng giám đốc.

Giọng cô dịu dàng:

– Thưa bà, gọi cháu.

Khuôn mặt bà Phú Tịnh phớt lạnh:

– Cô ngồi xuống đi!

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Hợp đồng với khách hàng, cháu đã đánh máy vi tính gần xong. Lát nữa cháu sẽ mang vào trình giám đốc duyệt.

Bà Phú Tịnh nhăn mũi:

– Ta gọi cô không phải vì chuyện đó.

Nhìn như xoáy vào khuôn mặt bối rối của cô, bà hắng giọng:

– Cô cảm thấy như thế nào khi sống trong căn phòng mà ta dành cho cô?

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Thưa bà, mọi thứ đều rất tốt.

Bà Phú Tịnh hừ nhẹ trong cổ:

– Cô nói thật chứ?

Hạ Quỳnh gật đầu:

– Vâng.

Bà Phú Tịnh so vai:

– Một căn phòng nhỏ khoảng ba mươi mét vuông, không trần nhà,

mái tôn thấp lè tè và một bụi cỏ hoang cao lút đầu nằm ngay trước phòng... Vậy là... tốt cho cô sao?

Hạ Quỳnh chân thành:

– So với căn phòng trọ trước đây cháu thuê ở thì căn phòng bà dành cho cháu đầy đủ tiện nghi hơn nhiều.

– Trước đây cô sống như thế nào?

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Một căn phòng đúng tám mét vuông được ngăn cách với người ở trọ bên cạnh bằng tấm phen cốt. Chỗ nấu ăn không có, những người cùng trọ như cháu thường đặt một bếp dầu ngay cửa phòng. Nấu ăn theo kiểu dã chiến, xong là đẩy bếp dầu xuống gầm giường. Mọi thứ đều cho vào gầm giường. Từ áo quần cho đến nồi niêu xoong chảo.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Thế máy vi tính cô đặt ở đâu?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Thưa, cháu đặt ngay trên giường.

– Cô làm việc trên giường?

– Thưa, mọi thứ đều thế. Làm việc, ăn và ngủ, tất cả đều trên chiếc giường bằng tre ọp ẹp.

Giọng bà Phú Tịnh khàn khàn:

– Ta nghe những đồng nghiệp của cô báo căn phòng trọ của cô về mùa mưa ngập đến gần thắt lưng. Ai đã một lần đến tìm cô đều không muốn trở lại lần thứ hai.

Hạ Quỳnh khẽ gật đầu:

– Vâng. Về mùa mưa cuộc sống của cháu còn vất vả hơn nhiều.

Trong con hẻm ngoằn ngoèo đặc sệt nước cống rãnh, nhiều lúc tưởng chừng không tìm thấy lối ra.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Cô không có gì phàn nàn về chỗ ở mà ta dành cho cô chứ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Cháu cảm ơn bà về sự ưu ái mà bà đã dành cho cháu.

Bà Phú Tịnh giễu cợt:

– Ta không tốt như cô nghĩ đâu. Và cô đừng nghĩ là ta đã quên những gì ta đã nói với cô hôm trước.

Ngừng một lát như để thăm dò phản ứng của cô, bà Phú Tịnh tiếp:

– Ta muốn cô giúp ta theo dõi, quản lý cháu nội của ta.

Hạ Quỳnh cup mi nhìn xuống đất. Thật là trái khoáy. Nguyễn không phải là một đứa trẻ mẫu giáo, vậy mà cô lại phải giúp bà Phú Tịnh canh chừng anh.

Bà Phú Tịnh cau có:

– Đêm qua Nguyễn không về, ta không biết nó ở đâu. Điều ta muốn vào lúc này là cô đi tìm gấp nó cho ta.

Hạ Quỳnh vội nói:

– Cháu chưa đánh máy xong bản hợp đồng mà bà đã giao sáng nay.

Bà Phú Tịnh phán:

– Sẽ có người khác giúp cô làm việc đó. Cô phải đi tìm Nguyễn cho ta.

Hạ Quỳnh bắn khoăn:

– Thưa bà, cháu biết tìm anh Nguyễn ở đâu bây giờ?

Bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Đó là việc của cô.

Hạ Quỳnh kêu lên:

– Thưa bà...

Nhưng bà Phú Tịnh đã cắt ngang:

- Ta không muốn nghe một lời từ chối. Chưa có một nhân viên nào của ta như cô cả. Cô có hiểu thế nào là mệnh lệnh không?
- Cháu phải làm gì bây giờ. Cháu đâu biết phải kiếm anh Nguyễn nơi đâu trong thành phố rộng lớn mênh mông này.
- Cô hãy tự xoay sở lấy!

Không còn cách nào khác hơn, Hạ Quỳnh đành thở dài:

- Vâng. Nhưng trước hết bà hãy cho cháu những địa chỉ của bạn bè anh Nguyễn.

Bà Phú Tịnh nhăn mặt:

- Ta không có.
- Vậy thì làm sao cháu có được?
- Ta không biết. Cô phải tự hiểu phải làm những gì để tìm được cháu ta.

Hạ Quỳnh bối rối:

- Thật sự cháu không biết mình phải làm gì nữa.

Nhưng như để kết thúc cuộc nói chuyện giữa cô và bà, bà Phú Tịnh xô ghế đứng dậy. khuôn mặt bà cau có.

Hạ Quỳnh cũng đứng dậy, cô kìm một tiếng thở dài.

Rời khỏi công ty, Hạ Quỳnh lập tức tìm đến nhà Đài Trang. Vừa nhìn thấy cô, Đài Trang lập tức nhớ ngay. Cô cất vấn:

- Anh Nguyễn bảo cô đến đây hả?

Hạ Quỳnh chớp mi:

- Dạ, đâu phải.

Đài Trang ngúng nguẩy:

- Nói với anh Nguyễn là lần này tôi giận anh luôn đó, anh có nhờ cô đưa thư xin lỗi tôi cũng không chấp nhận đâu. Đích thân anh phải đến đây chưa chắc tôi đã hết giận.

Lại còn như thế nữa. Hắc ám vội thanh minh:

– Chị hiểu lầm rồi.

Đài Trang nheo mắt:

– Sao?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ:

– Không có thư.

Đài Trang tặc lưỡi:

– Thế anh Nguyễn nhắn gì?

Hạ Quỳnh gãi đầu:

– Không nhắn gì cả.

Đài Trang chưng hửng:

– Sao... kỳ vậy?

Hạ Quỳnh cười gượng:

– Tôi... tôi... đi tìm anh Nguyễn.

Nghi ngờ nhìn cô, Đài Trang sáng giọng:

– Thế không phải anh Nguyễn sai cô đến đây để gửi thư xin lỗi tôi à?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Không.

Đài Trang cao giọng:

– Thế tại sao cô lại đến đây?

Hạ Quỳnh bối rối:

– Tối hôm qua anh Nguyễn không về nhà. Nội của anh bảo tôi đi tìm anh về cho bà.

Hạ Quỳnh vừa dứt lời, Đài Trang đùng đùng nổi cơn thịnh nộ:

– Tối qua Nguyễn không về nhà à? Thế anh ấy đi đâu? Đi với con nhỏ nào? Thật là quá chùng, vậy là tôi hiểu hết mọi chuyện rồi đó.

Hèn gì lần này giận nhau, không thấy đến... nữa cú phen. Thì ra là

thế...

Hạ Quỳnh vội nói:

- Chị đừng hiểu lầm, không phải như chị nghĩ đâu.
- Nguyễn dặn cô không được kể lể với tôi chứ gì?

Hạ Quỳnh khỏ sở:

- Không phải...

Đài Trang cười khẩy:

- Tôi không buộc cô phải nói thật đâu. Có gan trời mới dám kể cho tôi nghe về chuyện bồ bịch của Nguyễn. Cô là nhân viên của nội Nguyễn mà, nếu không giữ miệng, bị đuổi việc là cái chắc.

Hạ Quỳnh thở dài. Cô không ngờ lại rơi vào tình huống như thế này. Nếu vì chuyện cô đi tìm Nguyễn mà vô tình gây rắc rối cho anh, không chừng anh sẽ lột da cô luôn.

Giọng cô buồn bã:

- Lẽ ra tôi không nên đến đây mới phải.

Như dầu đổ vào lửa, Đài Trang hét lên:

- Cô không cho tôi biết chuyện Nguyễn cặp bồ với người khác thì sớm muộn gì tôi cũng biết. Cô định bao che cho Nguyễn à?

Hạ Quỳnh kêu lên:

- Sao tôi giải thích như thế nào chị cũng không nghe tôi vậy.

Đài Trang giận dữ:

- Tôi không nghe ai cả.
- Xin chị bình tĩnh giùm.

Đài Trang cay cú:

- Lần này, tôi chia tay với Nguyễn luôn.

Hết cả hồn, Hạ Quỳnh kêu lên:

- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm...

Đài Trang hằm hè:

– Nói với Nguyễn là đừng bao giờ đến đây nữa!

Đài Trang vừa dứt lời, cánh cửa cổng sập mạnh trước mặt Hạ Quỳnh.

Hạ Quỳnh đứng chết lặng vì thất vọng nào nề. Đã không tìm được Nguyễn, coi bộ cô cũng khó yên thân với anh về vụ Đài Trang.

Không còn cách nào khác hơn, Hạ Quỳnh vội đi tìm chị bếp để cầu cứu. Vừa nghe xong câu chuyện, chị bếp trợn mắt:

– Chịu thôi, Quỳnh ạ. Cậu Nguyễn có đến... chục cô bồ. Mà mấy cô đó ở đâu chị cũng đâu có biết để cho Quỳnh địa chỉ của họ.

Hạ Quỳnh nài nỉ:

– Chị thử nhớ coi!

– Chịu!

Hạ Quỳnh ỉu xiu:

– Bộ chị không nhớ được bất cứ một số phon hay địa chỉ nào hay sao?

Chị bếp cười cười:

– Ai mà nhớ chi cho cục Quỳnh. Bồ của cậu Nguyễn đâu có ăn nhập đến mình. Nội hàng ngày phải nhớ đến gạo cơm mắm muối, thu xếp đi chợ sao cho khéo, sao cho hợp khẩu vị từ bà chủ cho đến cậu cháu khó tính cũng đủ mệt nghĩ rồi. Thời giờ đâu để ý đến mấy cô... tóc nâu môi trầm.

Hạ Quỳnh thở dài:

– Không ăn nhập đến chị nhưng lại ăn nhập đến... em

Chị bếp trêu:

– Nếu biết có ngày như vậy, chị đã chủ tâm hỏi dò mấy cô bồ của cậu Nguyễn giùm Quỳnh. Thấy bộ dạng Quỳnh bây giờ thảm ghê,

giống như một con mèo vừa nhúng nước xong.

Hạ Quỳnh dẩu môi:

– Em thì rối cả ruột, thế mà chị lại cười. Đúng là... ác.

Chị bếp nheo mắt:

– Thế chị làm gì bây giờ để được Quỳnh khen là tốt bụng, không... ác nào?

Hạ Quỳnh giậm chân:

– Chị đừng đùa nữa, em biết là chị có thể giúp em tìm ra... ổng nhưng chị cố tình vờn em như mèo vờn chuột.
– Đừng nói chị là mèo đó nghe. Chị cũng như em thôi. Không chừng em còn tháo vát hơn chị nữa. Nếu không, bà chủ đâu tin tưởng giao cho em sứ mạng quan trọng đó.

Hạ Quỳnh đánh thượt thở dài. Cô thà lội nước cống trong căn hầm tối tăm mà cô từng ở trọ suốt mấy năm trời còn hơn sống ở đây với một nhiệm vụ mà chỉ mới nghĩ đến nó thôi, hàng ngày cô cũng đủ mất ăn mất ngủ. Nếu không sợ làm bà Phú Tịnh phật lòng, cô đã xin được trở về với căn phòng trọ tối tăm của mình từ lâu.

Giọng cô buồn thiu:

– Em nản kinh khủng.
– “Vạn sự khởi đầu nan” mà Quỳnh.

Cô chép miệng:

– “Vạn sự đều nan” thì đúng hơn.

Chị bếp nghiêng đầu nhìn cô trêu:

– Bộ em không có tinh thần vượt khó của tuổi trẻ hả?

Cô cười như mếu:

– Em xin đầu hàng vô điều kiện. Nếu chị không giúp em, em... đi ngủ đây.

– Đi ngủ thật ha?

– Vâng, nếu chị cứ... xí xọn với em như thế.

Chị bếp cười cười:

– Được rồi, chị có một cách nhưng coi bộ hơi... nguy hiểm.

Hạ Quỳnh nôn nóng:

– Chị nói đi, em không sợ một trở ngại nào cả. Nếu vào hang cọp em cũng vào, miễn là tìm ra manh mối của “ổng”.

Chị bếp nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp như nhung:

– Không ai đẩy cô em dễ thương của vào hang cọp cả. Nhưng Quỳnh có dám vào phòng của... cậu Nguyễn không, chị đang có chìa khóa đây.

Hạ Quỳnh kêu lên:

– Oái...

Chị bếp hạ thấp giọng:

– Chị hay dọn phòng cho cậu Nguyễn nên biết cậu Nguyễn có cuốn sổ ghi số điện thoại cá nhân.

Hạ Quỳnh đưa tay lên ngực:

– Lọc lợi phòng của người khác sao? Không, em không thể...

Chị bếp tặc lưỡi:

– Mình có làm điều gì sai trái đâu Quỳnh. Mình làm như thế cốt chỉ tìm ra cậu Nguyễn đang ở đâu thôi. Theo chị, mình không còn cách nào khác hơn nữa đâu.

Hạ Quỳnh căng óc suy nghĩ. Đúng là cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Giọng cô xuôi xị:

– Tùy chị.

Chị bếp cười cười:

– Nếu đổ bể ra em chịu đó nghe.

Cầm lấy chùm chìa khóa phòng Nguyễn, Hạ Quỳnh phóng nhanh lên mấy bậc thang. Cô sợ nhất là cảnh Nguyễn về bất thành lình rồi bắt gặp cô đang lục lọi trong phòng của anh. Không biết... ông trời con ấy sẽ hành xử cô ra sao.

Run run mở khóa, phải cố gắng lắm Hạ Quỳnh mới không quyết định bỏ cuộc. Cô đẩy nhẹ cánh cửa.

Hoàn toàn khác với những gì cô nghĩ, trước mặt cô là bãi chiến trường sau cuộc chiến hơn là một phòng ngủ.

Trên sàn là những vỏ lon bia nằm lẫn lóc. Drap trải giường xộc xệch, trên đó là một núi áo quần vứt tung tóe. Những cọng thuốc vương vãi. Những cuốn tạp chí ném bừa bãi khắp nơi. Hạ Quỳnh suýt ngã nhào vì mấy đôi giầy vứt ngổn ngang ngay ngưỡng cửa.

Không một phút chậm trễ, Hạ Quỳnh vội đi đến bàn giấy, trên đó có một cuốn sổ lớn. Mở ra, cô thất vọng vì đó không dùng để ghi danh bạ điện thoại mà đây là một tập gồm những trang giấy kẻ nốt nhạc. (Trời ạ, không lẽ, “ổng” định làm nhạc sĩ nữa sao?).

Tìm đến trang cuối cùng, Hạ Quỳnh vẫn không thấy một địa chỉ hay một số điện thoại nào cả. Cô liền mở ngăn kéo tìm kiếm tiếp.

Trong ngăn kéo, có một xấp ảnh gồm các cô gái thật đẹp. Hạ Quỳnh vội lật mặt sau để tìm nhưng tuyệt nhiên không có một dòng địa chỉ nào, ngoại trừ những dòng chữ đề tặng thật ướn ắt tình tứ.

– Ai cho cô vào đây?

Đất như đang sụt lở dưới chân Hạ Quỳnh. Điều cô lo sợ đã đến sớm hơn cô dự tưởng.

Trước mặt cô là Đăng Nguyễn với gương mặt giận dữ. Cô chưa kịp thốt lên lời nào thì Nguyễn đã siết chặt vai cô trong đôi tay cứng như

gọng kèm:

– Ai cho cô lục lọi phòng của tôi? Nói đi!

Hạ Quỳnh đỏ bừng mặt:

– Xin lỗi... tôi không cố ý.

Nguyễn hằm hè:

– Nói ngay, cô vào phòng tôi để làm gì?

Hạ Quỳnh nhăn mặt:

– Anh có thể... nhẹ tay được không?

Đặng Nguyễn gầm lên:

– Nhẹ tay à? Lẽ ra tôi phải ném cô qua cửa sổ mới đúng. Thật không thể tưởng tượng nổi là cô đã chui vào phòng của tôi để lục lọi mọi thứ.

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn Nguyễn. Suýt chút nữa cô đã bật khóc.

Đúng là cô đã làm một chuyện ngu ngốc. Nếu Nguyễn có giận điên lên như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cô chùng giọng:

– Tôi xin lỗi anh.

Nguyễn quát:

– Hãy nói đi, cô vào đây làm gì?

Hạ Quỳnh bậm môi:

– Tối hôm qua anh không về nên nội anh sai tôi đi tìm anh. Vì chẳng biết anh đang ở phương nào nên tôi đành phải vào đây để lục tìm số điện thoại của anh. Tôi thành thật xin lỗi anh về chuyện này.

Nguyễn buông cô ra, giọng nhát gừng:

– Xin lỗi à. Cút đi!

Bằng cách nào Hạ Quỳnh thoát ra khỏi phòng Nguyễn và bằng cách nào cô đã về được phòng của mình, Hạ Quỳnh cũng không nhớ

được nữa. Hình như là lúc ấy Nguyễn đã thô bạo đẩy cô ra khỏi cửa và sau đó cô đã phóng như bay xuống những bậc thang, suýt ngã nhào.

Ngồi ôm chặt, cô thầm nguyện rửa cho tính nhẹ dạ của mình. Chị bếp hoàn toàn không có lỗi gì trong chuyện này. Chị chỉ nhiệt thành muốn giúp cô. Còn cô, cô đã bốc đồng làm một việc mà lẽ ra một con người tự trọng không nên làm.

o0o

Dừng chiếc mô tô trong sân, Nguyễn định đi vòng để khỏi chạm trán nội nhưng bà Phú Tịnh đã gọi phất:

– Nguyễn!

Vờ như bây giờ mới thấy bà, Nguyễn mỉm cười chào:

– Nội!

Bà Phú Tịnh cao giọng:

– Con vào đây!

Ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, Nguyễn trầm giọng:

– Nội chưa đi ngủ sao?

Bà Phú Tịnh nhìn anh không chớp mắt:

– Ta đợi con về.

Nguyễn bật quẹt môi thuốc:

– Sao nội không đi nghỉ cho khỏe.

Nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Mới... mười giờ tối. Cũng may là hôm nay con về sớm phải không Nguyễn, nếu không ta chẳng biết sẽ còn chờ đợi con đến lúc nào.

Nguyễn thả nhẹ vòng khói thuốc mỏng:

– Có chuyện gì không nội?

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Một chuyện quan trọng. Lẽ ra, ta nói với con ngay từ hôm con mới về nhà, nhưng ta đợi hơn nửa tháng nay vì công việc ở công ty bận bẻ. Tối nay, ta muốn trao đổi với con chuyện đại sự ấy.

Nguyễn uể oải:

– Con buồn ngủ quá chừng, ngày mai được không nội?

Bà Phú Tịnh cau mặt:

– Không.

Nguyễn che miệng ngáp:

– Nội nói đi.

Bà Phú Tịnh nghiêm giọng:

– Con bao nhiêu tuổi?

Nguyễn cười:

– Bộ nội không nhớ hả?

Bà Phú Tịnh lừ mắt:

– Con nói đi.

Nguyễn lắc đầu cười:

– Ba mươi hay ba mươi một gì đó. Không lẽ nội định làm... thầy bói.

Bà Phú Tịnh bực dọc:

– Ta không đùa. Con không thể nghiêm túc nói chuyện với ta sao?

Nguyễn ngồi thẳng dậy. Anh không biết câu chuyện giữa anh và nội anh sẽ dẫn dắt đến đâu. Giữa anh và nội anh không chỉ là hai thế hệ cách xa nhau mà còn là sự oán trách của quá khứ. Nội anh có lẽ không bao giờ hiểu được anh. Đó cũng chính là lý do khiến anh bỏ về sống ở Nha Trang với dì anh hơn ba tháng nay. Từ khi quay về lại đây theo lời yêu cầu khẩn thiết của bà, hơn nửa tháng nay anh cố gắng càng ít gặp nội anh càng tốt. Không biết nội anh chuẩn bị nói với anh chuyện gì. Hình như với bà, chuyện gì cũng quan trọng.

Ng nghiêm nét mặt, bà Phú Tịnh phán:

– Tam thập nhị lập. Đã ba mươi mốt tuổi mà với con sự nghiệp không, vợ con không. Ta không biết con còn định rong chơi cho đến bao giờ. nếu như một ai đó ở vào địa vị con, họ sẽ không ngốc nghếch bỏ qua cơ hội ngàn vàng như con. Khi ra rút lui khỏi thương trường, người thay thế địa vị của ta không ai khác hơn chính là con. Thế mà con làm cho ta quá thất vọng khi suốt ngày rong chơi với một lũ bạn vô tích sự...

Nguyễn kêu lên:

– Nội à! Nội đừng nói nữa. Con nghe đã quá nhiều lần rồi...

Bà Phú Tịnh thở dài:

– Thật là đáng tiếc.

Nguyễn tuyên bố:

– Về những người bạn của con, nội không hiểu được đâu. Con đi ngủ đây.

Bà Phú Tịnh giận dữ:

– Nguyễn!

Anh so vai:

– Có gì mới trong câu chuyện của nội đâu, con chán lắm rồi... Lẽ ra con nên ở lại Nha Trang với dì Bích Trâm của con thì hay hơn là về đây để tiếp tục nghe những lời than vãn của nội.

Bà Phú Tịnh giận dữ:

– Lần này, nếu con còn kiếm chuyện để về Nha Trang thì ta thề sẽ không xem con là cháu nội ta nữa. Từ hồi ba mẹ con mất đi, Bích Trâm chỉ muốn chia cắt con và ta. Ta yêu mến mẹ con nhưng ta không thể nào cảm tình nổi cô em gái không chồng của mẹ con. Chính nó làm con và ta ngày càng xa cách nhau.

Về mặt Nguyễn chán nản:

– Nội cứ nhắc lui nhắc tới một điệp khúc mà con nghe chán tận cổ. Nói thật với nội, dì Bích Trâm chưa bao giờ oán trách nội. Dì ấy chỉ oán trách số kiếp ngăn ngủi của ba mẹ con, oán trách thượng đế bắt công.

Bà Phú Tịnh gạt phắt:

– Ta không muốn nghe đến chuyện này nữa.

Nguyễn so vai:

– Thế nội tưởng con muốn nghe nội nhắc đến hay sao?

Nhìn sững Nguyễn, bà Phú Tịnh cảm thấy có một chút gì ai oán trong giọng nói của anh. Quay mặt đi, bà phán:

– Được rồi, chuyện ta sắp nói với con là một chuyện khác.

Nguyễn đốt thêm một điếu thuốc. Anh không muốn khơi gợi lại nỗi buồn. Nhưng để lãng quên được đang gặm nhấm trái tim của anh không phải là một điều dễ dàng. Giọng anh châm biếm:

– Con đã sẵn sàng, nội nói đi...

Bà Phú Tịnh tuyên bố:

– Ta muốn cưới vợ cho con. Nội trong năm nay chứ không thể đợi lâu hơn nữa.

Nguyễn bực dọc:

– Con chưa muốn lấy vợ. Nội không thể nghĩ ra một chuyện gì đó hay hơn sao?

Bà Phú Tịnh cao giọng:

– Con định chờ đợi đến lúc nào nữa. Hôn nhân sẽ giúp con chín chắn hơn và sống có trách nhiệm hơn.

Vụt đứng dậy, Nguyễn thở dài:

– Con đi ngủ đây.

Bà Phú Tịnh nổi giận:

– Nguyễn!

Nhưng anh đã biến mất sau cánh cửa...

oOo

Đang dán mắt vào màn hình trên máy vi tính, Hạ Quỳnh chợt giật mình vì tiếng hắng giọng của ai đó. Cô quay lại.

Bà Phú Tịnh đang đứng ở ngưỡng cửa. Đó là một đờc hoàn toàn bất ngờ với cô.

Hạ Quỳnh vội đứng dậy, giọng ấp úng:

– Chào bà...

Bà Phú Tịnh đưa mắt nhìn quanh một lượt quanh phòng. Bà không giấu đợc vẻ ngạc nhiên. Căn phòng trước đây đợc dùng làm kho cất các dụng cụ làm vườn bản thủ nhếch nhác nay đã đợc Hạ Quỳnh trang hoàng lại rất dễ thương.

Một giỏ hoa cát đằng treo ở cửa sổ vừa để làm đẹp căn phòng vừa để che giấu những chấn song cửa mục nát. Trên tường, cô treo những bức tranh rẻ tiền cốt để che đi những mảng tường bị tróc vôi rữa nhưng không vì thế mà làm mất đi tính nghệ thuật của tranh. Chiếc bình cô dùng để cắm hoa cũng thật là lạ. Nó chỉ là một vỏ lon nước ngọt nhưng đợc cô cắt vát xéo, một đường xiên đủ để làm nên sự cách điệu thật dễ thương. Trong chiếc bình hoa ấy là những bông cỏ tím.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Hay thật, ai cho cô dám cất trộm hoa trong vườn của ta?

Hạ Quỳnh cười liên:

– Thưa bà, đó chỉ là những bông cỏ thôi mà.

Bà Phú Tịnh nhún vui. Đúng là chỉ những bông hoa sao nhái màu

tím. Lại thật, chỉ có cỏ và hoa rẻ tiền cùng tranh phong cảnh rẻ tiền thôi nhưng cô bé nhân viên của bà đã biết làm cho căn phòng tầm thường trở thành cuốn hút một cách kỳ lạ.

Trước căn phòng này là một bụi cỏ cao lút đầu. Thế mà chỉ gần nửa tháng không để mắt đến bà đã phải hết sức ngạc nhiên khi cỏ được dọn sạch, thay vào đó là những luống hoa bướm. Hoa chưa đơm bông nhưng bà có thể hình dung được trong một thời gian ngắn nữa, một không gian thật dễ thương sẽ hiện hữu ở sau lưng ngôi biệt thự của bà.

Giọng Hạ Quỳnh mềm mại:

– Mời bà ghé vào phòng của cháu chơi.

Khẽ nheo mắt, bà Phú Tịnh ngạo mạn:

– Không. Cô nghĩ gì mà mời ta hạ cố đến đây.

Như sợ cô không hiểu, vẻ mặt bà khó chịu:

– Ta không quen với không khí ẩm mốc của những ngôi nhà mục nát như thế này. Cô tưởng là ta có thời giờ để thăm cô sao. Cảm thấy khó ngủ, ta dạo quanh một vòng. Thế thôi.

Hạ Quỳnh lúng túng nhìn bà. Trước mặt cô là một phụ nữ giàu sang nhưng vô cùng kiêu hãnh. Lạnh lùng, độc đoán và vô cảm – dường như đó là tính cách của bà.

Lướt mắt nhìn qua chiếc máy vi tính rẻ tiền đã lỗi thời của Hạ Quỳnh, bà Phú Tịnh nhếch môi. Bà không hiểu hiểu được bằng cách nào cô nhân viên của bà có thể tìm được niềm hứng thú từ chiếc máy thuộc hàng nghĩa địa phế thải ấy.

Giọng bà khàn khàn:

– Ta nghe Nguyễn nói là cô đã lên vào phòng của nó đã lục lọi, điều đó có đúng không?

Hạ Quỳnh giật thót người:

– Thưa... cháu không cố ý...

Bà Phú Tịnh cười gằn:

– Có hay không, thế thôi.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Dạ có.

Bà Phú Tịnh hằn học:

– Cô thật là giỏi.

Hạ Quỳnh rầu rĩ:

– Cháu xin lỗi bà. Chỉ vì muốn tìm cuốn sổ ghi chép số điện thoại của anh Nguyễn mà cháu đã vào phòng của anh ấy mà không xin phép.

Bà Phú Tịnh nhướn mắt:

– Lần sau cô không được ngu ngốc làm điều đó thêm một lần nữa.

– Vâng...

– Nghe Nguyễn than phiền, ta cũng không biết phải nói với nó như thế nào, khi cô chính là người được ta trực tiếp đưa vào công ty cũng như đưa vào ngôi nhà này.

Hạ Quỳnh cụp mi nhìn xuống đất. Mấy hôm nay cô cứ phập phồng chờ đợi cơn thịnh nộ của bà Phú Tịnh về chuyện lục lọi trong phòng của Nguyễn. Cuối cùng thì cũng đến, nhưng mọi chuyện không đến nỗi... kinh khủng như cô tưởng.

Không nói thêm một lời nào, bà Phú Tịnh nhún vai bỏ đi. Chợt nhớ ra một điều gì đó, bà lại gọi:

– Hạ Quỳnh...

Khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng ló ra khỏi khung cửa.

– Dạ...

Bà Phú Tịnh vẫy tay:

– Cô đến đây.

Hạ Quỳnh vội đi đến bên bà, giọng ngoan hiền:

– Bà có điều gì sai bảo cháu?

Bà Phú Tịnh thở hắt một cái:

– Ta khó ngủ quá. Thỉnh thoảng ta lại bị như thế. Đôi lúc phải đi dạo đến gần sáng mới chợp mắt được.

Hạ Quỳnh tròn mắt:

– Sao bà không đến bác sĩ ?

Nhìn cô bằng ánh mắt giấu cợt, bà hắng giọng:

– Cám ơn lời khuyên của cô. Trước khi nghe được lời khuyên...

muộn màng của cô thì ta đã đến hàng chục bác sĩ danh tiếng trong thành phố.

Hạ Quỳnh ngây thơ:

– Bà đã được chữa khỏi bệnh?

Bà Phú Tịnh phán:

– Một lũ vô tích sự thì đúng hơn. Người nào cũng cho ta một đồng thuốc an thần, đủ loại thuốc. Không có thuốc nào mà ta không uống. Nhưng bệnh thì vẫn cứ bệnh.

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Thuốc bác sĩ kê toa không tốt cho bà sao?

Bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Như cô thấy đó, mỗi đêm ta phải đi lang thang cho đến gần sáng mới tìm được giấc ngủ. Đó là kết quả của sự điều trị.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Có thể bà không hợp với Tây y.

Bà Phú Tịnh cười nhạo:

– Cô định khuyên ta chuyển sang Đông y chứ gì. Không có cách

chữa trị nào mà ta không dùng đến. Mà thôi... ta gọi cô không phải để cô... đưa ra một lời khuyên về lĩnh vực sức khỏe cho ta đâu. Hạ Quỳnh lùa tay vào tóc. Im lặng. Có lẽ điều đó tốt nhất với cô mỗi khi đối diện bà. Vì thật là khó hiểu được người phụ nữ giàu cá tính và khá bí ẩn như bà.

Giọng bà Phú Tịnh lạnh nhạt:

– Ta muốn có người trò chuyện với ta trong lúc ta đi dạo để tìm giấc ngủ, thế thôi.

Hạ Quỳnh lặng lẽ đi bên cạnh bà Phú Tịnh. Yêu cầu của bà thật là... kinh khủng. Nếu bách bộ với bà... gần suốt trọn một đêm coi bộ cô chết mất.

Ngang qua một bụi nguyệt quế, Hạ Quỳnh buột miệng:

– Thơm quá!

– Cô vừa nói gì?

Hạ Quỳnh hồn nhiên:

– Cháu vừa xuýt xoa vì hương thơm của nguyệt quế.

Bà Phú Tịnh cười nhạo:

– Cô không hiểu cách thưởng lãm hoa chút nào.

Hạ Quỳnh nghiêng đầu nhìn bà:

– Hoa rất thơm.

Bà Phú Tịnh khàn giọng:

– Cái cách mà cô khen hoa như người ta khen... một món chiên xào trong nhà hàng. Không ai hít hà như cô và kêu lên một cách trần tục như thế cả. Cô làm ta phải... phát kinh.

Nâng nhẹ một bông quế trên tay, Hạ Quỳnh mỉm cười:

– Vậy cháu phải làm sao?

Bà Phú Tịnh so vai:

– Hương thơm của nguyệt quế rất nhẹ, nhẹ đến mức người ta phải lắng nghe...

Hạ Quỳnh tròn mắt:

– Lắng nghe? Hương thơm đâu phải là... âm thanh mà... nghe, thưa bà?

Bà Phú Tịnh nhìn cô với ánh mắt thương hại:

– Thật tiếc cho cô, đúng là cô không có một tâm hồn.

Hạ Quỳnh đưa tay lên ngực. Không có tâm hồn. Kết luận của bà Phú Tịnh làm cô hết sức kinh ngạc.

Giọng bà Phú Tịnh đều đều:

– Người yêu hoa và biết cách thưởng thức hoa phải là người đồng cảm với thiên nhiên. Hoa cũng có tiếng nói. Vì thế, cần phải biết lắng nghe. Lắng nghe để cảm nhận.

Hạ Quỳnh ngắt nhẹ một bông nguyệt quế trên tay và hít nhẹ hương thơm dịu dàng như sợi tóc. Cô không biết mình có... tâm hồn hay không. Chỉ biết là vườn hoa tối nay thật đẹp. Trăng mười bốn kiêu sa treo lên đỉnh trời. Ành trăng sáng ngập lối đi. Thảm cỏ như nhung mượt mà dưới đôi chân trần của cô. Chợt thèm được ngả mình trên thảm cỏ mềm ấy, ngửa mặt nhìn lên trời bao la. Còn được xem là... có tâm hồn hay không thì... mặc kệ.

Đi dạo được một chút thì Hạ Quỳnh chóng mặt, cô buồn ngủ quá chừng. Hai mi mắt cứ riu lại, chân nọ đá chân kia. Thấy cô bước loạng chạng, bà Phú Tịnh quay phắt lại nhìn:

– Cô sao vậy?

Hạ Quỳnh vội bừng tỉnh:

– Dạ...

Bà Phú Tịnh lắc đầu:

– Ta chán cô quá. Muốn có một người đồng cảm nói chuyện mà cô cứ như một người máy vô hồn. Thôi, cô về phòng đi... Ta đi dạo một mình cũng được.

Hạ Quỳnh bắn khoăn:

– Bà có giận cháu không?

Bà Phú Tịnh nhún vai:

– Tối hôm nay, ta muốn đi dạo vườn hoa một mình. Không hiểu vì sao cô lại làm ta mất cả hứng thú. Sau này, lúc nào cần ta sẽ cho gọi cô...

o0o

Nhả từng vòng khói thuốc thật điệu nghệ, Nguyễn nhún vai:

– Mà không hiểu được tao đâu, Mạnh à.

Mạnh vỗ vai anh:

– Tao mà không hiểu được mày thì ai hiểu.

Nguyễn nhếch môi:

– Thế thì mày đừng bao giờ khuyên tao làm việc cho công ty của nội tao nữa.

Mạnh chăm chú nhìn Nguyễn:

– Đó là lời khuyên chân thành nhất của tao, một thằng bạn thân của mày.

Nguyễn búng điếu thuốc cháy dở qua cửa sổ:

– Tao có lý do riêng để đi đến quyết định ấy.

Mạnh háng giọng:

– Tao hiểu, mày có quá nhiều tự ái. Còn nội mày, bà là một người hết sức độc đoán.

Nguyễn nhếch môi:

– Còn gì nữa không?

Mạnh nói chậm rãi:

– Mà mày không muốn làm cái bóng bên cạnh bà.

Nguyễn thở dài:

– Mày không hiểu gì cả.

Mạnh ngạc nhiên:

– Vậy là sao?

Nguyễn buông giọng:

– Mày cũng không cần hiểu. Chuyện riêng của gia đình tao.

– Mày không xem tao là thằng bạn thân nhất của mày sao?

Nguyễn búng tay:

– Mình nói sang chuyện khác đi. Tao không muốn nhắc đến vấn đề đó nữa.

Mạnh quàng tay lên vai Nguyễn. Vẻ mặt của Nguyễn hôm nay có gì đó buồn buồn. Đây không phải là lần đầu tiên anh bắt gặp thằng bạn thân trong tâm trạng như thế. thỉnh thoảng Nguyễn vẫn thế. Vui buồn bất chợt, mưa nắng thất thường.

Nguyễn gọi hai ly đen, giọng anh đổi khác:

– Đài Trang giận tao rồi.

Mạnh hát hàm:

– Lý do?

Nguyễn nhún vai:

– Vớ vẩn.

Mạnh cười:

– Phụ nữ mà, sáng nắng chiều mưa. Từ hồi mày quen Đài Trang đến giờ, tao thấy hai người giận nhau dài dài.

Nguyễn tặc lưỡi:

– Lần này không vậy. Trầm trọng hơn mày tưởng.

Mạnh không giấu được ngạc nhiên:

– Mà y vừa nói là... vợ y vẫn mà.

Nguyễn nhưn mày:

– Đài Trang giận tao vì một con bé vợ y vẫn thì đúng hơn.

– Ghen?

– Ừ...

– Với một con nhỏ... vợ y vẫn.

– Không. Con nhỏ đó chỉ là một con nhỏ tầm thường. Đời nào Đài Trang đi ghen với một người như thế.

Mạnh cười:

– Tao vẫn không hiểu.

Nguyễn háng giọng:

– Con nhỏ đó là nhân viên của nội tao. Hôm tao ngủ lại nhà mày không hiểu vì sao nó lại... bép xép với Đài Trang để Đài Trang hiểu lầm. Tao đã giải thích rất nhiều nhưng Đài Trang vẫn không tin.

Mạnh hùng hồn:

– Để tao phen cho Đài Trang.

Nguyễn so vai:

– Vô ích! Đài Trang sẽ nghĩ là mày bênh vực tao.

Mạnh an ủi:

– Đài Trang rất yêu mày. Mọi chuyện cũng không có gì khó giải quyết đâu.

Nguyễn trầm giọng:

– Chuyện xảy ra trong lúc tao và Đài Trang đang giận nhau, vì thế mới càng làm Đài Trang hiểu lầm.

Mạnh chợt hỏi:

– Tao hỏi thật nhé, mày có yêu Đài Trang thật lòng không?

Nguyễn nheo mắt:

– Sao mày hỏi như thế?

Hớp ngục cà phê ấm, Mạnh mỉm cười:

– Tại mày cặp bồ nhiều quá.

Nguyễn nhún mày:

– Sao những lần trước mày không hỏi?

Mạnh khàn giọng:

– Tại tao thấy thời gian mày cặp bồ với Đài Trang coi bộ... lâu hơn với những người đẹp trước.

Nguyễn nhún vai:

– Với Đài Trang, không có gì đặc biệt.

Mạnh bật cười:

– Trời đất! Tao sợ mày luôn Nguyễn. Bộ mày không xác định được trái tim của mình hay sao?

Nguyễn cũng cười:

– Quen nhiều quá, trái tim của tao hình như cũng bị xơ cứng rồi.

Mạnh chùng giọng:

– Theo tao, Đài Trang cũng được. Đài Trang rất yêu mày. Mày nên chấm dứt những cuộc tình gió mây với các cô gái khác đi là vừa. Đàn ông tụi mình không thể lông bông mãi được, cuối cùng cũng cần phải có một gia đình để nghỉ chân.

Nguyễn cười nhạo:

– Mày nói hết nội tao.

Mạnh tò mò:

– Nội mày cũng thích Đài Trang à?

Nguyễn hóm hỉnh:

– Không lạc quan đến thế đâu. Đài Trang chưa chạm trán nội tao bao

giờ nhưng nếu có tình cờ gặp mặt coi bộ sẽ là một cuộc đụng độ tóe lửa.

Mạnh ngạc nhiên:

- Sao thế?
- Nội tao rất ghét mấy cô gái tóc nhuộm.

Mạnh cười cười:

- Tưởng gì chứ tóc thì dễ ợt. Mà cứ bảo Đài Trang bỏ mái tóc vàng ấy đi. lấy nhau xong, tha hồ... nhuộm lại tóc.

Nguyễn cười:

- Có lẽ nên nhuộm trái tim của tao thì đúng hơn, cho máu đỏ nồng nàn.
- Nội mày hỏi thúc mày lấy vợ à?

Nguyễn tặc lưỡi:

- Nội tao giục tao cưới vợ. Suốt mấy hôm nay, bà chỉ khùng bố tao duy nhất một đề tài.

Mạnh tỏ vẻ quan tâm:

- Mày có biết là bà chọn ai cho mày chưa.

Nguyễn lắc đầu:

- Không.
- Sao không hỏi?
- Tao không quan tâm vì chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy vợ.

Mạnh chăm chú nhìn Nguyễn:

- Có lẽ mày nên chiều ý của bà nội của mày. Còn tao, có lẽ trong năm này cũng phải xúc tiến chuyện vợ con...

oOo

Không thể nào tìm thấy một người đàn ông nào ấn tượng hơn. Đó là cảm giác đầu tiên mà Hạ Quỳnh có được khi nhìn thấy Triệu Phong.

Cao lớn và đầy quyến rũ. Bộ veston màu trắng may thật mode và sang trọng. Cravate kẻ sọc to bản màu ghi. Mái tóc bồng bênh trước trán.

Cuộc đưa đón người anh họ của Nguyễn từ Pháp trở về thật rầm rộ. Không chỉ có bà Phú Tịnh và Hạ Quỳnh mà còn có khoảng chục nhân viên của công ty cùng đi ra sân bay.

Oâm lấy bà Phú Tịnh trong vòng tay rắn chắc, Triệu Phong kêu lên:

– Con nhớ nội quá!

Bà Phú Tịnh mỉm cười sung sướng:

– Cuối cùng con cũng về với ta. Ta cứ chờ mong mãi giây phút này.

Triệu Phong cười lớn:

– Con đã nói với nội rồi. Thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Bà Phú Tịnh mắng yêu:

– Ba năm chứ đâu phải một ngày. Từ nay ta sẽ không cho con đi đâu nữa.

Triệu Phong vui vẻ:

– Thế mà con lại muốn có thêm một chuyến du học nữa đó.

Bà Phú Tịnh lừ mắt:

– Không bao giờ ta chiều theo ý của con nữa đâu. Tuổi già sức yếu, ta chỉ mong có cháu chắt bên cạnh ta. Con học như thế cũng đủ quá rồi.

Triệu Phong sôi nổi:

– Con đùa vậy thôi.

Bà Phú Tịnh đẩy Triệu Phong ra rồi ngắm nghía anh từ đầu đến chân:

– Để ta xem con như thế nào... Ta thấy con cũng không thay đổi mấy. Trong mấy tấm ảnh con gởi cho ta, ta thấy con to lớn hơn mà.

Triệu Phong mỉm cười:

– Tại con mặc đồ lạnh đó nội.

Bà Phú Tịnh vui vẻ:

– Gởi cho ta mấy tấm hình đó, có phải con muốn đánh lừa bà già này không?

Triệu Phong cùng mọi người cười vang. Chợt anh ngấm nhìn bà, giọng thoáng lo lắng:

– Còn nội, con thấy nội hơi gầy so với lúc con ra đi. Nội phải để ý đến sức khỏe đó. Dù sao nội cũng có tuổi rồi, nội không nên ôm đồm nhiều công việc nữa.

Bà Phú Tịnh lắc đầu:

– Không sao. Con đừng lo cho ta.

– Công việc ở công ty vẫn bình thường chứ nội?

– Mọi việc đều trôi chảy, công ty chúng ta đang mở rộng thị trường sang các tỉnh miền Tây và miền Trung. Đó là điều không phải công ty nào cũng làm được.

Triệu Phong háng giọng:

– Con chúc mừng nội.

Triệu Phong bắt tay chào từng người trong phái đoàn cùng bà Phú Tịnh đi đón anh. Đến lượt Hạ Quỳnh, bàn tay nhỏ nhắn của cô như lọt thỏm trong bàn tay ấm áp của anh.

Nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nhung của cô, anh dụi dàng hỏi:

– Xin lỗi, cô là...

Bà Phú Tịnh đỡ lời:

– Hạ Quỳnh, thư ký của nội.

Triệu Phong lịch sự:

– Rất cảm ơn sự đón tiếp của Hạ Quỳnh cũng như tất cả những

người đã cùng nội tôi đến sân bay. Sau những ngày xa xứ, từ Pháp trở về tôi thật vui khi nhận được tình cảm nồng hậu của mọi người.

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Dạ, không có gì...

Trò chuyện thân mật với mọi người một lát, sực nhớ ra Triệu Phong nhìn quanh hỏi:

– Nguyễn đâu rồi hả nội? Sao này giờ con không thấy nó?

Bà Phú Tịnh háng giọng:

– Sáng nay Nguyễn bận việc nên không thể đi đón con được.

Triệu Phong giọng quan tâm:

– Nó đã tu tỉnh làm việc chưa, hay là vẫn lông bông đàn đúm với những kẻ không ra gì làm khổ tâm nội.

Bà Phú Tịnh gượng cười:

– Không sao, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Hạ Quỳnh cùng mọi người ra xe. Cô cùng Triệu Phong được sắp xếp lên cùng một chuyến xe với bà Phú Tịnh.

Thật lịch sự, Triệu Phong mở cửa xe:

– Mời nội, mời Hạ Quỳnh.

Hạ Quỳnh ngồi cạnh chú tài xế, Triệu Phong và bà Phú Tịnh ngồi ở băng ghế sau. Tâm trạng cô thoải mái, dễ chịu. Một cuộc đón tiếp tương xứng dù sao cũng vẫn thú vị hơn là một cuộc đón đưa không kèn không trống và mệt bỏ hơi tai với... chiếc bảng ghi hai chữ:

“Đảng Nguyễn” và bó hồng tươi tắn.

Ngồi hàn huyên với bà Phú Tịnh được một lúc, Triệu Phong hỏi vọng lên:

– Hạ Quỳnh ở đâu, để tôi bảo chú tài xế chở cô về nhà.

Cô quay lại, giọng dễ thương:

– Tôi đang ở nhờ nhà... bà giám đốc.

Không hiểu được câu trả lời của cô, anh trầm giọng:

– Thế bà giám đốc ấy ở đâu?

Câu hỏi của anh khiến chú tài xế bật cười, Triệu Phong ngạc nhiên:

– Sao chú lại cười?

Bà Phú Tịnh giải thích:

– Hạ Quỳnh đang ở tại ngôi nhà của ta. Ta dành cho nó một căn phòng ở sau vườn.

Triệu Phong gật gù:

– Con đoán là nội rất quý Hạ Quỳnh nên mới làm như thế.

Vẻ mặt lạnh như kem, bà Phú Tịnh so vai phán:

– Hạ Quỳnh không là gì cả. Ta chỉ quý trọng công việc.

Câu trả lời nhát gừng của bà khiến không khí trên xe chùng hẫng.

Triệu Phong đỡ lời:

– Có lẽ Hạ Quỳnh rất xông xáo với công việc, phải không nội?

Bà Phú Tịnh phán:

– Chưa có ai làm cho ta hài lòng trong công việc cả. Ngay cả Nguyễn cũng thế. ta kỳ vọng vào Nguyễn nhưng nó như một con ngựa chứng không cương. Ta đến mệt mỏi với nó.

Triệu Phong trầm giọng:

– Nội cũng không nên suy nghĩ nhiều về Nguyễn nữa, dù sao nó cũng trưởng thành rồi.

Bà Phú Tịnh nhếch môi:

– Giá như Nguyễn cũng khôn ngoan chín chắn như con thì ta hạnh phúc biết mấy.

Triệu Phong quàng tay lên vai bà thân mật:

– Trưa nay nội đãi con những món gì?

Bà Phú Tịnh mỉm cười:

– Con đoán thử xem.

Triệu Phong cười lớn:

– Thế nào cũng có món thịt ba sợi kho cốt dừa, phải không nội. Đó là món ăn con thích nhất.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Không chỉ vậy, còn có món gỏi cá, cá lóc kho tộ và thịt bò nấu canh khế.

Triệu Phong vui vẻ:

– Nội nhớ toàn những món ruột của con. Mới nghe nội kể mà con đã đói bụng, muốn xe mau đến nhà rồi...

oOo

Bữa cơm thật thịnh soạn nhưng chỉ có bà Phú Tịnh và Triệu Phong.

Gấp thức ăn cho anh, bà Phú Tịnh giọng quan tâm:

– Cố ăn nhiều nghe con.

Triệu Phong chống đũa nhìn chén cơm hầu vẫn còn nguyên của bà:

– Sao nội ăn ít thế?

Vẫn đưa mắt nhìn ra cửa, bà Phú Tịnh hắng giọng:

– Ta không thấy đói lắm.

Triệu Phong tặc lưỡi:

– Con đoán là nội đang ngóng thằng Nguyễn. Vì nó không về ăn cơm nên nội cũng không muốn ăn chứ gì?

Bà Phú Tịnh thở dài:

– Đúng là như thế.

Triệu Phong lắc đầu:

– Nội nên lo cho sức khỏe của mình thì hay hơn. Không ăn cơm ở nhà, nó cũng biết tấp vào quán xá để ăn, hơi sức đâu nội lo cho nó.

Bà Phú Tịnh khàn giọng:

– Không lo cho nó và con thì ta còn lo cho ai.

Triệu Phong nhíu mày:

– Nguyễn có hay bỏ cơm như thế này không? Hay là nó cố tình tránh mặt con?

Bà Phú Tịnh xua tay:

– Sao con lại nghĩ thế, Nguyễn và con có gì xích mích đâu.

Triệu Phong so vai:

– Con biết là Nguyễn đổ kỵ với con.

Bà Phú Tịnh kêu lên:

– Không, con đừng nghĩ như thế.

Triệu Phong trầm giọng:

– Cho dù Nguyễn như thế nào với con thì con vẫn bỏ qua cho nó. Nó không đáng để con phải bận tâm chấp trách.

Bà Phú Tịnh nhắc:

– Con ăn thêm nữa đi!

Triệu Phong buông đũa:

– Nội cứ bần thần như thế, con ăn sao vô.

Bà Phú Tịnh gượng cười:

– Thôi thì ta cố gắng ăn thật nhiều cho con vui...

Nguyễn về nhà lúc bà Phú Tịnh và Triệu Phong đang ngồi uống nước trong phòng khách. Chào bà nội và Triệu Phong một cách lạnh nhạt, anh định đi thẳng lên lầu nhưng Triệu Phong đã gọi giật ngược:

– Nguyễn!

Nguyễn quay lại, vẻ mặt thờ ơ:

– Có chuyện gì không?

Triệu Phong nhướn mắt:

– Tôi muốn nói chuyện với cậu.

Nguyễn nhún vai:

– Tôi bận, khi khác được không?

Triệu Phong chăm chú nhìn Nguyễn:

– Không lẽ sau ba năm xa cách, cậu không thể dành cho tôi mấy phút?

Nguyễn lảng lảng đi đến ghế ngồi. Anh bật Zippo thật điệu nghệ để mời thuốc:

– Nào, xin mời...

Triệu Phong lắc đầu:

– Cậu vẫn như xưa, không khác mấy.

Nguyễn cười nhạt:

– Anh thấy tôi thế nào?

Triệu Phong nhún vai:

– Tôi không thích đưa ra một lời nhận xét. Điều tôi mong muốn duy nhất là cậu nên quan tâm đến nội một chút. Nội già rồi, nội cần được săn sóc. Nếu không săn sóc được nội thì ít ra cậu cũng không được làm cho nội phải phiền lòng.

– Nội phiền tôi điều gì?

Triệu Phong nhướn mày:

– Bộ cậu không hiểu là mình đã làm những gì để nội phải khổ tâm à?

Nguyễn so vai:

– Mỗi người có một cách sống. Nội kỳ vọng nhiều vào tôi làm gì để thất vọng.

– Cậu không thể lý sự như thế.

Nguyễn nhìn thẳng vào mắt Triệu Phong:

– Từ nay anh có thể săn sóc quan tâm đến nội. Chỉ một mình anh là

đã quá đủ với nội rồi.

Bà Phú Tịnh xen vào:

– Thôi à... Triệu Phong...

Triệu Phong cau mày:

– Nội cứ để con và Nguyễn nói chuyện với nhau. Con không muốn Nguyễn cứ đổ kị với con vì những chuyện không đâu.

Nguyễn nhếch môi:

– Vì sao anh bảo tôi đổ kị với anh?

Triệu Phong so vai:

– Chỉ có ngốc mới không nhận ra điều ấy. Nhưng không sao, tôi hoàn toàn thông cảm với cậu. Nếu ở trong trường hợp của cậu, tôi cũng cảm thấy khó chịu khi thấy người khác hơn mình.

Nguyễn phá lên cười:

– Anh hơn tôi cái gì?

Triệu Phong từ tốn nói:

– Tôi thành đạt, còn cậu thì không.

Nguyễn nheo mắt:

– Anh nói xong chưa để tôi đi ngủ.

Triệu Phong giọng bất lực:

– Cậu không thể nói chuyện nghiêm túc được sao?

Xô ghế đứng dậy, về mặt Nguyễn giễu cợt:

– Tôi đi ngủ. Tôi không quen nói chuyện nghiêm túc những con người thành đạt như anh.

Nhìn theo bóng Nguyễn khuất sau cánh cửa, Triệu Phong chua chát:

– Nội thấy đó, bao giờ Nguyễn cũng có thái độ gây hấn với con.

Bà Phú Tịnh thở dài:

– Ta chỉ mong anh em con hòa thuận là ta mừng.

Triệu Phong trầm giọng:

– Nội có biết vì sao Nguyễn hằn học với con không?

Bà Phú Tịnh kêu lên:

– Không, Nguyễn chỉ ngang tàng chứ không có gì đâu con.

Dựa ngửa người trên ghế, Triệu Phong khàn giọng:

– Nội không biết đó thôi. Nguyễn ganh tỵ với con vì con luôn gặp may mắn trên đường đời. Nhưng nếu nó hiểu rằng những gì con đạt được ngay hôm nay không phải ngẫu nhiên mà có được, nó phải dẹp bỏ lòng đố kỵ ấy đi. Để được đi du học, con phải miệt mài đèn sách ròng rã mấy năm trời. Còn nó, cũng ngần ấy thời gian hoang phí trong mấy vũ trường, mấy quán nhậu. Vậy mà cũng bày đặt ganh ghét, đố kỵ.

Bà Phú Tịnh thở dài:

– Con phải thông cảm cho nó.

Triệu Phong thân mật:

– Nội lúc nào cũng bênh vực nó cả.

– Ta đã la rầy nó hoài rồi.

– Nhưng Nguyễn thừa biết là nội thương nó hơn con. Nội đối xử như thế cũng không công bằng chút nào. Lẽ ra con phải là đứa cháu được nội ưu ái nhất mới phải.

Bà Phú Tịnh vẻ mặt mệt mỏi:

– Ta đi nghỉ đây.

Triệu Phong giọng bắn khoăn:

– Nội không giận con đấy chứ?

Bà Phú Tịnh lắc đầu:

– Không. Một đứa cháu ngoan như con thì sao ta có thể phật ý được. Ta không có gì phải phiền trách con cả.

Triệu Phong ân cần:

- Con chúc nội ngủ ngon.
- Ta cũng chúc con ngủ ngon.

Chỉ còn một mình trong phòng, Triệu Phong đánh thượt thở dài. Tự trong thâm tâm anh vẫn biết là nội anh dành nhiều tình cảm cho Nguyễn hơn. Thật là kỳ lạ, anh không thể hiểu nổi là nội anh có thể kỳ vọng gì vào Nguyễn. Nguyễn phá phách và sống bạt mạng. Vậy mà anh chỉ là một kẻ xếp vị trí thứ hai sau Nguyễn. Điều đó thật là vô lý.

- Cô hãy phóng xe chạy the Nguyễn. Nhanh lên!

Nhận lệnh phát ra từ bà giám đốc, Hạ Quỳnh quỳnh quáng hỏi:

- Cháu phải làm sao?

Bà Phú Tịnh gắt:

- Còn làm sao nữa. Hãy đi theo nó. Nếu đêm nay nó không về, ít nhất ta cũng biết là nó ngủ lại ở đâu. Nếu cô không theo kịp nó là mất dấu đấy.

Về mặt giận dữ của bà giám đốc càng làm Hạ Quỳnh bối rối, cô vội vàng leo lên chiếc Chaly rồi nổ máy chạy ra cổng.

Vừa rú ga chạy như điên sau chiếc xe của Nguyễn, cô vừa than khổ. Đúng là sứ mạng... bất khả thi. Cũng may cho cô là hôm nay ông trời con chạy xe không nhanh nên dù đường phố đông người, cô cũng không mất dấu vết của anh, cứ bám theo chiếc áo ca rô xám mà chạy tới tới.

Chạy Dursley một lúc, Hạ Quỳnh chợt đứng tim vì Nguyễn phanh xe đột ngột, ngỡ là Nguyễn phát hiện ra cô. Nhưng không phải, anh dừng lại để nghe điện thoại. Hạ Quỳnh cẩn thận dừng xe cách Nguyễn đúng... một trăm mét. Một cự ly đủ xa để Nguyễn không nhìn

thấy cô nhưng cũng đủ gần để cô không mất... con mồi.

Nghe xong điện thoại, Nguyễn lại phóng xe chạy. Anh không hề biết phía sau lưng anh có một cái đuôi. Cô lái xe theo anh khá vất vả, càng về tối anh chạy xe càng nhanh và đầy ngẫu hứng.

Khi xe của Nguyễn rẽ vào một ngõ hẻm, Hạ Quỳnh quỳnh quáng tăng tốc. Cô thừa sức hiểu đây là thời điểm hoặc có thể vượt mất... con mồi hoặc có thể là cô sẽ bị Nguyễn phát hiện nếu cô bám theo anh quá lộ liễu. (May cho cô là cô cũng hay đọc truyện trinh thám nên cũng biết cách ứng phó kịp thời).

Cuối cùng thì Nguyễn dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ thật dễ thương. Đứng nép người cách đó một dãy chừng mười nhà, Hạ Quỳnh hồi hộp nhìn Nguyễn nhấn chuông.

Anh không phải đợi lâu. Một người phụ nữ đứng tuổi mà Hạ Quỳnh đoán là người giúp việc ra mở cửa cho anh. Rồi Nguyễn biến mất hút vào sau cánh cửa.

Mình sẽ làm gì nhỉ?

Hạ Quỳnh nhìn đồng hồ. Cô không biết mình sẽ phải đợi Nguyễn bao lâu. Cô cũng không biết là anh gặp ai trong ngôi nhà này. một cô gái? Một chàng trai? Hay một... ông già hoặc bà già?

Chẳng lẽ cô cứ đứng mãi ở trong ngõ hẻm này để chờ Nguyễn thì vô lý quá.

Tặc lười, Hạ Quỳnh ghé vào một quán cóc gần với ngôi nhà Nguyễn vừa đi vào. Ôi đó, cô vừa nhìn thấy có những món quà vặt khá hấp dẫn có thể giúp cô ngồi đợi Nguyễn mà không thấy chán.

Bà chủ quán hồn hậu hỏi:

– Cô mua gì?

Hạ Quỳnh ngồi xuống ghế, giọng hiền lành:

– Cho cháu một đĩa xoài dầm.

Vừa nhẩn nha gặm xoài, Hạ Quỳnh vừa quan sát ngôi nhà... của Nguyễn.

Đó là một ngôi nhà không sang trọng nhưng xinh xắn. Phía trước sân có trồng những luống hoa cúc vàng. Một cây mận đang nở hoa trắng xóa và mấy cây trượng nguyên xanh ngắt khiến ngôi nhà có vẻ hay hay, dễ thương.

Bà chủ quán bắt chuyện:

– Hình như cô không phải là người ở đây?

Hạ Quỳnh mỉm cười:

– Sao dì đoán như thế?

Bà chủ quán cười vui vẻ:

– Vì tôi thấy cô lạ lạ.

Hạ Quỳnh mở to mắt:

– Dì có biết hết những người sống trong ngõ hẻm này không?

– Không biết hết, nhưng tôi cũng quen một số người.

Nhìn bà chủ quán, Hạ Quỳnh thăm dò:

– Dì có biết những người ở trong ngôi nhà có cây mận trước ngõ không?

Bà chủ quán sôi nổi:

– Nhà cô Trà My đấy.

– Họ được bao nhiêu người vậy dì?

– Trong nhà chỉ có cô Trà My và bà giúp việc thôi.

Hạ Quỳnh hỏi ngay:

– Trà My làm gì, dì có biết không?

– Cô Trà My đang dạy học ở một trường cấp ba...

Hạ Quỳnh khá bất ngờ. Cô không nghĩ là Nguyễn lại quen một cô gái

làm nghề dạy học. Bạn gái của Nguyễn ít ra cũng phải tương đương một Đài Trang dữ dội. Sao lại là một cô giáo nhỉ?

Chưa kịp hỏi gì thêm, Hạ Quỳnh mới giật thót người khi nghe tiếng cửa cổng nhà Trà My mở. Nguyễn dắt xe ra, sau lưng anh là một cô gái thật đẹp.

Bà chủ quán kêu lên:

– Trà My đó. Đẹp quá phải không cô, vừa đẹp người đẹp nét. Cô Trà My hiền lắm đó.

Nguyễn phóng xe chở Trà My đi được mấy phút, Hạ Quỳnh mới sực tỉnh. Lật đặt trả tiền cho bà chủ quán, cô vội nỏ máy chiếc Cha ly để bám theo Nguyễn.

Lạ lùng nhỉ, sao một cô gái đẹp và hiền như Trà My lại yêu Nguyễn? Nếu bà giám đốc của cô biết chuyện này, không biết bà sẽ vui đến thế nào. Mà tại sao một anh chàng... trời ơi đất hỡi như Nguyễn lại yêu một cô gái như Trà My? Mà họ có yêu nhau không nhỉ? Hay chỉ là bạn thôi?

Căng mắt nhìn theo chiếc xe của Nguyễn, Hạ Quỳnh thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh và Trà My ghé đến một quán cà phê vườn nằm trên một con đường yên tĩnh.

Trời tối, nên Hạ Quỳnh cũng không sợ Nguyễn phát hiện ra cô.

Nhưng để cho chắc ăn, cô chọn một chiếc bàn bên cạnh họ nằm khuất sau cây dừa nước.

– Trà My uống gì?

Giọng Nguyễn dịu dàng đến nỗi Hạ Quỳnh suýt phì cười.

Aø, thì ra đàn ông là thế! Nếu Trà My biết được hàng ngày anh nói với mọi người bằng thứ âm thanh cao ngạo và phách lối, không biết Trà My sẽ nghĩ sao về Nguyễn.

Trà My nhỏ nhẹ:

– Em uống chanh Rhum.

Hạ Quỳnh lí nhí gọi một ly sữa tươi. Cô thường khoái nhâm nhi sữa vào buổi tối. Chợt Hạ Quỳnh vui vui với ý nghĩ, với một đứa con gái nhà nghèo như cô làm gì cũng... tính toán. Sữa tươi là thức uống cung cấp nguồn năng lượng dồi dào, đó là chưa kể đến công dụng... làm đẹp da mặt và nuôi dưỡng tóc. Mà mình có bao giờ chú ý đến chuyện làm đẹp đâu nhỉ. Suy nghĩ tếu táo cho vui, thế thôi...

Nghĩ ngợi mông lung một hồi, cô ngửa mặt nhìn lên trời đếm những vì sao nhỏ đang nhấp nháy. Đó là cách giết thời giờ tốt nhất của cô vì cô đoán là Nguyễn và Trà My sẽ còn ngồi đây khá lâu. (những đôi tình nhân thì có bao giờ ý niệm về thời gian đâu).

Một khoảng im lặng... Hạ Quỳnh tò mò liếc qua bàn của Nguyễn. Cô đỏ bừng mặt khi thấy Nguyễn và Trà My chụm sát đầu vào nhau, họ nói chuyện rất khế nên cô không nghe rõ họ đang nói gì.

Mình đúng là một con nhỏ vô duyên. Hạ Quỳnh thở hắt một cái. Lẽ ra cô phải từ chối... sứ mạng này mới phải. Sao cô lại không đủ dũng khí để chống lại lệnh của bà giám đốc nhỉ. Trời ạ! Nếu hai người ngấu húng hôn nhau coi bộ chết cô quá.

Nhấp một ngụm sữa lạnh, Hạ Quỳnh liếc nhìn đồng hồ. Chừng nào đôi tình nhân mới chịu chia tay nhau đây. Rồi sau đó cô không biết Nguyễn có chịu về nhà chưa, hay là lại lang thang... đến sáng!

Trà My quả là một cô gái rất đẹp. Mái tóc dài ngang thắt lưng ôm lấy bờ vai mềm mại. Đôi mắt to đen thông minh. Đôi môi đầy gợi cảm. Đúng là một cô gái hoàn hảo. Hạ Quỳnh thầm nhận xét. Chợt cô tiếc cho Trà My. Không biết Trà My có biết rõ về Nguyễn không. Coi bộ là không biết quá, nếu không chắc Trà My đã chạy dài...

Đôi tình nhân còn tỉ tê bên nhau bao lâu, Hạ Quỳnh không biết. Mỗi một, cô thiếp đi lúc nào không biết. Đến khi bị ai đó lay nhẹ vai, cô mới choàng tỉnh dậy. giọng anh chàng nhân viên vang bên tai cô:

– Này em!

Hạ Quỳnh dịu mắt nhìn quanh. Bàn Nguyễn ngồi lúc này giờ... trống trơn. Không biết anh và Trà My đã bỏ về từ lúc nào.

– Họ về hồi nào vậy anh?

– Em hỏi ai?

Vừa chỉ về chỗ Nguyễn ngồi lúc nãy, Hạ Quỳnh vừa nói:

– Cái cô tóc dài ngang lưng và anh bạn của cô.

– Họ quen em à?

Hạ Quỳnh ngượng ngùng gật đầu:

– Vâng...

– Họ về lâu lắm rồi. Mà sao bộ em hết chỗ ngủ rồi hay sao mà vào đây ngủ ngon lành thế?

Hạ Quỳnh cười gượng. Mấy hôm nay, cô thường thức khuya bên máy vi tính. Vào đây trăng thanh gió mát khung cảnh hữu tình, nếu cô không bị ngủ gật mới là chuyện lạ.

Đón cô ở phòng khách với vẻ mặt nghiêm nghị, bà Phú Tịnh chất vấn:

– Sao giờ này cô mới về?

Hạ Quỳnh cười cầu tài:

– Cháu vừa lái xe chạy theo anh Nguyễn.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Nó đâu rồi?

Hạ Quỳnh gãi đầu:

– Dạ, đang còn... ngồi ở nhà người bạn.

– Bạn gái à? Ai thế?

Hạ Quỳnh lúng túng:

– Dạ, không... bạn trai.

– Thật không?

Về mặt đầy nghi hoặc của bà Phú Tịnh làm Hạ Quỳnh hơi hoảng, cô vội... bổ sung bằng trí tưởng tượng:

– Dạ, vừa nam vừa nữ... Nói tóm lại là anh Nguyễn chơi với một nhóm bạn. Họ đang... đàn hát với nhau... vui lắm. Có lẽ chỉ một lát nữa anh Nguyễn sẽ về nhà thôi.

Bà Phú Tịnh gằn giọng:

– Vậy tại sao cô không đi theo nó đến cùng. Nếu tối nay nó không về nhà, ta biết tìm nó ở đâu.

Hạ Quỳnh ngắc ngứ. Cô đoán lúc này Nguyễn đang có mặt tại nhà Trà My. Lúc này, từ quán cà phê cô định ghé nhà Trà My để... đón lỏng Nguyễn, nhưng nghĩ sao cô lại tốt về nhà nên giờ đây mới bị bà giám đốc tra gạn mà không biết trả lời sao nghe cho lọt tai.

Giọng cô yếu xìu:

– Cháu... đảm bảo với bà là trước sau gì anh Nguyễn cũng về nhà.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Thật không?

– Dạ thật.

– Nếu Nguyễn không về nhà? Cô có dám đi tìm Nguyễn về đây cho ta không?

Cô bặm môi:

– Dạ...

Bà Phú Tịnh hỏi dồn:

– Cô đi tìm chứ?

Hạ Quỳnh như hụt hơi:

– Dạ, cháu sẽ đi tìm...

Bà Phú Tịnh phán:

– Tốt lắm, cô là một người hết sức nhiệt thành với công việc.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Dạ... không có gì đâu.

Liếc Hạ Quỳnh một cái, bà Phú Tịnh khàn giọng:

– Lúc cô đi về nhà, Nguyễn vẫn còn... đàn hát với nhóm bạn của nó chứ?

Hạ Quỳnh vội gật đầu:

– Vâng...

– Cách đây khoảng bao nhiêu phút?

– Dạ, khoảng mười lăm phút.

– Cô có chắc không?

Hạ Quỳnh hùng hồn:

– Tối nay cháu theo anh Nguyễn không rời nửa bước.

Bà Phú Tịnh cười nhạo:

– Cô đã hoàn thành rất tốt công việc mà ta giao phó. Rất tốt!

Hạ Quỳnh bối rối nhìn bà Phú Tịnh. Về mặt chế giễu của bà làm cô lạnh lưng. Có... ngốc mới không hiểu được đã có một trục trặc gì đó.

Bà Phú Tịnh phán:

– Ta nói cho cô biết, Nguyễn đang ngủ trên lầu! Nó về nhà hơn nửa tiếng rồi cô mới... bò về nhà, hay thật.

Hạ Quỳnh cúi gằm mặt. Tình huống này cô không nghĩ tới. Thế mà cô cứ ngỡ giờ này Nguyễn đang ở nhà của Trà My và họ đang còn bịn rịn bên nhau.

Giọng cô hiện lạnh:

– Cháu xin lỗi bà.

Bà Phú Tịnh cười nhạt:

– Tại sao cô lừa dối ta? Lại còn ba hoa rằng Nguyễn đang... đàn hát với một lũ bạn của nó. Thật là kinh khủng.

Hạ Quỳnh vẻ mặt khổ sở:

– Cháu không cố ý.

Bà Phú Tịnh nhướn mày:

– Thế tối nay cô đi đâu?

Hạ Quỳnh vội nói:

– Dạ, cháu phóng xe theo anh Nguyễn.

Giọng bà Phú Tịnh giận dữ:

– Thế đấy, cô còn định nói dối những gì nữa. Ngần ấy vẫn chưa đủ với cô sao?

Hạ Quỳnh cup mi nhìn xuống đất:

– Thưa bà, cháu không nói dối. Thật tình là cháu có đi theo anh Nguyễn nhưng cháu lại... ngủ quên trong quán cà phê. Chừng tỉnh dậy thì anh Nguyễn đã... đi đâu mất.

Xoay người lại nhìn Hạ Quỳnh, bà Phú Tịnh kêu lên:

– Cô vừa nói cái gì?

– Dạ... cháu ngủ gật trong lúc chờ anh Nguyễn. Vì thế, cháu không biết anh Nguyễn đã rời khỏi quán từ lúc nào.

Bà Phú Tịnh chỉ còn biết buông gọn:

– Quá giỏi!

Hạ Quỳnh ngó lơ ra vườn cây. Ôi đó, cô nhìn thấy những nhin bông nguyệt quế trắng muốt thật dễ thương đang tắm trăng.

– Cô đi ra vườn với ta.

Không đợi bà Phú Tịnh giục tới lần thứ hai, Hạ Quỳnh lót tót đi theo

bà. Cô thấy mình đúng là một con bé hậu đậu. Nếu tối nay bà Phú Tịnh la cô thì cũng không có gì là oan cho cô cả. Cũng may là bà không đến nổi giận cô lắm.

Dưới ánh trăng, những bông hoa nguyệt quế dịu dàng nép vào những chiếc lá xanh ngăn ngắt. Ngắt vội một nụ hoa đưa lên mũi, Hạ Quỳnh hít thật mạnh hương thơm. Chợt nhớ hôm trước có lần đã bị bà Phú Tịnh la vì cái cách thưởng ngoạn hoa, Hạ Quỳnh vội... phanh ngay lập tức.

Nhìn cô với vẻ giễu cợt, bà Phú Tịnh nhận xét:

– Lạ thật, ta thấy cô chẳng trưởng thành một chút nào.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Cháu... quên.

Bà Phú Tịnh phán:

– Có lẽ chẳng có một tên đàn ông nào dám yêu một cô gái như cô.

Hạ Quỳnh giọng cam phận:

– Vâng...

Bà Phú Tịnh khẽ nheo mắt:

– Cô đã có người yêu chưa?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ:

– Thưa, chưa...

Bà Phú Tịnh vẻ mặt đắc thắng:

– Ta biết, suy nghĩ của ta là đúng.

Chợt bà lại hỏi:

– Có bao giờ cô mơ tưởng về một người đàn ông của mình chưa?

Hạ Quỳnh mở to mắt:

– Thưa... không. Nhưng để làm gì ạ?

Bà Phú Tịnh lắc đầu cười. Thế đấy, Hạ Quỳnh luôn ngớ ngẩn. Trong

công việc, cô xuất sắc bao nhiêu thì trong cuộc sống cô lại lãng đãng bấy nhiêu.

Bà cao giọng:

– Cô hết sức trẻ con.

Chỉ vào chiếc ghế đá đặt ở trong vườn, bà Phú Tịnh bảo:

– Cô ngồi xuống đây.

Hạ Quỳnh rụt rè làm theo lời bà. Cô cảm thấy buồn ngủ ghê gớm nhưng không dám nói. Cô ước gì mình có thể trở về căn phòng nhỏ, nằm ngả người thoải mái trên tấm nệm, nghe mùi thơm của cỏ đưa qua cửa sổ.

Bà Phú Tịnh im lặng ngắm bụi tường vi trước mặt. Dạo này bà thường khó ngủ, những khoảng khắc ngắm hoa trong vườn hoặc nói những câu chuyện không đầu không đuôi với Hạ Quỳnh là những giây phút dễ chịu với bà. Không chỉ thế, bà còn có nỗi niềm riêng. Nhưng vốn là một phụ nữ mạnh mẽ, bà Phú Tịnh không bao giờ để người khác đọc được tâm trạng của mình.

Xoay người lại nhìn Hạ Quỳnh, giọng bà khàn khàn:

– Cô sợ ta lắm, phải không?

Hạ Quỳnh bối rối:

– Thưa... cháu...

Bà Phú Tịnh so vai:

– Ta cũng không buộc cô phải nói thật những suy nghĩ của mình đâu, nếu cô sợ.

Ngừng lại một lát, bà lại hỏi:

– Cô nghĩ gì về ta?

Hạ Quỳnh chân thành:

– Thưa, bà là một con người của công việc.

Giọng bà Phú Tịnh lạnh băng:

– Nếu cô và những người cộng sự của ta biết vậy thì tốt. Điều đó sẽ giúp cô và mọi người biết phải xử sự như thế nào. Với ta, công việc là trên hết. Ta chúa ghét những kẻ làm công ty trì trệ...

Ngừng một lát, vẻ mặt trầm ngâm của bà Phú Tịnh tiếp:

– Đặng Nguyễn là cháu ta nhưng nó là một ngoại lệ mà ta không thể làm thay đổi khác đi được. Giá Nguyễn cũng như Triệu Phong thì ta hạnh phúc biết mấy. Triệu Phong có đủ tố chất của một giám đốc tương lai. Khôn ngoan, thông minh và chín chắn. Còn Nguyễn, ta kỳ vọng vào nó bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu.

Tiếng thở hắt rất nhẹ của cô khiến bà Phú Tịnh quan tâm:

– Sáng nay, hình như cô đã làm cho Nguyễn bức mình. Ta nghe tiếng quát tháo của nó trong phòng làm việc của cô?

Hạ Quỳnh gượng cười:

- Thưa, chỉ là một chuyện hiểu lầm nho nhỏ.
- Chuyện gì thế?
- Dạ, cháu vô tình làm Đai Trang và anh Nguyễn giận nhau.
- Đai Trang? Đó có phải là con nhỏ tóc nhuộm vàng không?
- Dạ...

Bà Phú Tịnh phán:

– Bạn gái của nó, ta chẳng thấy được mắt đứa nào.

Chợt nhớ ra, bà vội hỏi:

– Tối hôm nay, Nguyễn lại đi chơi với con nhỏ nhuộm tóc vàng ấy chứ gì?

Hạ Quỳnh như tỉnh ngủ hẳn:

– Thưa, không phải... Tối nay anh Nguyễn đi chơi với Trà My.

Bà Phú Tịnh đánh thượt thờ dài:

– Lại một con nhỏ quậy phá khác.

Hạ Quỳnh sôi nổi:

– Không, thưa bà. Trà My là một cô giáo cấp ba, vừa xinh đẹp vừa đoan trang thùy mị.

Ngỡ mình nghe lầm, bà Phú Tịnh kêu lên:

– Cái gì?

Hạ Quỳnh nói một hơi:

– Nếu bà gặp Trà My, bà sẽ thấy đó là một cô gái làm nghề dạy học hết sức dễ thương và hiền dịu, bà không thể không có cảm tình.

Bà Phú Tịnh quát khẽ:

– Cô đừng có đùa.

Hạ Quỳnh giọng lễ độ:

– Thưa bà, cháu không bao giờ dám đùa. Suốt buổi tối hôm nay, cháu đã điều tra về Trà My rất kỹ. Cháu đã theo dõi họ đến mấy tiếng đồng hồ...

Về mặt của Hạ Quỳnh chân thành đến mức làm bà Phú Tịnh phải bị thuyết phục:

– Thôi, ta tin cô... Những gì cô vừa nói làm ta lạ lùng hết sức. Hơn ai hết, ta hiểu được thằng cháu bất trị của ta. Nguyễn chỉ thích cặp bồ với những cô gái quậy phá tưng bừng. Nó chưa từng yêu ai nghiêm túc cả... Hay là nó đang có ý định tiến đến chuyện hôn nhân nhỉ. Ta hiểu, đàn ông là thế: có thể yêu lung tung đủ hạng người nhưng đến khi cưới vợ phải là một cô con gái nhà lành.

Về mặt rạng rỡ của bà Phú Tịnh khiến Hạ Quỳnh vui lây, cô mỉm cười với bà nhưng hai mắt thì lại bắt đầu riu lại.

Bà Phú Tịnh giọng phẫn chấn:

– Cô buồn ngủ lắm phải không? Hãy đi ngủ đi. Ngày mai ta sẽ nói

chuyện với Nguyễn...

o0o

Gác chân trên bàn, Nguyễn lặng lẽ nhả từng ngụm khói thuốc.

Có tiếng gõ cửa. Rồi sau đó là Hạ Quỳnh bước vào. Trên tay cô là tập hồ sơ.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

– Anh nhận giùm công văn của giám đốc.

Vẫn không bỏ chân xuống, Nguyễn nhát gừng:

– Thả xuống bàn đi!

Hạ Quỳnh giận tràn hông. Đúng là một tên đàn ông bất lịch sự. Đây không phải là lần đầu tiên Nguyễn có thái độ như thế với cô. Giọng cô ầm ức:

– Rất tiếc là tôi không phân biệt được đâu là... bàn và đâu là ghế nữa.

Nguyễn nheo mắt nhìn cô:

– Cô sao thế?

Hạ Quỳnh hếch cao mũi:

– Ít ra anh cũng biết là nên... hạ cái chân xuống, để tôi biết đó có phải là cái bàn hay không.

Nguyễn cười khiêu khích:

– Cứ xem nó là một cái ghế đi.

Hạ Quỳnh lườm Nguyễn một cái. Cô ớn nhất mỗi lần vào phòng làm việc của anh. Thật không ra làm sao cả. Phòng thì bề bộn. Không hiểu bà giám đốc của anh còn kỳ vọng gì vào một anh chàng thích quậy phá như Nguyễn để giao cho chức vụ trưởng phòng kinh doanh.

Về mặt ngạo mạn, Nguyễn chăm chú nhìn cô. Cái nhìn sắc sảo của

anh như xuyên suốt ý nghĩ của cô. Giọng anh chế nhạo:

– Cô đang nghĩ gì thế?

Hạ Quỳnh cong môi:

– Có lẽ anh đã đoán biết tôi đang nghĩ gì rồi.

Nguyễn hất hàm:

– Hãy ném mấy tờ công văn xuống bất cứ chỗ nào cô thích, rồi đi ra.

Hạ Quỳnh khiêu khích:

– Chẳng lẽ anh dị ứng với những suy nghĩ của tôi về anh nên nổi nóng.

Nguyễn nheo mắt:

– Cô chỉ là một chú ngựa non háu đá.

Hạ Quỳnh bặm môi:

– Điều quan trọng là chú ngựa non ấy có đá trúng đích hay không.

Nguyễn vùng đứng dậy. Hạ Quỳnh chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì anh đã giật phắt mấy tờ công văn trên tay cô, búng thật đau vào mũi của cô rồi đẩy cô ra cửa.

Rầm...

Cánh cửa đóng sập lại. Hạ Quỳnh đứng bên ngoài với một núi ẩm ức. Đúng là một tên đàn ông khiếm nhã. Suýt nữa cô đã khóc nếu Triệu Phong không đi qua.

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của cô, anh ân cần hỏi:

– Có gì không, Hạ Quỳnh?

Cô bối rối:

– Ờ... không...

– Vào phòng làm việc của tôi đi. tôi cũng đang muốn trao đổi với Hạ Quỳnh một số vấn đề.

Hạ Quỳnh cùng Triệu Phong đi vào phòng làm việc của anh. Khác

với phòng của Nguyễn, đây là một căn phòng lịch sự. Mùi nước hoa trong phòng thơm ngát, mọi thứ đều được bày biện thật ngăn nắp trật tự. Trên bệ cửa sổ là một giỏ hoa loa kèn màu trắng thật dễ thương.

Giọng Triệu Phong ân cần:

– Hạ Quỳnh ngồi xuống đi.

Cô ngồi xuống ghế sofa, đưa mắt quan sát quanh phòng một lượt.

Đây không phải là lần đầu tiên cô vào phòng làm việc của anh.

Nhưng những lần trước, khi nào cũng vội vàng với công việc nên cô không có dịp ngắm nhìn thật tỉ mỉ cách bài trí trong phòng Triệu Phong.

Anh mỉm cười thật nhã nhặn:

– Hạ Quỳnh uống gì?

Cô hiền lành:

– Cảm ơn, tôi không khát.

Triệu Phong nhẹ nhàng bảo:

– Hạ Quỳnh khách sáo quá.

Cô nguẩy đầu:

– Đâu có.

Triệu Phong cười thành tiếng:

– Có đấy. Hạ Quỳnh khách sáo kinh khủng.

Cô tròn mắt:

– Vậy sao?

Anh hắng giọng:

– Hôm trước, Hạ Quỳnh đã từ chối đi về cùng với tôi.

Cô cười thật dễ thương:

– Tại chiếc xe sửa cũng gần xong.

Triệu Phong trầm giọng:

– Hôm đó xe Hạ Quỳnh bị cán phải đinh à?

Cô chớp mi:

– Dạ...

Anh mỉm cười:

– Hạ Quỳnh có biết là mình rất lạ không?

Cô ngơ ngác:

– Sao cơ?

Triệu Phong:

– Có lúc Hạ Quỳnh hiền như một con mèo nhỏ, có lúc lại đáng để đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cô bặm môi:

– Thế sao?

Anh gật đầu:

– Có mấy lần tôi bắt gặp Hạ Quỳnh gây gổ với Nguyễn, những lúc ấy nhìn Hạ Quỳnh thật mạnh mẽ, ấn tượng.

Cô đỏ mặt:

– Tôi đâu dám gây sự với anh Nguyễn. Dù gì anh Nguyễn cũng là cháu của bà giám đốc.

Triệu Phong cười nhẹ:

– Tôi không trách Hạ Quỳnh về chuyện đó đâu. Tính cách của Nguyễn thường khiến người ta nổi giận, nếu Hạ Quỳnh không nổi giận với Nguyễn mới là chuyện lạ.

Hạ Quỳnh bặm môi cười, ít ra cô cũng có đồng minh trong chuyện của Nguyễn.

Triệu Phong hạ thấp giọng:

– Hạ Quỳnh có biết là tôi muốn gặp Hạ Quỳnh để nói chuyện gì

không?

Cô thẳng thắn:

– Tôi không biết.

Triệu Phong nói chậm rãi:

– Tôi muốn bàn với Hạ Quỳnh về kế hoạch phát triển của công ty.

Cô phát hoảng:

– Trời đất! Tôi có biết gì đâu.

Triệu Phong trách nhẹ:

– Hạ Quỳnh lại khách sáo nữa rồi.

Cô nói một hơi:

– Tôi có biết gì đâu. Tôi chỉ là một nhân viên quèn, suốt ngày thảo công văn cho giám đốc.

Triệu Phong háng giọng:

– Tôi không nghĩ như thế. Không phải đơn giản mà nội tôi tin cậy Hạ Quỳnh và thường chia sẻ với Hạ Quỳnh những điều quan trọng. Hạ Quỳnh là một cô gái thông minh, có tính cách. Tôi nghĩ Hạ Quỳnh sẽ đóng góp cho tôi những ý kiến xác đáng nhất trong việc phát triển công ty.

Cô nói như hụt hơi:

– Đó là một vấn đề hết sức quan trọng. Anh có thể trao đổi với bà giám đốc, với anh Nguyễn...

Triệu Phong nhếch môi:

– Với Nguyễn à? Hạ Quỳnh có thể hiểu được kết quả như thế nào rồi. Nguyễn có bao giờ là người của công việc đâu. Còn với nội tôi, bộ Hạ Quỳnh không hiểu là bà đã không còn thích hợp cương vị lãnh đạo công ty nữa à. Nội tôi đã già, mọi suy nghĩ của bà dường như đã bắt đầu cũ kỹ rồi, lỗi thời trong cơn lốc của thị trường.

Hạ Quỳnh kêu lên:

– Bà giám đốc là một người rất tài giỏi.

Triệu Phong nhướn mày:

– Điều đó chỉ đúng với thời gian cách đây khoảng chục năm!

Hạ Quỳnh khàn giọng:

– Không. Như anh thấy đó, công ty của bà vẫn là một công ty lớn chiếm đa số thị phần trên thương trường.

Triệu Phong nhận xét:

– Hạ Quỳnh đã để tình cảm chiếm quá nhiều khi nhận xét về hiệu quả công việc của nội tôi. Thật ra thì mọi chuyện không khả quan đến thế đâu. Cách đây mấy năm trước khi đi du học ở Pháp tôi cũng đã từng nghĩ như Hạ Quỳnh thế. Nhưng nay thì đã khác, tôi không thể nào chịu đựng nổi khi nhìn thấy cách điều hành lạc hậu của nội tôi và những dấu hiệu trì trệ của công ty.

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn Triệu Phong. Cô không suy nghĩ như anh nhưng dù muốn hay không thì những lời nói của anh cũng ít nhiều tác động đến cô.

Triệu Phong trầm giọng:

– Nội tôi có ý định đưa tôi thay bà làm giám đốc quán xuyên công ty.

Hạ Quỳnh chân thành:

– Chúc mừng anh.

Triệu Phong phán:

– Sóng trường giang lớp sau xô lớp trước. Công ty sẽ hùng mạnh hơn nhiều với những thay đổi táo bạo của tôi.

Hạ Quỳnh chớp mi. cô không biết công ty sẽ hùng mạnh cỡ nào, chỉ biết là một nỗi buồn nhẹ nhàng len lỏi vào tim cô rồi đây khi bà Phú Tịnh già từ thương trường. Dù bà độc đoán và khe khắt bao nhiêu,

cô cũng chưa hề oán ghét bà. Với bà, cô chỉ có lòng khâm phục.

Triệu Phong hắng giọng:

– Giờ thì Hạ Quỳnh có thể cùng với tôi bàn về chuyện phát triển công ty rồi chứ?

Cô đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau, ngập ngừng:

– Cảm ơn anh đã tin tôi, nhưng thú thật là tôi không biết phải nói gì.

Triệu Phong gật gù:

– Tôi biết là Hạ Quỳnh e ngại. Nhưng không sao, chúng ta sẽ trở lại vấn đề này trong một dịp khác.

Nhíu mày, anh nói tiếp:

– Chuyện tôi vừa nói với Quỳnh, Quỳnh hãy giữ kín không nói với ai.

Tạm thời, xem như Hạ Quỳnh chưa biết gì về quyết định của nội tôi.

Đồng ý chứ...

Cô dạ nhỏ, lòng bồn khuâng khi bước ra khỏi phòng làm việc của Triệu Phong...

oOo

– Cuốn tạp chí này bao nhiêu tiền, ông chủ?

Một giọng nói thật dịu dàng vang lên sau lưng Hạ Quỳnh. Cô quay lại.

Thật không thể ngờ. Cô gái ấy lại là Trà My.

Giờ thì Hạ Quỳnh mới có dịp quan sát Trà My thật kỹ. So với buổi tối hôm đó, Trà My còn đẹp hơn nữa khi trang điểm rất nhẹ. Một vẻ đẹp dịu dàng mềm mại nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đài các.

Bất chợt cô cảm thấy tội nghiệp Trà My khi nghĩ đến Nguyễn. Giá như Trà My biết được Nguyễn là một anh chàng chỉ thích phá phách không biết Trà My có còn dám yêu Nguyễn nữa không.

Bất gặp một cô gái đang quan sát mình, Trà My nở một nụ cười.

Chậm rãi đi về phía Hạ Quỳnh với cuốn tạp chí trên tay, giọng cô thân thiện:

– Xin lỗi, phải chăng chúng ta đã từng quen biết nhau?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ:

– Em thấy chị có vẻ... quen quen.

Trà My bậm môi:

– Thế sao chị lại không nhớ là đã gặp em ở đâu.

Hạ Quỳnh đành nói đại:

– Em có... một đứa em gái đã từng học chị. Có phải chị là Trà My không?

Trà My kêu lên:

– Đúng rồi. Chị là Trà My. Em gái của em tên gì vậy?

Không cần suy nghĩ, Hạ Quỳnh tới luôn:

– Dạ... Mỹ Thu.

Trà My nhú mày suy nghĩ. Không thể nào nhớ được có một cô học sinh nào có cái tên ấy. Cô nói giọng bối rối:

– Thông cảm cho chị nghe. Tại học sinh nhiều quá, chị không nhớ hết.

Hạ Quỳnh vội nói:

– Dạ, em biết. Thường học sinh và phụ huynh nhớ thầy cô chứ thầy cô nhớ học sinh sao xuể.

Trà My mỉm cười:

– Em cũng mua sách à?

Hạ Quỳnh gật đầu:

– Dạ...

– Cho chị gọi lời thăm cô bé học sinh của chị nghe.

– Dạ...

Nghiêng đầu nhìn cuốn sách Hạ Quỳnh đang cầm trên tay, Trà My mỉm cười:

– Em mua sách chuyên đề kinh tế hả?

Hạ Quỳnh cong môi:

– Dạ...

Trà My trầm trồ:

– Hay quá ha! Đó là một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ với chị nên cho dù có đọc có lẽ chị cũng không hiểu nổi.

Giọng Hạ Quỳnh thân thiện:

– Chị mua sách gì vậy?

Trà My cười vui vẻ:

– Sách dạy nấu ăn.

Hạ Quỳnh chớp mi:

– Sao chị mua sách dạy nấu ăn mà không mua sách nói về... tình yêu?

Trà My cười nho nhỏ:

– Liệu có cần không?

Hạ Quỳnh trầm giọng:

– Theo em nghĩ là rất cần thiết.

Trà My nhú mày:

– Vậy sao?

Hạ Quỳnh lấp lửng:

– Nhờ đọc mấy tạp chí tình yêu, biết đâu chị sẽ biết được mình nên... chọn đối tượng nào để yêu.

Trà My chột hỏi:

– Xin lỗi, em tên gì?

– Hạ Quỳnh...

Trà My gật gù:

– Tên em dễ thương quá. Cách nói chuyện của em cũng hay hay.

Hạ Quỳnh cười hiền:

– Em chỉ sợ chị không vui vì cách làm quen đường đột của em.

Trà My lắc đầu:

– Không. Chị rất có cảm tình với em.

Hạ Quỳnh vẫn không quên... một nhiệm vụ xuất phát từ trái tim cô, (vì vẻ đẹp dịu dàng thánh thiện của Trà My, cô không thể nào nhắm mắt để Trà My phải sa vào... cạm bẫy của Nguyễn!). Giọng cô chùng xuống:

– Chị biết không, khi yêu mình phải nên tỉnh táo một chút.

Trà My cười thú vị. Đứng trước mặt cô là một cô bé thật dễ thương, đầy tính cách nhưng có vẻ... khờ khờ. Cô không hiểu Hạ Quỳnh nói như thế với cô để làm gì.

Giọng Trà My vui vui:

– Cám ơn lời khuyên của em. Nhưng em đã yêu chưa?

Hạ Quỳnh đỏ bừng mặt:

– Dạ... chưa.

Trà My cười thành tiếng:

– Thế thì em dựa vào kinh nghiệm nào để... đúc kết thành những lời khuyên vàng ngọc cho chị?

Hạ Quỳnh cảm thấy què què. Cô vót vát:

– Em... đọc sách.

Trà My so vai:

– Cám ơn em, nhưng chị chưa yêu ai. Khi nào yêu, biết đâu chị sẽ nhớ những gì em vừa nói... để đem ra áp dụng.

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn Trà My. Tội nghiệp Trà My, tình yêu mù

quáng. Cô đã cảnh báo Trà My nhưng Trà My vẫn không nghe, coi bộ tình cảm của cô ta với Nguyễn đã sâu đậm lắm rồi.

Giọng Trà My nhỏ nhẹ:

– Chào em nhé, Hạ Quỳnh...

Hạ Quỳnh dạ nhỏ. Cô nhìn theo Trà My cho đến lúc chiếc Su màu xanh của Trà My mất hút trong dòng người...

o0o

Đang tưới nước cho bồn cỏ trong sân, Hạ Quỳnh chợt nghe thấy tiếng chuông gọi cửa. Cô xăng xái bảo với bác gác đàn:

– Để cháu mở cửa cho.

Hạ Quỳnh vội đi ra cổng. Đẩy cánh cửa sắt chạy trên đường ray, Hạ Quỳnh không giấu được ngạc nhiên khi đứng trước mặt cô là một Đài Trang nhìn thật cuốn hút. Chiếc váy ôm màu đen bó sát vòng hông gợi cảm của cô ta.

Nhún vai thật đầm, Đài Trang trịch trượng:

– Có anh Nguyễn ở nhà không?

Hạ Quỳnh cong môi:

– Tôi không biết.

Đài Trang dài giọng:

– Là người giúp việc, sao không biết?

Giận tức cảnh hông, Hạ Quỳnh lý sự:

– Ai bảo cô tôi là người giúp việc.

Đài Trang cười nửa miệng:

– Anh Nguyễn!

Hạ Quỳnh nguýt dài. Không biết Nguyễn có nói như thế với Đài Trang hay không, nhưng cô thừa biết là Đài Trang không bỏ lỡ cơ hội để kê tủ đứng cô sau vụ hiểu lầm Nguyễn.

Giọng cô ầm ức:

– Dù tôi là người giúp việc hay... gì gì đi nữa trong ngôi nhà này thì đâu liên quan đến cô.

Đài Trang trích thượng:

– Vào báo với anh Nguyễn là tôi đến!

Hạ Quỳnh nổi chướng:

– Anh Nguyễn... không có ở nhà.

Đài Trang liếc xéo Hạ Quỳnh một cái rồi dùng dưng đi vào sân. Nhìn lên ô cửa tầng hai, cô réo gọi:

– Anh Nguyễn... ời!

Gọi đến lần thứ hai thì Nguyễn xuất hiện nơi khung cửa sổ. Nhìn thấy Đài Trang, anh liền ra hiệu cho cô chờ anh một lát.

Đi xuống bên cô, khuôn mặt giận hờn của Đài Trang làm Nguyễn ngạc nhiên, anh vội hỏi:

– Sao vậy em?

Đài Trang dậm dẳng:

– Nội anh có một con nhỏ nhân viên giỏi ghê.

Nguyễn quan tâm:

– Chuyện gì thế?

Đài Trang mím môi một cái:

– Anh có dám đuổi nhân viên của nội anh không, nếu người đó làm cho em nổi giận?

Nguyễn so vai:

– Sao lại không?

Đài Trang phán:

– Con nhỏ thư ký xanh xệ vừa rồi cố tình không cho em gặp anh đấy. Thế anh có dám đuổi việc nó không?

Nguyễn phán:

– Nếu em thích, anh sẽ chiều theo ý của em.

Đài Trang hăm hờ:

– Anh nhớ đấy nhé. Nếu anh không đuổi con nhỏ làm phách ấy, em nghỉ chơi với anh luôn.

Nguyễn mỉm cười:

– Em muốn là trời muốn. Vả lại, anh cũng không có thiện cảm với cô ta.

Cùng Nguyễn đi đến chiếc xích đu đặt trong vườn, Đài Trang cong môi:

– Có thật là anh cũng ghét con nhỏ đó không đấy?

Nguyễn nhún vai:

– Cô ta chỉ làm cho anh bức mình. Hết chuyện này tới chuyện khác.

Đài Trang nhìn Nguyễn không chớp mắt:

– Em chỉ sợ là anh nói không thật lòng thôi.

Nguyễn phì cười:

– Đừng nói với anh là cô ta đẹp đấy nhé. Anh cũng không hiểu nội anh lại thích tuyển mấy con bé nhà quê vào làm việc, lại còn đẩy lên mấy chức vụ cao ngút trời.

Đài Trang nũng nịu tựa đầu vào vai Nguyễn. Cô có đủ khôn ngoan để chấm dứt câu chuyện về Hạ Quỳnh đúng lúc. Cô không ngốc để làm cho Nguyễn phải chú ý đến Hạ Quỳnh nhiều quá.

Nguyễn hôn phớt lên môi Đài Trang:

– Bộ em không sợ nội anh hay sao mà xăm mình đến đây?

Đài Trang khúc khích:

– Sợ chứ, nhưng không lẽ nội anh ăn thịt được em.

Nguyễn nháy mắt:

– Không ăn thịt em nhưng nội anh có ánh mắt lạnh lùng đến khủng khiếp. Máy cô bồ trước của anh đều chạy dài, không ai dám gặp nội anh đến lần thứ hai.

Đài Trang vénh mặt:

– Em đâu có giống mấy con nhỏ nhất gan đó. Biết đâu nội anh lại thích em thì sao. Hôm trước em đứng chờ anh ngoài cổng, em thấy bà nhìn em lâu lắm.

Oâm vai Đài Trang lắc nhẹ, Nguyễn cười cười:

– Nội anh rất ghét mấy cô gái nhuộm tóc vàng. Như vậy đâu có... cửa cho em.

Đài Trang chu môi:

– Từ ngày quen anh, anh cứ đem nội anh dọa em hoài nên em quyết định... đến đây đó. Để xem nội anh khó cỡ nào.

Nguyễn cười lớn:

– Anh chỉ sợ em bỏ cuộc thôi.

Đài Trang tự tin:

– Em vừa xinh đẹp, lại thạo giao tiếp. Dù nội anh có khó đến đâu cũng không thể ghét em được đâu.

Nguyễn so vai:

– Tùy em, anh chỉ là em thất vọng thôi.

Đài Trang vénh mặt lên:

– Cứ tin em đi, em sẽ... thu phục nhân tâm cho anh xem.

Giọng Nguyễn ân cần:

– Em uống gì?

Đài Trang nũng nịu:

– Cho em ly chanh tươi. Nếu có, một ly chanh muối thì tốt hơn.

Nguyễn xăng xái:

– Chờ anh một lát. Để anh gọi chị bếp pha chanh muối cho em. Nội anh cũng sắp về rồi đó.

Đài Trang đang đưa xích đu. Giọng hơi đã đốt khi Nguyễn quay lại với hai ly chanh trên tay:

– Em làm phiền anh ghê.

Nguyễn mỉm cười:

– Chanh muối. Như thế là đúng yêu cầu của em.

Thật điều, Đài Trang uống một ngụm nước nhỏ mát lạnh. Chợt cô khẽ nhăn mặt:

– Trời đất!

Nguyễn ngạc nhiên:

– Gì thế em?

Đài Trang kêu lên:

– Đó không phải là một ly chanh muối.

Nguyễn phán:

– Chanh muối mà.

Đài Trang dài giọng:

– Một ly muối thì đúng hơn. Coi bộ... đường đất hay sao mà pha lạt nhách. Anh uống thử coi.

Nguyễn làm theo lời cô. Giọng anh dễ dãi:

– Uống cũng... được được, có sao đâu.

Đài Trang xụ mặt:

– Em chán anh ghê. Đàn ông các anh chỉ giỏi uống rượu, nên không phân biệt được... đường và muối...

Nguyễn phì cười:

– Một ý kiến hay.

Đài Trang giận dỗi:

– Em đang khát cháy cả cổ, vậy mà anh lại đùa.

Nguyễn đổ dành:

– Để anh nói Hạ Quỳnh cho thêm đường vào ly của em.

Đài Trang quay phắt lại nhìn Nguyễn:

– Cái gì?

Nguyễn mỉm cười:

– Thêm đường!

Đài Trang nổi giận:

– Em muốn hỏi là... cái gì mà lại... Hạ Quỳnh trong đó? Bộ lúc này con nhỏ đó pha chanh muối giùm anh hả?

Nguyễn so vai:

– Có gì đâu. Không có chị bếp nên anh nhờ cô ta làm giùm.

Đài Trang nhìn Nguyễn đến phát khóc:

– Tại sao lại là nó chứ?

Nguyễn đùa:

– Hạ Quỳnh không dám pha thuốc độc cho em đâu.

Hất trọn ly nước xuống đất, Đài Trang giận dữ:

– Hình như anh muốn chọc tức em. Em thà nhịn khát còn hơn uống một ly nước do con nhỏ thư ký phách lối ấy mang lại.

Nguyễn cười:

– Tại em quan trọng hóa mọi chuyện nên thấy to tát. Ly nước đâu phải là con người.

Đài Trang bực tức:

– Em quan trọng hóa mọi chuyện hay là anh... thích nói chuyện với con nhỏ ấy nên mới nhờ nó làm chanh muối. Bộ trong nhà anh mấy người giúp việc... chết hết hay sao mà phải sai một con nhỏ nhân viên vào bếp. Chỗ của nó đâu phải ở đó.

Nguyễn trâu:

– Phụ nữ khi nổi giận không đẹp đâu. Bộ em không sợ anh chê xấu hả?

Đài Trang vùng vằng:

– Em về!

Nguyễn vuốt má cô:

– Cho anh xin lỗi. Cho dù anh không biết mình có lỗi ở điểm nào.

Đài Trang hát tay anh:

– Em ghét anh lắm. Ngay cả chuyện xin lỗi cũng đùa.

Nguyễn hắng giọng:

– Cười lên coi. Nếu em thích, anh sẽ đích thân đi làm nước cho em, chịu chưa.

Đài Trang chu môi:

– Thôi khỏi.

– Hết giận anh chưa?

– Chừng nào anh đuổi con nhỏ thư ký đáng ghét ấy, em mới hết giận.

Nguyễn cười:

– Nếu thế, coi bộ em còn giận lâu.

Đài Trang hầm hè:

– Sao?

Nguyễn nhướn mày:

– Mọi chuyện phụ thuộc vào nội của anh.

Giọng Đài Trang thất vọng:

– Một chuyện nhỏ xíu như thế, anh đã hứa với em vậy mà cũng không làm được.

Nguyễn choàng tay lên vai cô:

– Để làm vui lòng em, anh hứa. Nhưng nội anh thường có những nguyên tắc riêng, quyết định của bà lại thất thường, nên anh không dám chắc.

Đài Trang nhìn Nguyễn với ánh mắt có chút nghi ngờ. Cô không lạ gì tính đào hoa của anh. Nhưng một con nhỏ nhà quê như Hạ Quỳnh, để làm anh si mê coi bộ cũng... hơi khó.

Chợt Nguyễn bảo:

– Nội anh về!

Đài Trang nhìn ra cổng. Một chiếc Toyota màu trắng sang trọng đang từ từ lăn bánh vào cổng. Từ trên xe bước xuống, một người phụ nữ lục tuần vẻ mặt còn tinh anh sắc sảo.

Đài Trang nói nhỏ:

– Anh đưa em vào gặp nội anh đi.

Nguyễn mỉm cười:

– Em đã chuẩn bị tinh thần chưa.

Câu hỏi của Nguyễn làm Đài Trang tự ái, cô xẵng xái đứng dậy:

– Thế anh cứ ngồi đây chờ em, em vào gặp nội anh một mình.

Nguyễn nheo mắt:

– Không cần anh giới thiệu?

Đài Trang gật đầu:

– Em có đủ bản lĩnh mà anh.

Không phản đối, Nguyễn dựa ngửa người trên xích đu ngắm nhìn bầu trời. Kết quả cuộc gặp gỡ giữa Đài Trang và nội anh như thế nào cũng không làm anh quan tâm. Anh cũng đang tự hỏi là anh yêu Đài Trang đến... cỡ nào. Chợt cảm thấy mệt mỏi vì mọi thứ trong anh đều nguội lạnh...

Tình Yêu Duy Nhất

Tập 2

Ngồi an vị trong chiếc ghế bành sang trọng , bà Phú Tịnh nheo mắt :

– Cô vừa tự giới thiệu cô là bạn gái của cháu nội ta ?

Đài Trang gật nhẹ đầu :

– Vâng.

Bà Phú Tịnh cao giọng :

– Ta chưa bao giờ tiếp bạn gái của nó, cô hiểu không ?

Đài Trang vội nói :

– Cháu mong rằng sẽ có một ngoại lệ dành cho cháu .

Bà Phú Tịnh kiêu hãnh :

– Không có một ngoại lệ nào cả.

Đài Trang nhỏ nhẹ :

– Cháu và anh Nguyễn đang yêu nhau. Rất tha thiết. Mong rằng bà sẽ khuyến khích chuyện này .

Bà Phú Tịnh mỉa mai :

– Con gái thời nay lạ thật. Cô không biết thế nào là sự e ấp chẳng ?

Đài Trang trầm giọng :

– Thời đại của tụi cháu hoàn toàn khác xưa. Tình yêu cần có sự bày tỏ.

Bà Phú Tịnh cười ngao ngán :

– Sự bày tỏ của cô khiến ta hoảng sợ. Nguyễn đâu, sao nó lại để cô ... đơn thương độc mã đi gặp ta.

Đài Trang nhỏ nhẹ :

– Anh Nguyễn đang ở trong vườn.

Bà Phú Tịnh quát mắt lên :

– Vậy thì cô hãy đi ra vườn với nó. Ta không có thì giờ để tiếp những cô bạn gái nhố nhăng của nó !

Đài Trang kêu lên :

– Thưa bà ...

Không để cô nói thêm lời nào, Bà Phú Tịnh đứng phắt dậy chậm rãi đi lên lầu ...

@@@

Đi lui đi tới trong đại sảnh, Triệu Phong bực dọc :

– Đến giờ này mà thằng Nguyễn vẫn chưa về. Nội thấy đó, suốt ngày

nó chỉ biết đàn đúm ăn chơi.

Bà Phú Tịnh tắc lưỡi :

– Ta biết rồi , con không cần nói nữa.

Triệu Phong hậm hực :

– Lẽ ra nội không cho nó đến công ty mới phải. Chức trưởng phòng kinh doanh của nó thực ra chỉ là một chức vụ bù nhìn. Nó không làm lợi gì cho công ty cả.

Bà Phú Tịnh nhíu mày :

– Nguyễn là em của con. Cũng như con, nó cũng là cháu ngoại của ta.

Triệu Phong phán :

– Cũng vì y lại là cháu nội của giám đốc ấy mà làm người khác phải khổ.

Bà Phú Tịnh hắng giọng :

– Ta hiểu Nguyễn hơn con . Nó không phải là một đứa bất tài. Nếu nó có hứng thú trong công việc, nó sẽ làm được những việc lớn lao hơn nhiều.

Buông người ngồi xuống chiếc ghế đối diện bà Phú Tịnh, Triệu Phong kêu lên :

– Thế nội định xem nó là thiên tài à ?

Bà Phú Tịnh tuyên bố :

– Con đừng châm chọc ta như thế . Tốt nhất là con cứ làm tốt công việc của mình đi . Nếu Nguyễn không hoàn thành công việc của nó, ta là người khiển trách nó .

Triệu Phong nhếch môi :

– Con biết, nội luôn thiên vị nó .

Bà Phú Tịnh nghiêm khắc nhìn Triệu Phong :

– Nguyễn không phải là em của con sao ? Hình như con thường đổ kị với Nguyễn, phải không Triệu Phong ?

Triệu Phong chùng giọng :

– Con luôn dành cho nó nhiều tình cảm . Nếu con có nóng giận mỗi khi nói về nó cũng chỉ vì bức xúc lo cho nội và lo cho sự phát triển của công ty mà thôi >

Bà Phú Tịnh nhìn thẳng vào mắt Triệu Phong :

– Ta biết, con là một người của công việc . Nguyễn khác con , tính nó bay bổng ham chơi .điều ta mong muốn nhất là con và nó yêu thương nhau , cùng chung sức xây dựng công ty phồn thịnh . Ta không muốn anh em con mất hòa khí một chút nào.

Triệu Phong nhướng mày :

– Con luôn nghe lời giáo huấn của nội. Mọi sự mâu thuẫn giữa con và Nguyễn nếu có cũng xuất phát từ lợi ích của công ty. Nhưng nếu

Nguyễn là người có hiểu biết , nó sẽ hiểu rằng chỗ của nó không phải ở công ty. Sự có mặt của nó ở công ty chỉ làm cho công ty trì trệ hơn mà thôi.

Bà Phú Tịnh hắng giọng :

– Thế con muốn Nguyễn làm việc ở đâu ?

Triệu Phong so vai :

– Con không biết . Hình như ở công ty chẳng có một công việc nào phù hợp với Nguyễn, ngay cả chức ... nhân viên bảo vệ coi bộ cũng không thể dành cho nó .

Ngừng một lát Triệu Phong nói tiếp :

– Nội không còn mạnh khỏe như xưa . Con nghĩ rằng đã đến lúc nội có thể giao quyền quản lý công ty cho con .

Bà Phú Tịnh nhìn Triệu Phong không chớp mắt :

– Ta không phải là một kẻ tham quyền lực . Ta sẽ giao quyền lại cho con hoặc Nguyễn , nhưng không phải vào lúc này , khi mà cả con và nó đều bỡ ngỡ với công việc .

Triệu phong như bật người ra khỏi ghế :

– Nội nói sao ? Nguyễn à ? Sao lại có thể là nó được ?

Bà Phú Tịnh thản nhiên ;

– Có gì lạ đâu. Nguyễn cũng có thể đảm đương được công việc ta đang làm, miễn là nó có hứng thú

– Triệu Phong cười gằn :

– Con không hiểu nội nghĩ sao mà lại định giao quyền quản lý công ty cho Nguyễn . nó sẽ biến công ty này thành ... một vũ trường . Nó biết gì về công việc mà nội có ý tưởng điên rồ ấy . Nội điên mất rồi !

bà Phú Tịnh đập mạnh tay lên bàn :

– Xấc xược !

Triệu Phong cổ nuốt cơn giận đang bùng lên :

– Con xin lỗi nội .

Bà Phú Tịnh phán :

– Ta hiểu những gì ta làm . Giữa Nguyễn và con , ta sẽ chọn một trong hai . Tại sao phải là con mà không phải là Nguyễn ? Nguyễn có những tư chất mà con không có . Ngược lại , con có những phẩm chất mà Nguyễn không đời nào có được . Giả như ta có một đứa cháu pha trộn cả Nguyễn và con thì hay biết mấy , khi ấy ta không một chút phân vân khi đưa ra quyết định.

Triệu Phong thất vọng nhìn bà Phú Tịnh . Nội anh quả điên rồ nên mới có ý chọn Nguyễn để làm giám đốc . Dù bà chưa chính thức tuyên bố quyết định cuối cùng của bà nhưng những gì bà vừa nói đã xúc phạm anh ghê gớm.

Giọng anh bắt mắt :

– Xin nội đừng đem Nguyễn so sánh với con.

Bà Phú Tịnh thở dài . Nguyễn không xứng đáng , Triệu Phong cũng không xứng đáng với chức vụ giám đốc . đó chính là lý do khiến một người phụ nữ đã luống tuổi như bà giờ đây còn phải chiến đấu trên thương trường .

Nhấn chuông gọi bà quản gia , về mặt bà mệt mỏi , bà ra lệnh :

– Pha nước nóng vào bồn tắm cho ta . Chuẩn bị giường ngủ ...

@@@

Hạ Quỳnh bị đánh thức dậy vào lúc nửa đêm . Về mặt còn ngái ngủ , cô hỏi chị bếp :

– Gì thế chị ?

Chị bếp về mặt quan trọng :

– Bà gọi Quỳnh !

Hạ Quỳnh ngớ ngẩn :

– Bà nào ?

Chị bếp phì cười :

– Trời đất ! Còn bà nào nữa . Bà chủ cho vời em lên phòng đó .

Hạ Quỳnh ngạc nhiên :

– Vào giờ này sao ?

Chị bếp thì thào :

– ừ . tự dưng một giờ sáng bà ùng ùng nhấn chuông gọi chị , bảo nhấn em lên phòng bà gấp .

Đưa tay dụi mắt , Hạ Quỳnh than vãn :

– Khổ ghê !

Chị bếp cười :

– Chị cũng đâu sướng với ai . Tự dưng nửa đêm bị dựng đầu dậy.

Hạ Quỳnh chợt hỏi :

– Thế chị có biết tại sao bà giám đốc cho gọi em không ?

Chị bếp le lưỡi :

– Chịu . Lúc này chị vừa mở miệng hỏi , đã bị bà kê ngay một tú đứng vào họng .

– Bà gọi em làm gì vậy cà ?

Vừa chải lại tóc , Hạ Quỳnh vừa thở dài . Hy vọng là cô không phải gặp bà để nhận lệnh ... đi tìm cậu ... Nguyễn .

– Thôi chị về phòng trước nghe Quỳnh.

Hạ Quỳnh quỳnh quáng :

– Ôai ... chị chờ em với !

– Chị buồn ngủ quá chừng ... Quỳnh đi sao cũng được !

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Không được đâu . em sợ ... ma lắm .

Chị bếp phì cười :

– Bộ nhát gan vậy sao cưng ?

Hạ Quỳnh le lưỡi :

– Ai mà dám đi qua vườn cây vào giờ này chứ.

– Vậy thì lẹ lẹ lên , cô nhóc !

Không cần chị bếp giục thêm , Hạ Quỳnh liền vội ra khỏi phòng . Cô túm lấy vạt áo của chị bếp lò dò đi bằng qua những lùm cây tăm tối trong vườn . Ành đèn từ hành hiên ngôi biệt thự hắt ra không đủ ánh sáng để trấn áp cơn sợ hãi trong cô .

Chị bếp rồn rảng :

– Có gì đâu mà Quỳnh sợ chứ .

Liếc mấy bụi cây tường vi , Hạ Quỳnh cảm thấy tim như ngừng đập . Nửa khuya , hình như cảnh vật nào cũng mang hình thù kỳ quái đầy đe dọa . Cô nói như hụt hơi :

– Mình đi nhanh đi chị !

Chiều theo cô , chị bếp lôi tuột cô đi . Cả hai cùng như chạy , phóng lên những bậc cấp chạy vào nhà ...

Rút rề gõ cửa phòng bà Phú Tịnh , Hạ Quỳnh im lặng chờ đợi .

– Vào đi !

Cô nhẹ nhàng bước vào . Bà Phú Tịnh đang ngồi dựa vào chiếc gối mềm , vẻ mặt bồn chồn .

– Thưa , bà gọi cháu .

Bà Phú Tịnh gật đầu :

– Cô ngồi xuống đi .

Hạ Quỳnh làm theo lời bà , ánh mắt nhìn bà với vẻ dò hỏi .

– Cô đang ngủ à ?

Khẽ cắn môi , cô nhỏ nhẹ :

– Vâng ...

Bà Phú Tịnh giọng chậm rãi :

– Gọi cô lúc cô đang ngủ , ta cũng chẳng muốn chút nào ... Ta mong là cô sẽ không oán ta về chuyện đó .

Hạ Quỳnh vội nói :

– Không ... cháu không dám ... Vả lại , cháu cũng vừa mới chớp mắt ... được một lát .

– Cô có biết vì sao ta gọi cô không ?

Hạ Quỳnh nhanh nhẩu :

– giờ này anh Nguyễn vẫn chưa về .

Bà Phú Tịnh thở dài :

– Nó mới vừa về cách đây nửa giờ .

Vậy là mình còn ... may . Đan những ngón tay thanh mảnh vào nhau , Hạ Quỳnh mở to đôi mắt đẹp như nhung chờ đợi . Cơn buồn ngủ trong cô dường như đã biến mất .

Bà Phú Tịnh hắng giọng :

– Ta không ngủ được . Vì thế , ta muốn có người nói chuyện để giải khuây .

Hạ Quỳnh cố giấu sự kinh ngạc. Cô không hề nghĩ đó chính là lý do để bà giám đốc của cô đánh thức cô dậy vào một giờ sáng .

Nhìn cô bằng ánh mắt sắc sảo , bà Phú Tịnh phán :

– Sáng mai ta sẽ cho phép cô nghỉ ở công ty một buổi , cô sẽ được ngủ bù .

Giọng Hạ Quỳnh mềm mỏng :

– Cám ơn bà ... sáng mai cháu cũng không cần phải nghỉ đâu . cháu vẫn có thể đi làm được .

Bà Phú Tịnh cười nhạt :

– Cô không muốn nhận sự đền bù của ta chứ gì ? Đúng là tuổi trẻ thường tự cao .

Hạ Quỳnh ngắc ngứ ngó lơ lên trần nhà . Cô không tự cao . Cô chỉ muốn ... bình yên . Được tiếp tục đánh một giấc cho đến sáng dù sao cũng thú vị hơn là cố chong hai con mắt đang muốn riu lại trước bà giám đốc khó tính của cô ... vào đúng một giờ sáng.

– Hãy pha cho ta một bình trà nóng .

Hạ Quỳnh mang tách trà thơm hương ngọc lan đến cho bà Phú Tịnh , giọng mềm mỏng :

– Mời bà .

Nhấp một ngụm trà nóng , bà Phú Tịnh đột nhiên hỏi :

– Có phải cô ghét ta lắm không , Hạ Quỳnh ?

Suýt chút nữa Hạ Quỳnh đáng rơi đĩa trà trên tay cô .

– Hử ? Sao cô không trả lời câu hỏi của ta ?

Hạ Quỳnh liếc thật nhanh khuôn mặt uy nghiêm của bà Phú Tịnh . đó không phải là một câu hỏi dễ dàng trả lời .

Giọng bà Phú Tịnh lại vang lên :

– Cô có nghe ta hỏi gì không ?

Hạ Quỳnh bậm môi:

– Xin phép bà , cháu ... không thể trả lời .

Bà Phú Tịnh nhướn mày :

– Vì sao ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Thật là vô lễ nếu cháu nói một điều gì đó nghe không lọt tai .

Bà Phú Tịnh nhếch môi :

– ta cho phép cô mà ... Hãy nói đi ... Ta muốn biết những gì mà cô đang nghĩ trong đầu .

Hạ Quỳnh khẽ nói :

– Cháu không dám ghét bà ... nhưng cháu cũng ... không mến bà .

Nhìn sững cô , bà Phú Tịnh phá lên cười :

– Tốt lắm , ít nhất cô cũng đã nói thật . Điều mà trong các nhân viên của ta không phải ai cũng có đủ dũng khí để nói .

Ngừng một lát , bà cao giọng hỏi :

– Vì sao cô không có thiện cảm với ta ?

Hạ Quỳnh bặm môi . Cô cũng không hiểu tại sao bà Phú Tịnh lại đánh thức cô vào nửa khuya để căn vặn về ... yêu và ghét nữa .

Về mặt cô ừ ừ :

– Vì bà ... không phải là một người giàu tình cảm . Quyết đoán tất cả mọi việc thật lạnh lùng, thật lý trí ...

Bà Phú Tịnh khuyến khích :

– Cô cứ nói nữa đi !

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Vậy thôi , cháu không biết phải nói gì nữa .

Bà Phú Tịnh nheo mắt :

– Thế cô muốn ta quyết định mọi việc trong công ty không bằng lý trí , mà bằng ... con tim à ?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ :

– Cháu không muốn nói như thế , ý của cháu là người ta không thể sống như một cỗ máy lạnh lùng thiếu cảm xúc .

Vừa nói xong , cô liền im bặt nhìn xuống đất vì cảm thấy mình đã đi quá xa .

Một không khí nặng nề bao trùm lấy căn phòng . Cuối cùng , bà Phú Tịnh là người phá vỡ sự im lặng ấy bằng tiếng thở dài thật lớn .

Ngả người nằm trên giường , giọng bà khô khốc :

– Ta khó ngủ quá nên mới gọi cô lên đây nói chuyện với ta .

Hạ Quỳnh lén nhìn bà Phú Tịnh . Bà không giận lắm như cô đã ngỡ .

Hai mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà , về mặt của bà đầy mệt mỏi .

Cô rụt rè hỏi :

– Bà có uống thêm trà không , cháu thay bình trà mới ?

Bà Phú Tịnh xua tay :

– Không ...

Chợt khẽ nghiêng người , bà khàn giọng hỏi Hạ Quỳnh :

– Cô mồ côi từ lúc mấy tuổi ?

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Dạ ... lúc cháu mười tuổi .

- Cô không có bà con thân thích gì cả sao ?
- Cháu có một ông chú ruột và mấy người em họ .
- Tại sao cô không sống cùng họ ?

Khẽ nhăn mặt khi nhớ lại gương mặt dữ tợn của người thím , Hạ Quỳnh khẽ nói :

- Cháu không muốn thành gánh nặng cho mọi người . Khi cháu đậu đại học , chú của cháu bảo cháu nên tự thu xếp cuộc sống . Thế là cháu đã ... tự thu xếp .

Bà Phú Tịnh cay nghiệt :

- Cô đã tự thu xếp bằng cách bỏ học đại học để xin vào công ty của ta để làm thư ký, một công việc không cần chút ... chắt xắt nhưng lại ... có tiền . Tưởng thu xếp như thế nào hóa ra lại ... bỏ học . Một quyết định hết sức dại dột .

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

- Cháu không bỏ học . Cháu đã xin bảo lưu kết quả cho năm sau . Khi có tiền nộp học phí , cháu sẽ quay lại trường .

Rụt rè nhìn bà , cô nói tiếp :

- Công việc thư ký giám đốc theo cháu cũng không phải là một việc làm chẳng cần ... chắt xắt như bà vừa nói .

Bà Phú Tịnh giễu cợt :

- Ta nói không đúng sao ?

Hạ Quỳnh cười nhẹ :

- Cháu nhớ là mình đã phải vượt qua gần cả trăm ứng viên mới được trúng tuyển . nếu chức danh thư ký không cần sự thông minh , có lẽ hôm ấy bà cũng chẳng phải mất công làm chủ tọa của buổi phỏng vấn .

Đúng là một con bé lý sự . Bà Phú Tịnh ngắm nhìn Hạ Quỳnh . Một con bé có cá tính tràn đầy ước vọng . Trong giọng nói của nó vẫn toát lên một cái gì đó như sự tự cao , tự tin của tuổi trẻ . Một con bé dám cả gan công khai ... ghét bà .

Giọng bà khàn khàn :

- Cô gầy quá . Vậy mà lại còn hay thức khuya mày mò nghiên cứu trên máy tính. Coi bộ không có tên đàn ông nào để ý đến một đứa con gái ... xấu xí như cô .

Hạ Quỳnh cười hiền :

- Vậy mà hay đó bà .

Bà Phú Tịnh tò mò :

- Sao lại hay ?

Cô thú nhận :

- vì cũng khó một người đàn ông nào làm cho cháu rung động .

Bà Phú Tịnh cười nhạo :

– Cô không biết là mình ... xấu sao ?

Liếc nhìn vẻ mặt thoáng hoang mang của Hạ Quỳnh , bà Phú Tịnh cố giấu một nụ cười. Công bằng mà nói , Hạ Quỳnh rất dễ thương . Cô không có một vẻ đẹp sắc sảo để có thể hấp hồn một tên đàn ông trong nháy mắt . Nhưng bằng con mắt từng trải , bà Phú Tịnh hiểu là vẻ đẹp mềm mại của Hạ Quỳnh sẽ lôi cuốn những người đàn ông theo cách riêng của cô . Và một khi đã bị lôi cuốn , thật khó lòng mà cưỡng lại được .

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Thế mà cháu nghĩ là mình không đến nỗi tệ .

Bà Phú Tịnh nhướn cao mày :

– Gầy . Tóc cụt ngắn . Không biết làm dáng với đàn ông . Trông cô giống một con vịt xấu xí .

Hạ Quỳnh vuốt lại mái tóc ngắn ngang vai , mỉm cười hiền. Một con vịt xấu xí . Kể ra cũng buồn thật . nhưng biết đâu vậy mà hay, cô không muốn một tên đàn ông nào nắm được trái tim của mình .

Đột nhiên bà Phú Tịnh hỏi :

– Cô thấy Triệu Phong là người như thế nào ?

Hạ Quỳnh giọng thận trọng :

– Cháu đâu dám nhận xét về một ai .

Bà Phú Tịnh nhăn mặt lại :

– Cô lại chui vào lớp vỏ bảo vệ cố hữu của mình rồi . Cô hệt như một con ốc luôn luôn muốn tự thu mình lại . Hãy nói những nhận xét của cô về Triệu Phong cho ta nghe. Ta cần nghe những ý kiến thật xác đáng của cô chứ không phải là một lời từ chối đầy khách sáo.

Hạ Quỳnh mở to mắt :

– Thưa bà cháu không thể ...

Bà Phú Tịnh gắt :

– Cô không thể vịn vào bất cứ một lý do gì để miễn nhận xét đâu .

Hãy nói đi , Triệu Phong như thế nào ?

Thở nhẹ một hơi ngắn , Hạ Quỳnh trầm giọng:

– Anh ấy thông minh.

– Chỉ thế thôi sao ?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ :

– Vui vẻ và tốt bụng .

Bà Phú Tịnh nhướn mày :

– Thế còn Nguyễn ?

Hạ Quỳnh giật nảy mình . Nhắc đến Nguyễn , không khác chi nhắc đến ... oan gia từ kiếp trước . Giọng cô ảm ức :

– Hoàn toàn khác Triệu Phong .

– Khác như thế nào ?

Hạ Quỳnh bặm môi :

– Dạ ... một trời một vực .

– Cô có thể nói cụ thể hơn không ?

Hạ Quỳnh nói một hơi:

– Anh Nguyễn không hề quan tâm đến sự phát triển của công ty , không quan tâm đến ai . Bàng quan với mọi thứ , đó là cách sống của anh Nguyễn .

Chăm chú nhìn Hạ Quỳnh không chớp mắt , bà Phú Tịnh cười nhạo :

– Nếu ta biết không lẽ thì cô rất ghét Nguyễn .

Hạ Quỳnh đỏ mặt :

– Đâu phải chỉ mình cháu .

Bà Phú Tịnh đổi thế nằm :

– Nếu cô không ghét Nguyễn mới là chuyện lạ . Tính tình của nó khó mà được ai yêu mến . Ta muốn cưới vợ cho nó gấp để may ra có thể thay đổi cách sống buông thả của nó , nhưng không biết phải chọn ai .

Hạ Quỳnh buột miệng :

– Có một cô ...

Bà Phú Tịnh nheo mắt :

– Ai thế ? Đừng nói với ta là con nhỏ tóc vàng cách đây mấy hôm có đến đây nhé . Thật là kỳ cục, ta không hiểu sao Nguyễn có thể quen với đứa con gái bạo dạn như thế .

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Cháu định nói đến một người khác .

– Hay là Trà My ?

Ngạc nhiên , Hạ Quỳnh kêu lên :

– Bà đã gặp Trà My rồi sao ?

Bà Phú Tịnh tặc lưỡi :

– Nguyễn mới giới thiệu Trà My với ta sáng nay . Ta chưa biết nhiều về cô gái này , nhưng ít nhiều ta cũng có cảm tình . Dịu dàng và hiền lành , đó là cảm giác mà ta có được khi nói chuyện với cô ta .

Hạ Quỳnh sôi nổi :

– Thế sao bà không quyết định chọn Trà My cho anh Nguyễn ?

Về mặt bà Phú Tịnh ngán ngẩm :

– Đứa cháu bất trị của ta lừng khừng , ngay cả một người con gái đoan trang thùy mị như Trà My nó cũng không hề có ý định tiến tới hôn nhân.

Hạ Quỳnh lẩm bẩm :

– Oảng có xứng với Trà My đâu .

– Hử ?

Hạ Quỳnh bặm môi :

– Một người như Trà My đâu phải dễ kiếm đâu .

Bà Phú Tịnh gật đầu :

– Cô nói đúng . Có lẽ nay mai ta phải dùng biện pháp mạnh để buộc Nguyễn cưới vợ . Ta không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi nó nữa .

Hạ Quỳnh cắc cớ hỏi :

– Thế sao bà không hỏi thúc anh Triệu Phong cưới vợ ?

– Triệu Phong khác Nguyễn . Triệu Phong có thể thu xếp cuộc sống một cách khôn ngoan . Nhyuئن là con ngựa chửng , nó phải có người ghim cương . Hôn nhân rất cần thiết với Nguyễn .

Ngừng một lát bà Phú Tịnh tiếp :

– Chỉ khi nào Nguyễn yên bề gia thất ta mới yên lòng . Ta kỳ vọng nhiều vào cuộc hôn nhân của Nguyễn . Biết đâu sau khi cưới vợ , Nguyễn sẽ dồn hết tâm sức cho sự lớn mạnh của công ty ... Cô nghĩ sao ?

Không thấy Hạ Quỳnh trả lời , bà Phú Tịnh quay lại nhìn . Bà khẽ lắc đầu khi thấy cô đang tỉ cầm lên đầu gối ngủ ngon lành ...

– Hạ Quỳnh !

Đang ôm tập hồ sơ đi trên hành lang công ty , Hạ Quỳnh chợt giật mình quay lại.

Khuôn mặt cô rạng rỡ khi nhìn thấy Trà My . Thật tha thướt trong chiếc áo dài màu tím nhạt , Trà My đi đến bên cô :

– Em làm ở đây sao ?

Hạ Quỳnh cười bền lên :

– Vâng .

Trà My chớp mi :

– Thật là tình cờ .Chị không ngờ là em làm việc ở công ty của nội anh Nguyễn đó .

– Chị tìm anh Nguyễn hả ? Anh Nguyễn vừa mới xách xe đi đâu cách đây mấy phút ...

– Không chị định gặp nội của anh .

Hạ Quỳnh sốt sắng :

– Bà giám đốc đang ngồi trong phòng , chị vào đi .

Cầm lấy bàn tay Hạ Quỳnh , Trà My mỉm cười :

– Chị cảm ơn Hạ Quỳnh nha .

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Không có chi đâu chị .

Nhìn theo dáng đi mềm mại đầy nữ tính của Trà My , Hạ Quỳnh chợt

thầm tiếc cho Trà My . Một cô gái xinh đẹp và hiền thực như thế mà lại yêu Nguyễn kể ra cũng ... uống .

Trở về phòng làm việc của mình , hạ Quỳnh ngồi gõ máy tính lách tách . Cô còn phải soạn thảo mấy hợp đồng cho buổi ký kết vào ngày mai .

Mãi làm việc , cô không hay là Nguyễn đi vào phòng cô từ hồi nào . Tới chừng thấy khói thuốc lá bay bay mới giật mình quay đầu lại .

– Oái ...

Nguyễn châm chọc :

– Cô làm gì giống gặp ... cướp thế ?

Hạ Quỳnh phẩy phẩy tay xua tan khói thuốc lá đang làm cô muốn ngộp thở :

– Anh làm ơn dập điếu thuốc giùm .

Nguyễn nheo mắt :

– Đó là một ... lời đề nghị khiêm nhã .

Hạ Quỳnh xăn xẹ :

– Nhưng nếu từ chối lời đề nghị của tôi thì còn khiêm nhã hơn .

Lim dim nhả một vòng khói trắng , Nguyễn khiêu khích :

– Nếu tôi vẫn hút thuốc ? Cô có dám ... đuổi tôi ra khỏi phòng không ?

Hạ Quỳnh nguýt dài :

– Không ai dám đuổi ông trưởng phòng kinh doanh cả , nhất là khi ông ấy là cháu của bà giám đốc .

Nguyễn cười lớn :

– Vậy kể ra cô cũng khôn đó .

Mở rộng cánh cửa sổ , Hạ Quỳnh ca cẩm :

– Muốn đánh xong một văn bản coi bộ cũng không yên thân .

Nguyễn chế giễu :

– Cứ xem như không có tôi hiện diện trong phòng này là xong .

Hạ Quỳnh dẫu môi :

– Có muốn như thế cũng không được .

– Bộ có tôi , cô ... hồi hộp hả ?

Hạ Quỳnh quay phắt lại nhìn Nguyễn :

– Trời đất !

Nguyễn châm chọc :

– Tôi rất quyến rũ với phụ nữ .

Hạ Quỳnh tuôn một hơi :

– Nhưng tôi không có mặt trong số ... bất hạnh ấy . Có anh , tôi không làm việc được vì ngộp thở bởi khói thuốc lá . Anh không chịu hiểu điều đó sao ?

Nguyễn búng điều thuốc cháy dở qua khung cửa sổ . Trước khi Hạ Quỳnh kịp mừng thì anh lại cài một điều thuốc khác lên môi , bật Zippo lách tách .

Hạ Quỳnh giận dữ :

– Tôi không hiểu vì sao anh lại thù tôi đến như thế nữa . Phòng làm việc của anh , anh không ngồi lại đến đây phun khói ... xông muỗi .

Nguyễn nhướn hàng mày rậm :

– Chẳng nào cô thôi bắn những gai nhọn vào người kẻ khác thì cô mới yên thân , cô nhím ạ .

Hạ Quỳnh nguýt dài . Rồi chợt nhớ ra đã có lý do để ... tổng cổ

Nguyễn ra khỏi phòng một cách hợp pháp , cô thông báo :

– Trà My có đến tìm anh .

Cứ ngỡ là Nguyễn sẽ quan tâm ,không ngờ anh vẫn chậm rãi nhả khói thuốc . Cái cách mà anh ngồi lên trên mép bàn làm Hạ Quỳnh gai mắt . Cô nhăn mặt :

– Trà My đang ở trong phòng của nội anh . Họ đang chờ anh đó .

Nguyễn cười cười :

– Hãy để Trà My tự do nói chuyện với nội tôi . Cô ấy đi tìm nội tôi mà

.

Hạ Quỳnh mím môi nhìn Nguyễn . Cơn giận đang trào lên đến tận cổ . Số cô xui xẻo nên luôn bị ông trời con này phá đám mỗi lúc làm việc . Có lẽ tốt hơn hết là cô nên đi ra khỏi phòng để hẩn tự do nhả khói ... diệt muỗi trong phòng của cô .

@@@

Ngồi đường bệ trên chiếc ghế bành , bà Phú Tịnh cao giọng :

– Nguyễn ạ ! Ta muốn con cưới vợ gấp trong năm nay, ta không thể chờ đợi con mãi được .

Nguyễn bức dọc :

– Nội không thể chọn một đề tài khác để nói sao ?

Bà Phú Tịnh nghiêm mặt :

– Không . Ta không thể đợi con trì hoãn từ năm nay sang năm khác . Chẳng nào con chưa cưới vợ thì ta chưa yên lòng .

Nguyễn nhún vai :

– Nội đã từng nói với con hôn nhân là chuyện hệ trọng .

Bà Phú Tịnh vội xác nhận :

– Đúng thế .

Nguyễn tỉnh bơ :

– Vì là chuyện hệ trọng nên con không thể quyết định một cách vội vàng .

Bà Phú Tịnh nổi giận :

– Con không thể lý sự mãi như thế với ta . Ba mươi mốt tuổi , công danh không , sự nghiệp không . Ta không hiểu vì sao con cứ thích làm ngược lại những yêu cầu của ta . Hình như chỉ làm ngược như thế , con mới vui phải không ?

Nguyễn nhún vai :

– Triệu Phong cũng chưa lập gia đình thế tại sao nội không thúc giục đi ?

Bà Phú Tịnh lắc đầu với vẻ mặt ngán ngẩm :

– Con và nó cứ thích so bì với nhau . Sao con không hiểu là ta lo cho con hơn lo cho Triệu Phong . Không phải ta yêu quý con hơn nó mà vì ...

Nguyễn cắt ngang :

– Vì Triệu Phong thành đạt và ... đang hoàng hơn con , có phải nội định nói như thế không ?

Bà Phú Tịnh nhìn anh chăm chú :

– Đó là điều mà ta định nói với con .

Nguyễn trầm giọng :

– Con tự biết thân phận của mình , vì không ... đang hoàng nên con chưa muốn lấy vợ . Nội đừng bao giờ nhắc đến chuyện hôn nhân của con nữa .

Về mặt bà Phú Tịnh cương quyết :

– Lần này thì nội không nhượng bộ con nữa rồi . Nội đã tìm ra được người con gái có thể đem đến hạnh phúc cho con . Một người con gái đoan trang hiền thực vừa hết sức yêu con , vừa làm vui lòng nội .

Nguyễn cười cười :

– Có phải nội định nhắc đến Đài Trang ?

Bà Phú Tịnh giận dữ :

– Con đừng chọc giận ta bằng cách nhắc đến con nhỏ lác các tóc nhuộm vàng ấy . Thật không có gì đáng ghét bằng mấy con nhỏ thích nhuộm tóc vàng , tóc đỏ .

Nguyễn đùa :

– Con sẽ bảo Đài Trang nhuộm tóc nâu.

Bà Phú Tịnh nghiêm mặt :

– Trà My là mộ con bé có giáo dục . Không chỉ xinh đẹp , nó còn đoan trang thùy mị . Ta biết là nó rất yêu con . Trong những bạn gái của con từ trước đến nay , ta chưa thấy ai vừa ý ta như Trà My . Vì thế ta định tổ chức lễ cưới cho con và Trà My ngay trong năm nay .

Nguyễn tỉnh bơ :

– Trà My đâu có yêu con .

Lừ mắt nhìn anh , bà Phú Tịnh khàn giọng :

– Sao con khôn ngoan nghiêm túc chút nào mỗi lúc ta bàn đến chuyện hôn nhân của con . Ta đã dò ý tứ của Trà My . Nó không phản đối khi ta đề cập đến chuyện trăm năm của nó và con .

Nguyễn bật cười :

– Nội thật kỳ lạ . Con không đưa ra lời cầu hôn thể mà nội thay con làm chuyện ấy . Nếu con bảo rằng , con không thể cưới Trà My thì nội nghĩ sao ?

Về mặt giận dữ , bà Phú Tịnh quát :

– Con còn mong tìm một đứa con gái nào hơn Trà My nữa chứ . Ta nói cho con biết , ngoài Trà My ta không chấp nhận bất cứ một đứa con gái nào làm cháu dâu của ta đâu . Ta mệt mỏi với con lắm rồi .

Nguyễn cau có :

– Con cũng mệt mỏi với những sắp xếp lo toan của nội . Nội cứ mặc kệ con , xem như con là một thằng cháu hoang đường không đáng để nội lưu tâm .

Bà Phú Tịnh tuyên bố :

– Ta đã có quyết định riêng của ta . Dù con có muốn hay không , đám cưới của con và Trà My vẫn được tiến hành vào năm nay ...

@@@

Thật vất vả , Hạ Quỳnh mới không bị ... mất dấu của Nguyễn . Vừa nhận được lệnh của bà giám đốc , cô vội phóng chiếc Chaly như gió chạy theo Nguyễn . Nguyễn thật ... ác . Anh xả hết tốc độ của chiếc mô tô làm cô cũng tăng ga chạy như điên . May mà không phải cô mà Nguyễn lại bị đèn đỏ cầm chân mấy lượt nên cuối cùng chiếc xe ... thổ tả của cô mới bắt kịp được anh .

Chỉ có điều mà Hạ Quỳnh không ngờ đến , nơi dừng chân của Nguyễn là một nghĩa trang nằm ở ngoại vi thành phố .

Nguyễn mua một bó huệ trắng ở cổng nghĩa trang . Về mặt buồn buồn của anh khiến Hạ Quỳnh chợt cảm thấy ái ngại . Đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong tâm trạng như thế này . Thường thì anh chàng mày rậm này ngang tàng hết biết , bất cần đời và có một chút kiêu ngạo . Có đâu về mặt đầy tâm trạng như thế này

Không muốn lạc mất Nguyễn và cũng không muốn Nguyễn phát hiện cô đang làm thám tử nghiệp dư từ một mệnh lệnh ... phải khả thi , Hạ Quỳnh chọn một góc dương liễu để nấp .

Đặt bó huệ trắng lên mộ , Nguyễn thần thờ ngồi bệt xuống bậc cấp .

Gương mặt anh chất chứa đau khổ .

Hạ Quỳnh là 75 người . Nguyễn đang trước mặt cô là một Nguyễn hoàn toàn khác . Về buồn đau của anh chẳng hiểu làm sao lại làm cô cảm thấy mũi lòng . Cô cảm thấy ... bứt bứt ghét anh một chút , nếu

không muốn nói là có chút tội nghiệp .

Phải chăng khi không còn ai ở chung quanh , người ta dễ sống thật với lòng mình hơn .

Nguyễn còn ngồi đó thật lâu , gần như bất động . Anh chỉ ngẩng đầu lên khi nghe thấy một tiếng kêu nho nhỏ nhưng đầy thẳng thốt .

Bước vội đến gốc dương , Nguyễn chợt ngạc nhiên khi nhận ra Hạ Quỳnh đang ôm lấy chân .

Cô nói như khóc :

– Con rết ...

Nguyễn quỳ xuống thăm cổ , nâng lấy bàn chân đang sưng đỏ của cô . Giọng anh lo lắng :

– Cô sao thế ? Tại sao cô lại có mặt ở đây ?

– Hạ Quỳnh rên rỉ :

– - Đau quá ... Tôi vừa bị một con rết rất lớn cắn ...

– Nó đâu rồi ?

– Nó chạy đâu mất tiêu rồi...

Nguyễn dỗ dành :

– Cô nín đi . Ngồi yên , tôi nặn máu độc ra . Nếu không , lát nữa sẽ còn nhức đau hơn nữa .

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn Nguyễn :

– Anh không ghét tôi sao ?

Nguyễn nhún vai . Anh lẳng lặng đề chặt mấy ngón tay lên miệng vết thương . sau đó rút khăn tay trong túi quần ra , anh thấm nhẹ mấy giọt máu đen trên gót chân hồng .

Giọng anh dịu dàng :

– Cô sẽ không còn thấy đau nữa đâu .

Hạ Quỳnh chớp mi . Quệt những giọt nước mắt còn đọng trên hàng mi dài , cô khẽ hỏi :

– Anh không ghét tôi sao ?

Nguyễn nhìn sâu vào đôi mắt nâu đen :

– Chuyện ghét hay không đâu có liên quan đến chuyện giúp cô đẩy nọc rết .

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Dù sao tôi cũng cảm ơn anh . Nếu không có anh , tôi sẽ phát hoảng không biết phải làm gì .

Nguyễn trầm giọng :

– Cô có người thân o83 nghĩa trang này à ?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ :

– Ở ... không ...

Nguyễn vô tình hỏi :

– Thế sao cô lại đến đây ?

Không quen nói dối , Hạ Quỳnh lúng túng :

– Tôi ... tôi ...

Nguyễn nhíu mày nhìn cô thật lâu . chợt giọng anh lạ lẫm :

– Tôi hiểu rồi.

Hạ Quỳnh nói như khóc :

– Anh hiểu gì ?

Nguyễn nhướng mày :

– Có phải nội tôi bảo cô theo dõi tôi không ?

Hạ Quỳnh ngớ ngẩn :

– Sao anh biết ?

Nguyễn cười nhạo :

– Tôi biết điều đó kể từ lúc gặp cô ngủ gục trong quán cà phê , hôm tôi đi với Trà My . Ban đầu tôi tưởng là chuyện tình cờ . Chỉ sau khi đem Trà My giới thiệu với nội tôi , tôi chưa kịp giới thiệu tên của Trà My mà nội tôi đã gọi được tên của cô ấy thì tôi đã hiểu ...

Hạ Quỳnh đỏ mặt :

– Anh thông cảm đó , là mệnh lệnh .

Nguyễn trầm giọng :

– Cô có thể ra về rồi đó . Tôi không muốn nhìn thấy cô ở nơi đây chút nào . Thật lạ lùng , những giây phút riêng tư thiêng liêng nhất của tôi cũng bị xâm phạm ...

Hạ Quỳnh giọng bối rối :

– Cái chân tôi ...

Nguyễn lạnh lùng :

– Mặc kệ cô . Hãy biến ngay !

Trước ánh mắt giận dữ đến tóe lửa của anh , Hạ Quỳnh run rẩy đứng dậy . Cô đi như chạy trên thảm cỏ , quên cả xỏ dép .

Chợt cô la lên vì đau đớn . Hình như một chiếc gai nhọn nào đó đã đâm vào chân của cô thì phải .

Hạ Quỳnh khụy xuống đất . Cô chưa định thần lại thì ai đó đã ôm ngang thắt lưng của cô .

Nguyễn !

Hạ Quỳnh đâm mạnh vào vai anh :

– Buông tôi ra !

Khuôn mặt lạnh lì , Nguyễn đặt cô ngồi trên thảm cỏ :

– Hãy ngồi yên . Nếu tôi đoán không lầm cô đã bị giẫm phải gai ...

Hạ Quỳnh bướng bỉnh :

– mặc kệ tôi ! Tôi không muốn thấy mặt anh nữa .

Nguyễn nhướng mày :

– Thế cô tưởng là tôi muốn ... chiêmngưỡng một con nhím đang xù lông nhon lắm sao ?

Hạ quỳnh mím môi :

– Tôi là con nhím , là con vịt xấu xí ... gì đó cũng mặc kệ tôi . tôi không liên quan đến anh.

Chăm chú nhìn bàn chân của cô , Nguyễn trầm giọng :

– Đừng bướng , hãy để tôi rút gai cho cô .

– Không !

Nguyễn dọa dẫm :

– Thế cô có thích bị cứa chân không ?

Viễn cảnh hãi hùng ấy khiến Hạ Quỳnh sợ đến mức không dám phản ứng gì nữa khi Nguyễn tìm cách rút chiếc gai đang cắm sâu vào bàn chân cô . Thở hắt một cái thật mạnh , Hạ Quỳnh thấy chiều nay cô quá xui xẻo . Hết bị rết cắn lại bị gai đâm . Lại còn bị Nguyễn phát hiện cô đang ... làm thám tử cho nội của anh.

Đưa chiếc gai cho cô xem , anh khế bảo :

– Cô nhìn thấy đấy , nếu không rút kịp nó sẽ cắm sâu và gây nhiễm trùng .

Cảm giác đau nhói vẫn còn ở nơi bị gai đâm , Hạ quỳnh rưng rưng nước mắt :

– Tôi biết anh ghét tôi ... ngang bằng tôi ghét anh . Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn anh , cho dù việc tôi bị gai đâm là hoàn toàn do anh .

Nguyễn nhường mày :

– Do tôi ?

Hạ Quỳnh mím môi lại :

– Nếu anh không quát lên thế , tôi đã không cầm cổ chạy với đôi chân trần.

Nguyễn hơi cười . Đúng là một con nhím lý sự . Nói lên lời cảm ơn cũng một cách dễ dàng mở lý sự .

Anh hơi nheo mắt :

– Thế thì tôi không dám nhận lời cảm ơn của cô đâu . Hãy ngồi yên đó , tôi đi tìm dép cho cô .

Trở lại với đôi dép trong tay , chăm chú nhìn cô Nguyễn giọng quan tâm:

– Liệu cô có thể đi được không ? Từ đây đến cổng nghĩa trang hơi xa đấy .

Hạ Quỳnh bướng bình :

– Cảm ơn . Tôi có thể tự thu xếp được .

Nguyễn hắng giọng :

– Hay là cô tựa vào tôi để đi . Cô có biết đi theo kiểu lò cò không ?

Về mặt của Nguyễn chân thành đến mức Hạ Quỳnh bối rối . Dù đó là một cách hay nhất cho tình cảnh của cô nhưng để tựa người vào anh thì cô ... thà chết còn hơn . Cô lí nhí :

– Không ... Cảm ơn ...

Hoàng hôn xuống thấp . Khung cảnh vắng vẻ của nghĩa trang khiến Hạ Quỳnh chợt cảm thấy sợ hãi . Cô sợ ma nhất trên đời . Nếu Nguyễn bỏ cô ở lại một mình với cái chân đau, coi bộ cô xỉu mất . Cô bậm môi :

– Tôi sẽ cố gắng đi một mình , miễn là anh chịu khó ... đi chậm để chờ tôi .

Nguyễn đỡ Hạ Quỳnh đứng dậy . Khác với anh chàng Nguyễn cao ngạo , Nguyễn giờ đây có vẻ là một người đàn ông khác . Dịu dàng và đầy kiên nhẫn .

Hạ Quỳnh lê bước một cách khó nhọc . Chân cô đau nhức kinh khủng . Có lẽ không phải do gai đâm mà do nọc rết còn xót lại đang hành hạ cô .

Giọng Nguyễn vang lên :

– Cô đúng là một cô gái bướng bỉnh nhất mà tôi gặp . Cứ yên trí để tôi dìu đi , tôi không ... lợi dụng cô đâu .

Rồi không để cô có đủ thời gian phản đối , Nguyễn choàng tay qua eo lưng cô . Chỉ một đoạn đường ngắn nhưng Hạ Quỳnh thấy dài như cả ... trăm dặm và thời gian trôi qua tưởng chừng như đúng một thế kỷ . Ra đến chỗ gọi xe , cô thở phào nhẹ nhõm .

Nguyễn lạnh nhạt bảo :

– Cô có thể lái xe được chứ ? Nếu không , tôi đón xe cho cô .

Hạ Quỳnh vội đáp :

– Đi bộ mới khó chứ lái xe tôi có thể làm được , tôi sẽ lái xe thật chậm ...

Không đợi cô nói thêm lời nào , Nguyễn quay ngoắt đi thẳng ...

Buổi tối hôm đó , Hạ Quỳnh sốt cao . Chị bếp đi vào đi ra phòng cô đến mấy lần , phát hoảng lên khi thấy chân Hạ Quỳnh sưng vù .

Đôi môi khô ráp , Hạ Quỳnh cảm thấy khát nước kinh khủng . Chị bếp ghé sát mặt cô :

– Chị pha nước cho em nha ...

– Dạ ... nhiều nhiều nghe chị . Sao em khát quá chừng chừng ...

Chị bếp pha cho cô một ly nước chanh đá . Uống cạn ly nước mát lạnh , Hạ Quỳnh thấy tỉnh táo đôi chút . Cô hỏi như khóc :

– Liệu chân em có bị ... cưa không ?

Chị bếp la lên :

– Bậy nè cưng đừng nói gở ! Có ai vì rết cắn mà phải cưa chân đâu .

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Anh Nguyễn bảo thế .

Chị bếp cười hồn hậu :

– Hơi đâu mà nghe cậu Nguyễn em. Cậu dọa em đó .

Hạ Quỳnh chong mắt nhìn lên trần :

– Có lần đọc báo , em nhớ hình như người ta cũng nói như anh Nguyễn .

Chị bếp lùa tay vào tóc cô :

– Đó là tại người ta bị những loài rết độc địa , như rết châu Phi chẳng hạn. Còn con rết cắn Quỳnh nhỏ tí xíu , chỉ cần uống thuốc vài hôm là Quỳnh hết đau thôi .

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Cũng tại em bày đặt theo dõi người khác nên ... trời phạt em . Mai này em không ngu ngốc đi theo anh Nguyễn nữa đâu .

Chị bếp chùng giọng :

– Thế em có biết cậu Nguyễn viếng ai không ?

Hạ Quỳnh quan tâm :

– Ai thế chị ?

Chị bếp thở dài :

– Ba mẹ cậu Nguyễn .

Hạ Quỳnh khẽ cắn môi . Cô nhớ lại gương mặt đau khổ tốt độ của Nguyễn , nhớ cả dáng ngồi bất động của anh trong nghĩa trang .

Chợt một niềm thương cảm dâng lên trong cô . Cô cũng như anh , mồ côi cả cha lẫn mẹ .

Chị bếp tỉ tê :

– Chuyện cậu Nguyễn bắt cần đời ít nhiều cũng từ sự oán trách của bà nội .

Quên cả đau , Hạ Quỳnh nhồm người dậy :

– Chị nói sao ?

Vẻ mặt căng thẳng của cô khiến chị bếp ngần ngại :

– Thôi chị không nói nữa đâu . Bà chủ biết được , coi bộ chị bị đuổi việc quá .

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Bộ chị không tin em sao ?

– Tin chứ . Nhưng mấy việc hệ trọng riêng tư như thế , có lẽ chị không nên nói .

Hạ Quỳnh nài nỉ :

– Chị kể cho em nghe đi . Thà là chị không nói , chứ nói lấp lửng rồi bỏ ngang nghe ảm ức lắm .

Chị bếp phì cười :

– Cái con nhỏ này ! Chuyển của cậu Nguyễn thì đâu liên quan đến em, quan tâm chỉ cho mệt .
Hạ Quỳnh bướng bỉnh :
– Nhưng em vẫn cứ muốn nghe .
Chị bếp nguýt yêu :
– Chân đau , sốt li bì cả buổi tối . Vậy mà giờ tỉnh như sáo .
Hạ Quỳnh cười hiền :
– Nhờ mấy viên thuốc chị mua cho em đó .
Chị bếp nguýt yêu .
– Thuốc hay quá ha ! Hay là vì sốt sáng muốn nghe chuyện cậu Nguyễn nên hết còn đau .
– Chị kể cho em nghe đi ...
Chị bếp hạ thấp giọng :
– Hồi mẹ cậu Nguyễn còn sống , bà và nội của cậu không hợp nhau . Mẹ cậu Nguyễn là một người phụ nữ đôn hậu , xinh đẹp . Chỉ tiếc là xuất thân gia đình không thuộc hàng danh giá như bên chồng nên không được mẹ chồng yêu .
Ngừng một lát , chị bếp tiếp :
– Tai nạn xảy ra với ba mẹ cậu Nguyễn cách đây khoảng chục năm . Trước khi tai nạn xảy ra khoảng một tiếng đồng hồ , giữa bà nội và ba cậu Nguyễn có một cuộc cãi lộn rất căng thẳng . Sau đó , ba cậu Nguyễn đã uống khá nhiều rượu và rồi ... chiếc xe hơi do ông cầm lái đã ... lao xuống vực .
Hạ Quỳnh lạc giọng :
– Trên xe có cả ...
– Mẹ cậu Nguyễn.
Chị bếp thở dài :
– Tai nạn thảm khốc ấy đã làm cậu Nguyễn thay đổi hẳn . Cậu Nguyễn vô cùng oán ghét bà nội , nhất là khi biết được lý do cuộc cãi cọ hôm ấy là do bà nội của cậu buộc ba cậu phải ly dị vợ .
Hạ Quỳnh chớp mi . Tội nghiệp Nguyễn . Giờ thì cô đã hiểu được tại sao vì sao anh mang gương mặt thống khổ như thế lúc đi vào nghĩa trang.
Chị bếp thì thầm :
– Mỗi quan hệ giữa hai bà cháu căng thẳng nhiều năm liền , giờ thì có đỡ chút chút nhưng nói chung là tự trong thâm tâm cậu Nguyễn vẫn oán bà nội , không tha thứ cho bà .
Hạ Quỳnh chùng giọng :
– Có lẽ bà chủ rất ân hận và đau khổ ?
Chị bếp gật đầu :

– Bà chủ dành nhiều tình thương cho cậu Nguyễn như để chuộc lại phần nào lỗi lầm . Thế nhưng , như Quỳnh thấy đó giữa hai bà cháu là một khoảng cách quá lớn .

Hạ Quỳnh khẽ thở dài . Cô miên man nghĩ về Nguyễn . Những gì chị bếp vừa cho cô biết về anh đã giúp cô hiểu anh nhiều hơn . Mà có thực sự đã hiểu gì về anh chàng mày rậm kiêu ngạo bất cần đời kia chưa . Cô cũng không rõ nữa ...

Những viên thuốc giảm đau cô vừa uống lúc nãy có lẽ có cả thuốc an thần . Hạ Quỳnh cảm thấy buồn ngủ ghê gớm . Hai mắt cô như rú lại...

@@@

Vượt một chặng đường dài để chừng mười cây số theo chiếc mô tô phóng chạy như bay không phải là một việc dễ dàng , nhất là khi người ấy ngồi trên chiếc Chaly cũ mèm .

Mọi việc không chỉ như thế , bám theo Nguyễn như hình với bóng , Hạ Quỳnh còn phải đi qua một con đường đất đỏ đầy bùn , mấy lần suýt té chúi nhủi ...

Đứng thật lâu trước cánh cửa bằng tôn đóng im ỉm mà lúc nãy Nguyễn đi vào , Hạ Quỳnh nghiêng đầu ngó quanh. Một cơ ngơi khá rộng nhưng có vẻ tênh toàng . Chung quanh khuôn viên được che chắn bằng những tấm tôn cũ rích .

Chưa hiểu Nguyễn vào đây làm gì , Hạ Quỳnh mừng quỳnh khi có một người đàn ông trẻ từ tuần từ bên trong bước ra .

Cô nở nụ cười cầu tài :

– Chào bác ..

– Có gì không cô Hai ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Thưa , cho cháu hỏi đây là đâu ạ ?

Người đàn ông rón rảng :

– Đây là xã Hương An ...

Chỉ tay vào cánh cửa cổng đang đóng im lìm , Hạ Quỳnh vội nói :

– Không cháu muốn hỏi là ... là ... ở trong này là ... gì ạ ?

Người đàn ông cười lớn :

– Cô không biết sao , đây là cơ sở sản xuất dầu gội đầu do cậu Nguyễn làm chủ .

– Ai làm chủ ạ ?

– Cậu Nguyễn .

Về mặt Hạ Quỳnh đầy kinh ngạc . Chưa bao giờ cô nghĩ là Nguyễn là một người đam mê công việc cả .

Người đàn ông tò mò :

– Cô muốn xin vào đây làm việc hả ?

Hạ Quỳnh gật đại đầu :

– Dạ ...

– Công việc không nhẹ nhàng đâu .

– Dạ , cháu biết ...

Tặc lưỡi , người đàn ông phán :

– Nhưng lương bổng cũng đỡ lắm .

– Nhân công ở đây bao nhiêu người vậy bác ?

– Khoảng ba chục người . Công việc bộn bề , người ta đặt hàng nhiều nhưng cậu Nguyễn kẹt vốn nên không thể mua thêm máy móc mở rộng sản xuất .

Hất hàm về phía cánh cổng , người đàn ông hồn hậu :

– Cô cứ mạnh dạn đi vào xin việc đi , cậu Nguyễn cũng hay giúp đỡ mọi người lắm .

Chào người đàn ông ấy , Hạ Quỳnh đi vào một quán nước gần cơ sở sản xuất của Nguyễn . Những điều cô vừa khám phá thật thú vị . Có lẽ bà giám đốc của cô sẽ ngạc nhiên không kém gì cô . Đúng là không thể tưởng tượng nổi Nguyễn lại có một cơ ngơi của riêng mình .

Đang nhần nhần cục nước đá nhỏ trong miệng , Hạ Quỳnh chợt nhìn thấy Nguyễn phóng chiếc mô tô đi ra cổng . Anh không nhìn thấy cô và có vẻ rất vội .

Hạ Quỳnh hối hả thanh toán tiền . Thật không còn một cơ hội nào tuyệt vời hơn để khám phá những gì đang diễn ra trong cơ sở sản xuất của Nguyễn .

Đẩy cánh cửa cổng , Hạ Quỳnh gặp một anh chàng to con dáng chừng như bảo vệ.

– Cô cần gặp ai ?

Hạ Quỳnh tỉnh tỉnh :

– Tôi muốn gặp anh Nguyễn .

Anh chàng bảo vệ kêu lên :

– Tiếc thật , nếu cô đến sớm khoảng năm phút cô đã gặp anh Nguyễn .

– Không sao tôi sẽ đợi anh Nguyễn về .

Hạ Quỳnh tự giới thiệu :

– Tôi là em họ của anh Nguyễn . Nghe nói anh mở cơ sở sản xuất ở đây nên tôi ghé chơi xem thử anh làm ăn như thế nào .

Anh chàng bảo vệ sốt sắng :

– Cô ngồi chơi đợi anh Nguyễn về .

Hạ Quỳnh mỉm cười :

– Thế tôi có thể đi quanh cơ sở một vòng được không ?

– Cô cứ tự nhiên .

Hạ Quỳnh vội rảo bước về dãy nhà thấp lè tè mà cô đoán là nơi sản xuất . mọi người đang tập trung làm việc hầu như không chú ý đến sự xuất hiện của cô .

Đa số đều làm thủ công . Giữa gian phòng rộng lớn là một chiếc máy đang chạy ầm ầm . Đã quen với những chiếc máy tối tân vận hành ở công ty nên Hạ Quỳnh nhận ra ngay đây là một chiếc máy cũ gần quá đát mà chỉ những người kẹt vốn mới sử dụng .

Một vòng dạo quanh cơ sở của anh , điều ấn tượng với Hạ Quỳnh là Nguyễn biết cách sắp xếp điều hành công việc . Chất lượng của dầu gội thể nào cô không biết , nhưng mùi thơm của dầu gội tại cơ sở của anh có thể đánh bật những chai dầu gội được sản xuất tại công ty của nội anh .

Đi ngang qua căn phòng tuềnh toàng đang khép hờ cửa , phía trên gắn một chiếc bảng nhỏ ghi hai chữ : “Văn phòng” Hạ Quỳnh nghiêng đầu ngó vào . Không có một bóng người . Đoán đây cũng là phòng làm việc của Nguyễn , cô liền bước vào .

Chợt thấy trên bàn có một tấm ảnh, Hạ Quỳnh không nén được tò mò . Cầm lên , cô reo lên khe khẽ khi nhận ra chân dung của Trà My .

– Ai cho phép cô vào đây ?

Tiếng quát giận dữ của Nguyễn vang lên sau lưng .

Hạ Quỳnh hết cả hồn . Quay đầu lại nhìn anh , cô bối rối :

– Tôi ... tôi ...

Nguyễn khẽ nheo mắt :

– Tại sao cô cứ thích sục sạo trong phòng của tôi ? Trước đây là phòng ngủ , bây giờ là phòng làm việc . hết trong quán cà phê , lại rình rập ở nghĩa trang . cô đang làm cái quái gì thế ?

Hạ Quỳnh bối rối :

– Tôi xin lỗi ...

Nguyễn cười gằn :

– Đơn giản như thế sao ?

Hạ Quỳnh ngắc ngứ :

– Tôi biết là không nên làm thế nhưng ... mệnh lệnh là mệnh lệnh ...

Nguyễn nhướng mày :

– Tại sao cô không biết chống lại những mệnh lệnh điên rồ ấy ?

Hạ Quỳnh khàn giọng :

– Tôi vẫn làm theo lệnh của bà giám đốc , vì suy cho cùng , bà chỉ muốn làm những điều tốt lành cho anh. Tôi biết bà rất thương anh ,

muốn chăm lo cho anh .

Nguyễn phần nộ :

– Tôi muốn yên thân , cô nghe rõ chưa . tôi không cần ai quan tâm đến tôi cả. Nếu từ nay cô không chấm dứt chuyện lằng nhằng bám theo tôi thì đừng có trách .

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Tôi xin lỗi anh ... Tôi về ...

Nguyễn cười nhạt :

– Khoan đã ! Đâu có thể đơn giản xin lỗi rồi xong những lần xâm phạm vào những gì riêng tư của tôi . có lẽ tôi phải dạy cho cô một bài học để từ nay cô không bao giờ còn có can đảm làm theo những mệnh lệnh điên rồ của nội tôi nữa .

Hạ Quỳnh hốt hoảng :

– Anh định làm gì ?

Cười nhạt , Nguyễn bất thần ôm lấy Hạ Quỳnh rồi hôn ngấu nghiến lên đôi môi cô .

Hạ Quỳnh hét lên :

– Buông tôi ra ! Anh điên rồi .

Nguyễn bóp chặt lấy hai vai Hạ Quỳnh , anh gằn giọng :

– Đừng tưởng là tôi khoái hôn cô nên hành động như thế đấy nhé . Tôi cảnh cáo cho cô biết , nếu cô còn tiếp tục nghe theo lời của nội tôi để đi theo tôi thì tôi còn có những cách độc đáo hơn để trừng trị cô . Nhớ chưa ?

Nói xong , anh đẩy mạnh Hạ Quỳnh làm cô suýt té chúi nhủi .

Hạ Quỳnh không biết bằng cách nào cô đã chạy ra khỏi phòng của Nguyễn và phóng xe ra khỏi cơ sở sản xuất của anh . Khóc như mưa , mấy lần cô loạng choạng xe suýt ngã trên đường ...

Đón cô ở cổng , không phải là bác gác đàn mà là ... bà Phú Tịnh .

Hoảng hồn , Hạ Quỳnh đưa tay gạt nước mắt nhưng bà đã cao giọng hỏi :

– Có chuyện gì thế ?

Hạ Quỳnh bối rối :

– Thưa , không ...

Nhìn cô bần thần mắt sắc sảo , bà Phú Tịnh phán :

– Cô định nói dối ta ư ?

Quay mặt đi , Hạ Quỳnh nói nhanh:

– Cháu bị hạt bụi bay vào mắt ...

Bà Phú Tịnh cười nhạo :

– Ta không phải là một đứa trẻ con ... Hãy đem xe vào cất và gặp ta ngay .

Hạ Quỳnh líu ríu dựng chiếc Chaly ở góc vườn . Tâm trạng cô đang hoang mang buồn tủi hơn bao giờ hết . Cô oán hận Nguyễn . Nhưng cô cũng không hề có ý định nói cho bà giám đốc của cô về cơ sở sản xuất của anh cũng như những nụ hôn cưỡng đoạt của anh . Đó là một điều nhục nhã không dễ gì chia sẻ .

Đề dọc hai tay lên đùi , bà Phú Tịnh cao giọng :

– Hãy nói đi . Vì sao cô khóc ?

Hạ Quỳnh bối rối :

– Dạ ...

– Lúc này , cô có đuổi theo kịp Nguyễn không ?

Hạ Quỳnh lí nhí :

– Thưa , không ...

Bà Phú Tịnh nghiêm mặt :

– Ta không tin là cô đuổi không kịp Nguyễn...

Hạ Quỳnh hít một hơi thật dài :

– Chiếc mô tô của anh Nguyễn hơn một trăm phân khối lạng , đây không phải là lần đầu tiên cháu bị lạc mất anh Nguyễn .

Bà Phú Tịnh so vai :

– Có thể là như thế ! Nhưng riêng chiều nay thì ta tin rằng những giọt nước mắt của cô ít nhiều liên quan đến Nguyễn .

Hạ Quỳnh khẽ lắc đầu :

– Thưa , không...

Bà Phú Tịnh đe dọa :

– Nếu cô cố tình giấu giếm ta một điều gì , ta sẽ cho cô nghỉ việc đây .

Về mặt cô buồn xo :

– Mong bà tin cháu , cháu không thể giấu bà một điều gì ...

Bà Phú Tịnh cao mày :

– Có phải Nguyễn gây gổ với cô không ?

Hạ Quỳnh cúi mặt :

– Thưa , không ...

– Thế tại sao cô lại khóc ?

Cô dí chân xuống sàn :

– Cháu ... vừa từ nhà của chú thím cháu trở về. Cháu khóc vì... tủi thân...

Bà Phú Tịnh gật gù :

– Thì ra là vậy... Thôi, cô đi về phòng mình đi...

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Cám ơn bà...

Đứng thật lâu trước gương, Hạ Quỳnh thần thờ ngắm nhìn mình.

Ghêrởm những nụ hôn của Nguyễn, cô đã chà rửa không biết bao nhiêu lần lên đôi môi hồng. Oán hận nguyên kinh khủng, càng nghĩ cô càng muốn rơi nước mắt.

Cứ ngỡ là những nụ hôn đầu đời của cô sẽ là sự dâng tặng, không ngờ đó là sự cưỡng đoạt...

Khóc chán chê. Hạ Quỳnh ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

– Quỳnh ơi...

Hạ Quỳnh dụi mắt :

– Ơ...

Chị bếp ghé sát mặt cô, giọng lo lắng :

– Sao Quỳnh lại khóc?

Hạ Quỳnh chối biến :

– Đầu có ...

Chị bếp nhăn mặt :

– Hai mắt sưng vù như thế, không khóc là gì ?

Hạ Quỳnh chống tay ngồi dậy mặt buồn so :

– Coi bộ em đi gặp bà giám đốc để xin đi ra khỏi nhà quá.

Chị bếp tròn mắt :

– Sao thế?

Hạ Quỳnh thở dài :

– Như chị biết đó, theo lệnh bà giám đốc em phải đi theo Nguyễn mỗi lúc ông ấy rời khỏi nhà. Đó là một việc làm em không muốn chút nào.

Chị bếp an ủi :

– Việc làm ấy cũng đâu có gì sai đâu em. Chẳng qua bà chủ cũng muốn quản lý cậu Nguyễn cho chặt chẽ thôi.

Hạ Quỳnh rầu rĩ :

– Em thấy đó là một việc làm hết sức kỳ cục.

– Chị không suy nghĩ giống em. Chị lại thấy đó là một việc làm cần thiết vì bà chủ thương yêu, lo lắng cho cậu Nguyễn.

Hạ Quỳnh mím môi :

– Một người con như anh Nguyễn thì cũng không đáng được ai quan tâm đến .

Chăm chú nhìn cô , chị bếp giọng quan tâm :

– Cậu Nguyễn lại gây gổ với em nữa hả ?

Hạ Quỳnh ầm ức :

– Không ...

– Thế tại sao em lại khóc ?

– Chị đừng hỏi nữa .

– Sao lại không hỏi , có chuyện gì em nói cho chị nghe xem .

– Em không nói được .

– Em có xem chị là người thân thiết với em không ? Nếu em không nói là chị giận đó .

Về mặt Hạ Quỳnh khổ sở :

– Tốt hơn hết là đừng nhắc tới “ông” Nguyễn đó nữa .

Chị bếp ôm lấy vai cô , giọng tỉ tê :

– Có chuyện gì vậy Quỳnh ?

Cô nguẩy đầu :

– Không ...

– Nói đi Quỳnh , có phải cậu Nguyễn đánh Quỳnh không ?

Ngảng phất đầu nhìn chị bếp , Hạ Quỳnh giọng kinh ngạc :

– Đánh em à ? Chị nghĩ ra chuyện gì thế ?

Chị bếp hạ thấp giọng :

– Bị theo dõi hoài , ai mà không tức .

Cô hết hiểu nổi chị bếp . Dù ghét Nguyễn kinh khủng nhưng cô không nghĩ là ... hẳn có thể đánh một người con gái . Cô thở hắt một cái thật mạnh :

– Thà anh ta đánh em còn hơn .

Chị bếp kêu lên :

– Trời ạ ! Ai lại mong bị đánh bao giờ . Em sao vậy Quỳnh ?

Hạ Quỳnh vùng vằng :

– Chị không hiểu gì hết trơn .

Chị bếp xuôi xị :

– Vì không biết nên chị mới hỏi em .

Cô rần rần nước mắt :

– Chị phải đoán được chứ , đâu phải là một điều ... dễ nói đâu . Suốt buổi chiều nay em đã khóc hết nước mắt ... Em đau khổ lắm chị biết không , giá mà em có thể chết đi được .

Chị bếp tròn mắt :

– Làm sao chị đoán được là đã xảy ra chuyện gì . Tự dưng em lại tuyệt vọng như thế . Không lẽ ...

Cúi mặt xuống đất , Hạ Quỳnh ngừng thở :

– Chị đoán ra chưa ?

Chị bếp nắm lấy tay cô , giọng hốt hoảng :

– Chị đoán được rồi . Sao lại có thể kinh khủng vậy Quỳnh ?

Cô thút thít :

– Em cũng không thể ngờ anh ta có thể làm việc đó .

Chị bếp giận dữ :

– Chị không thể nào tưởng tượng nổi . Cậu Nguyễn đã phá hỏng cuộc đời của em .

Hạ Quỳnh nín khóc . Dù oán Nguyễn kinh khủng nhưng cách nói gay

gắt của chị bếp cũng khiến cô kinh ngạc .

Chị bếp tuyên bố :

– Chị sẽ kể hết mọi chuyện với bà chủ và yêu cầu cậu Nguyễn phải cưới em gấp .

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Sao ?

Chị bếp hùng hồn :

– Cưới . Nhất định bắt cậu Nguyễn phải cưới .

Hạ Quỳnh hốt hoảng :

– Trời đất !

Chị bếp tuôn một hơi :

– Cậu Nguyễn phá hoại đời con gái của em thì cậu Nguyễn phải cưới . Bà chủ tuy nghiêm khắc nhưng sống rất đạo đức . Cho dù cậu Nguyễn có chống đối đến cùng , bà chủ vẫn bắt cậu ấy cưới em .

Cô nói như khóc :

– Chị không hiểu gì cả .

Chị bếp vênh mặt :

– Có gì đâu mà không hiểu . Đâu phải người ta ỷ giàu rồi muốn làm gì cũng được .

Hạ Quỳnh nhăn nhó :

– Khổ ghê ! Tất cả không phải như chị nói đâu , anh Nguyễn ...

Chị bếp ghé sát mặt :

– Cậu Nguyễn có hứa cưới em hả ?

Hết chịu đựng nổi , Hạ Quỳnh phàn :

– Anh Nguyễn không ... hại em như chị nói , em không hiểu sao chị có thể tưởng tượng như thế .

Chị bếp chưng hửng :

– Lúc này Quỳnh có ... nói mà .

Về mặt Hạ Quỳnh ngán ngẩm :

– Em không nói như vậy .

Chị bếp trở mặt :

– Nhưng hình như em có nói một điều gì tương tự như thế .

Hạ Quỳnh thở dài :

– Tại em chưa nói hết ý , chị đã làm một hơi khiến em không biết phải giải thích như thế nào .

Chị bếp thì thầm :

– Thế không phải cậu Nguyễn đã ... hại đời em sao ?

Hạ Quỳnh khế lắc đầu .

– Thế thì cậu Nguyễn đã làm gì em ?

Hạ Quỳnh ầm ức :

- Anh ta đã ... hôn em .
Chị bếp gặng hỏi :
- Sao nữa ?
- Theo như lời của Nguyễn , anh ta thô bạo hôn em là cốt để trừng trị em về chuyện đã dám theo dõi anh ta .
Chị bếp nồn nóng :
- Còn gì nữa không , ngoài chuyện hôn ?
Hạ Quỳnh xụ mặt :
- Không .
Chị bếp bật cười :
- Chỉ vậy thôi hả ?
Hạ Quỳnh giận dỗi :
- Bộ chị còn mong xảy đến chuyện gì cho em nữa ?
Chị bếp tủm tỉm cười :
- Đúng là tức thật nhưng đâu đến nỗi để em khóc nguyên cả một buổi chiều .
Giận chị bếp kinh khủng , Hạ Quỳnh quay mặt nhìn ra cửa sổ . Cô không hiểu tại sao trước một sự việc trầm trọng như thế , chị lại cho là ... không có gì .
Vuốt nhẹ lưng cô , chị bếp dịu dàng nói :
- Giận chị hả cưng ?
- ...
- Bộ cưng nghĩ là chị không thương cưng sao ?
- ...
- Quay lại đây chị em mình nói chuyện đi .
Hạ Quỳnh ứa nước mắt :
- Em ghét chị lắm .
Chị bếp tỉ tê :
- Chị cũng tức giùm em mà .
Cô dằn dỗi :
- Thế sao chị bảo chuyện ấy không đáng khóc . Chị có biết là em phải rửa đến mấy chậu nước mà vẫn không hết cảm giác ghê tởm không ?
Chị bếp trầm giọng :
- Cậu Nguyễn quá sai trong chuyện này , nhưng ý của chị là em hãy quên đi câu chuyện không vui ấy , đừng buồn nữa .
Hạ Quỳnh thở dài :
- Em muốn rời khỏi ngôi nhà này ngay lập tức . Nếu cần , có thể em cũng xin nghỉ việc ở công ty . Em không muốn nhìn thấy con người đáng ghét ấy nữa .

– Thế em không sợ chị buồn sao Hạ Quỳnh ? Không lẽ chị em mình phải xa nhau ?

Hạ Quỳnh rầu rĩ :

– Đành vậy chứ em biết làm sao .

Chị bếp đồ dành :

– Chỉ vì ghét cậu Nguyễn mà em rời bỏ công việc của mình , điều đó không nên chút nào Quỳnh ạ . Cố gắng chịu đựng một chút đi cưng , sang năm là em nhập học rồi . Chị biết là em ... thù cậu Nguyễn lắm nhưng chị nghĩ là cậu Nguyễn không bao giờ lặp lại chuyện đó nữa đâu . Dù sao cậu ấy cũng là người đáng hoàng .

Hạ Quỳnh mím môi :

– Người đáng hoàng không bao giờ xử sự như... một kẻ côn đồ .

Phát hoảng , chị bếp chùng giọng :

– Nói nhỏ thôi cưng !

Hạ Quỳnh vùng đứng dậy , cô lùa tay vào những sợi tóc mềm xoa ngang vai :

– Em đi ra phố đây .

Chị bếp lật đật đứng dậy :

– Gần tối rồi, còn đi đâu nữa vậy Quỳnh ?

Cô thở nhẹ :

– Em muốn đi ra ngoài một chút , nếu không coi bộ em điên lên mất

...

Đang sắp xếp lại những tập hồ sơ trên bàn , Hạ Quỳnh bỗng nghe tiếng chuông điện thoại .

Cô nhấc máy lên :

– Alo ...

– Quỳnh hả ? Anh đây ...

– Vâng.

Giọng Triệu Phong dịu dàng :

– Tôi muốn mời Quỳnh dùng cơm tối nay , Quỳnh đồng ý chứ ?

Hạ Quỳnh vội từ chối :

– Cảm ơn . Tôi không thể ...

Triệu Phong khấn khoản :

– Tôi rất mong Quỳnh nhận lời .

Cô bậm môi :

– Cảm ơn nhã ý của anh , nhưng tối nay tôi còn phải soạn thêm mấy văn bản trên máy tính nữa , công việc đang rất bận bịu .

Triệu Phong trách nhẹ :

– Bộ lúc nào cũng công việc sao Quỳnh . Nếu Quỳnh không nhận lời , tôi giận đấy .

Hạ Quỳnh khẽ kêu lên :

– Ơ ...

Triệu Phong nói nhanh :

– Cứ như vậy đi Quỳnh . Tôi đã đặt chỗ trước cho chúng ta ở nhà hàng rồi . Cuối giờ tôi sẽ đón Quỳnh ở trước cổng ...

Hạ Quỳnh chưa kịp nói gì thêm thì Triệu Phong đã cúp máy .

Quay lại bàn làm việc , Hạ Quỳnh nhú mày suy nghĩ . Cô không biết Triệu Phong mời cô dùng cơm tối với ẩn ý gì . Thời gian gần đây ở công ty mọi người đang xôn xao bàn tán bà giám đốc sẽ chọn Triệu Phong hay Nguyễn là người thay bà điều hành công ty . Có lẽ việc Triệu Phong muốn gặp riêng cô có liên quan đến chuyện này .

Khi Hạ Quỳnh lái xe ra cổng , Triệu Phong đã chờ cô ở đó . Cô chưa kịp đưa ra lời chối từ , anh đã dịu dàng bảo :

– Quỳnh gọi xe lại công ty , tôi chờ Quỳnh đi .

Cô lắc đầu :

– Không .

Sợ cô không nhận lời mời , Triệu Phong vội bảo :

– Nếu Quỳnh không thích , chúng ta có thể đi hai xe cũng được .

Khẽ thở dài , Hạ Quỳnh đành lái xe đi theo Triệu Phong . Dù sao cô cũng không muốn anh phải bế mặt nếu cô cứ khẳng khái từ chối. Khác với dự đoán của cô , nhà hàng mà Triệu Phong chọn không nằm ở trung tâm thành phố . Một tòa nhà xây theo kiểu kiến trúc cổ điển với những cây cọ miền nhiệt đới được trồng rất đẹp và lạ mắt là nơi mà anh và cô đến .

Dịu dàng nhìn cô , Triệu Phong hỏi :

– Quỳnh có thích khung cảnh ở đây không ?

Cô thành thật :

– Nhìn từ bên ngoài , có lẽ ít ai nghĩ đây là một nhà hàng . Tôi rất sợ cảnh xô bồ nên không khí ở đây có vẻ hợp với tôi hơn .

Triệu Phong mỉm cười :

– Tôi biết rõ sở thích của Quỳnh , biết rõ Quỳnh thích gì ghét gì .

Cô đùa :

– Anh đâu phải thầy bói .

Cả anh và cô cùng cười vui vẻ . Theo chân người bồi bàn mặc đồng phục trắng , Triệu Phong đưa Quỳnh lên tầng hai .

Chỗ ngồi của anh và cô gần một ban công nhìn xuống khu vườn .

Kéo ghế cho Hạ Quỳnh , Triệu Phong lịch sự :

– Mời Quỳnh ngồi .

Hạ Quỳnh rụt rè ngồi xuống ghế . Khung cảnh sang trọng của nhà hàng dù thanh lịch đến đâu cũng làm cô bị khóp .

Đưa cuốn thực đơn cho cô , Triệu Phong ân cần :

– Quỳnh chọn món khai vị đi .

Cô hồn nhiên cười :

– Tôi tệ lắm . Như anh biết đó , tôi không quen những nơi như thế này .

Triệu Phong mỉm cười :

– Rồi Quỳnh sẽ tập để làm quen với mọi thứ .

Cô kêu lên :

– Để làm gì ?

Anh trầm giọng :

– Để bước vào thế giới thượng lưu .

Cô cười khúc khích :

– Tôi không hề có ý định đó .

Quay lại gọi người bồi về món khai vị và nước uống , Triệu Phong tiếp tục câu chuyện :

– Nhưng cuộc sống sẽ cuốn Quỳnh theo một cơn xoáy cho dù Quỳnh không chủ ý .

Cô mở to mắt nhìn anh :

– Anh nói gì mà tôi không hiểu .

Rượu nhẹ được mang ra, Quỳnh thử nhấp môi một chút đi .

Cô máy móc làm theo lời anh khi thấy hình như một vài người ở bàn bên cạnh có vẻ chú ý đến cô . Mình có phải là một con ngố không nhỉ , Hạ Quỳnh tự hỏi rồi mỉm cười vu vơ . Có vẻ cô không giống những cô gái đang có mặt trong gian phòng rộng lớn này . Tất cả đều sang trọng và trang điểm thật trau chuốt kiểu cách . Còn cô , áo sơ mi trắng quần jean xanh , khuôn mặt không hề được tô điểm .

Giọng Triệu Phong ầm ập :

– Quỳnh thấy thế nào ?

Cô nhăn mặt :

– Cay .

Triệu Phong bật cười làm cô cảm thấy ngượng . Cô xụ mặt :

– Tôi nói rồi , tôi đâu uống được rượu .

Cho thức ăn vào chén cô , Triệu Phong dịu dàng :

– Quỳnh cầm đĩa đi .

Cô liếc anh một cái trước khi nhỏ nhẹ nhai . Hồi trưa cô không kịp ăn nên chỉ uống một ly sữa . Giờ đói kinh khủng , nhưng cô không thể ăn ... ào ào như ở nhà . Cô cũng không biết món anh vừa gọi là những món gì . Rất nhiều món nhưng thứ nào cũng ... ít và có vẻ được chế biến thật công phu , kiểu cách . y hệt dành cho ... mèo ăn , mỗi thứ một chút . Đúng là kiểu chơi dành cho quý tộc .

Anh nghiêng đầu hỏi :

– Quỳnh thấy ngon miệng không ?

Cô hồn nhiên :

– Cám ơn . tôi thấy thật là dễ chịu , nhưng giá như gọi chỉ đúng một món nhưng ... nhiều nhiều hơn một chút thì tiện hơn .

Triệu phong cười thành tiếng :

– Quỳnh rất đặc biệt .

Cô lẳng lẳng nhai , cũng hơi ngại ngừng khi anh thú vị ngắm nhìn cô .

– Quỳnh không giống với những cô gái khác .

Cô gật đầu :

– Tôi biết . Khôn gphải vô cớ mà bà giám đốc thường bảo tôi là một con vẹt xấu xí .

Triệu Phong chùng giọng :

– Thế Quỳnh có biết tối nay tôi gặp Quỳnh để làm gì không ?

Cô nhướn mày :

– Anh muốn tìm hiểu những vấn đề liên quan đến công ty .

– Quỳnh có thể nói cụ thể hơn không ?

Cô thẳng thắn :

– Có phải anhđang quan tâm đến chuyện ai sẽ thay bà giám đốc điều hành công ty .

Triệu Phong so vai :

– Làm sao nội tôi có thể để Nguyễn đảm đương một công việc ngoài khả năng của cậu ta . Chắc chắn sự lựa chọn phải là tôi . Tôi muốn gặp Quỳnh tối nay vì một lí do hoàn toàn khác .

Cô tròn mắt :

– Anh cứ nói đi .

Triệu Phong trầm giọng :

– Tôi yêu Quỳnh .

Hạ Quỳnh choáng váng nhìn anh. Cô không tin là cô vừa nghe câu nói ấy .

Triệu Phong nói chậm rãi :

– Tôi yêu Quỳnh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt . Tôi không biết đó có phải là tiếng sét hay không . Gặp Quỳnh ở sân bay , tôi phải cố gắng tự chủ để không tỏ ra vồn vã với Quỳnh quá mức . Cũng như Nguyễn , tôi là một tên đàn ông kiêu ngạo . Nhưng Quỳnh đã cuốn hút tôi bởi một vẻ đẹp tươi tắn hồn nhiên . một sự cuốn hút đến kỳ lạ , tôi không thể cưỡng lại được .

Hạ Quỳnh như hụt hơi :

– Không , không thể có chuyện đó .

Triệu Phong nắm lấy bàn tay cô nhưng Hạ Quỳnh đã rút lại . Cô kêu

khẽ :

– Anh đừng làm tôi sợ .

Giọng Triệu Phong ấm áp :

– Anh yêu Quỳnh thật lòng . Quỳnh không chỉ chinh phục anh bằng vẻ đẹp dịu dàng đầy lôi cuốn mà còn bằng sự thông minh, sự kiên nhẫn. Chúng ta sẽ làm cho công ty ngày càng lớn mạnh. Anh biết Quỳnh có đủ phẩm chất để trở thành một người công tác tuyệt vời của anh, ngoài phẩm chất của một người vợ.

Hạ Quỳnh như nghẹn thở. Cô không thể tin được những gì đang diễn ra là sự thật. Cô nói như khóc :

– Không. Hình như anh say rượu rồi.

Triệu Phong tha thiết :

– Anh nghiêm túc cầu hôn với Quỳnh. Anh biết đời em bất hạnh. Anh muốn mang hạnh phúc đến cho em.

Cô bật lên tiếng kêu :

– Nhưng tôi không yêu anh.

Triệu Phong choàng tay qua vai cô :

– Quỳnh !

Cô vừa kịp thoát khỏi vòng tay anh thì chợt nghe có tiếng hắng giọng.

Ngẩng đầu lên, Hạ Quỳnh chợt giật mình khi Nguyễn đi ngang qua chỗ hai người. Anh đi cùng Trà My, nụ cười châm biếm của anh dù thoáng qua rất nhanh nhưng cũng làm Hạ Quỳnh run lên vì giận. Có lẽ anh nghĩ là cô thích trèo cao nên mới tìm cách chinh phục ông anh họ của anh.

Trà My không thấy cô, nhất là khi Nguyễn vừa kéo cho Trà My chiếc ghế quay lưng lại với bàn Hạ Quỳnh. Nhìn theo ánh mắt của Hạ Quỳnh, Triệu Phong gật gù:

– Nguyễn !

Về mặt Hạ Quỳnh khổ sở :

– Tôi muốn đi về.

– Quỳnh giận anh sao ?

Cô lắc đầu :

– Thân phận một kẻ làm công như tôi làm sao dám giận hờn ai, nhất là cháu của bà giám đốc. Tôi phải về để soạn xong mấy văn bản cần thiết.

Triệu Phong khẩn khoản :

– Lát nữa anh đưa Quỳnh về. Nếu cần anh sẽ đánh mấy văn bản ấy cho Quỳnh. Quỳnh muốn gì, anh sẵn sàng chiều Quỳnh tất cả.

Cô xô nhẹ ghế đứng dậy:

– Anh thông cảm, tôi về ngay bây giờ...

Biết không thể thuyết phục Hạ Quỳnh, Triệu Phong đành đi theo cô. Khuôn mặt anh cố tự chủ...

@@@

Chỉ còn một tuần lễ nữa là đến ngày đính hôn giữa Nguyễn và Trà My. Không khí trong nhà bà Phú Tịnh nhộn nhịp hẳn vì theo như dự kiến của bà, lễ đính hôn không tổ chức tại nhà hàng mà được tổ chức tại ngôi biệt thự tráng lệ của bà.

Tất cả rèm cửa được thay mới. Ngôi biệt thự được sơn mới lại, từ màu trắng sang trọng được chuyển thành màu xanh công nghiệp. Trang trí nội thất của đại sảnh được thay đổi từ kiểu Pháp chuyển sang kiểu Ý. Vườn hoa được trồng vội thêm những cây hoa được nhập từ nước ngoài về...

Trái với vẻ mặt vui rạng rỡ của bà Phú Tịnh, Nguyễn có vẻ dửng dưng với mọi thứ.

Một buổi tối...

Hạ Quỳnh đang cặm cụi bên chiếc máy vi tính cũ mèm trong phòng của cô thì có tiếng gõ cửa.

Hơi ngạc nhiên (vì ngoài chị bếp, hầu như không ai đến phòng cô. Mà chị bếp thì có bao giờ kiểu cách gõ cửa đâu!), Hạ Quỳnh vội lên tiếng:

– Mời vào...

Thật không thể ngờ được, trước mặt cô lại là Nguyễn.

Cô kêu lên:

– Ôai...

Nguyễn tựa lưng vào cửa, giọng cao ngạo:

– Cô ngạc nhiên lắm sao?

Hạ Quỳnh đứng bật dậy. Những gì mà Nguyễn đã làm với cô, có đến chết cô cũng không quên được. Cô giận dữ:

– Anh còn muốn gì nữa?

Nguyễn nhướng mày:

– Tôi có thể vào phòng cô được không?

Hạ Quỳnh nhếch nhếch môi:

– Tôi chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, làm sao tôi có quyền trong ngôi nhà của người khác. Nhưng nếu anh bước thêm một bước, chẳng những tôi sẽ đi ra khỏi phòng, mà tôi sẽ đi khỏi ngôi nhà này ngay lập tức.

Nguyễn so vai:

– Cô vẫn thường có cách nói chuyện gai góc như thế sao?

Cô ngán ngẩm:

– Anh có thể để tôi yên thân được không ? Bấy lâu nay tôi cũng đâu làm phiền tới anh nữa . Tốt hơn hết là xem như tôi không hiện diện ở đây , ở trong công ty của nội anh.

Nguyễn chăm chú nhìn cô :

– Cứ theo cách nói chuyện của cô thì có vẻ cô đang căm ghét tôi ghê gớm

Hạ Quỳnh ứa nước mắt :

– Căm thù ! Anh phải nói như thế mới đúng .

Bật Zippomôi lửa điều thuốc đang cài lệch môi , Nguyễn lặng lẽ nhả từng vòng khói trắng .

Một thoáng im lặng thật dài giữa hai người .

Thật lâu , anh khàn giọng :

– Thật đáng tiếc !

Hạ Quỳnh nhú mày nhìn Nguyễn . Cô không hiểu hết ý nghĩa câu nói của Nguyễn , cũng không hiểu vì sao anh lại đến đây , (Nếu anh có ý diễn lại những gì đã làm với cô ở cơ sở sản xuất dầu gội của anh thì cô sẵn sàng chết chứ không để anh hạ nhục thêm một lần nữa) .

Giọng anh buồn buồn :

– Lẽ ra tôi không nên đến đây gõ cửa phòng của cô mới phải .

Cô cay đắng :

– Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa .

Nguyễn thở dài :

– Tôi biết . Tôi muốn xin lỗi cô về chuyện hôm đó .

Hạ Quỳnh mĩa mai :

– Tôi chỉ là một nhân viên quen của nội anh, anh không cần phải xin lỗi đâu .

Nguyễn búng điều thuốc trong vườn đêm :

– Tôi không ngờ tôi lại làm tổn thương cô đến thế .

Hạ Quỳnh bặm môi nhìn Nguyễn . Ôai , cô có thể tin vào những lời của Nguyễn không nhỉ . Nụ cười chăm biếm của anh khi gặp cô và Triệu Phong trong nhà hàng cô vẫn còn nhớ rất rõ . Nguyễn là một người đàn ông cao ngạo. Tại sao anh lại hạ cố xin lỗi cô kia chứ . Cô không hiểu dụng ý của Nguyễn gặp cô để làm gì .

Giọng cô lạnh tanh :

– Anh khỏi phải áy náy về tôi .

Nguyễn soi vào mắt Hạ Quỳnh :

– Có lẽ cô ghét tôi ghê lắm , nói như cách nói của cô là ... căm thù .

Nhưng tôi hiểu cô nhiều hơn là cô hiểu về tôi đấy .

Hạ Quỳnh bướng bỉnh :

– Anh hiểu như thế nào về tôi , điều đó không quan trọng .

Nguyễn đưa ra lời đề nghị :

– Tôi có thể bước vào phòng của cô chứ ? Nãy giờ tôi đứng muốn rục cả giò , cô thấy không ?

Hạ Quỳnh ngăn lại :

– Không ! Tôi không thể tiếp anh . Tốt nhất là anh đi đi !

Nguyễn vờ như không nghe thấy , anh hiên ngang bước tới .

Hạ Quỳnh kêu lên giận dữ :

– Không ! Anh không thể làm như thế !

– Gì Vậy Quỳnh ?

Triệu Phong bất thần xuất hiện ở ngưỡng cửa . Anh nhìn vẻ mặt đầy kích động của Hạ Quỳnh .

– Sao Quỳnh ? Có chuyện gì không ?

Hạ Quỳnh chưa biết trả lời như thế nào thì Triệu Phong đã quay phắt lại nhìn Nguyễn.

– Cậu định làm gì ở đây ? Tại sao cậu lại xông vào phòng của Quỳnh ?

Nguyễn khẽ nheo mắt :

– Anh không có quyền hỏi tôi câu hỏi ấy .

Triệu Phong quát :

– Quyền gì à ? Tôi là anh của cậu . Tôi có quyền được biết cậu định làm gì Hạ Quỳnh?

Nguyễn cao ngạo :

– Nếu tôi không trả lời ?

Triệu Phong giận dữ :

– Thì tao sẽ đâm vỡ nát mặt mày , vì Quỳnh là người yêu của tao .

Hạ Quỳnh sợ hãi nhìn hai người đàn ông đang găm gù nhau . Cô khản khoản :

– Tôi xin các anh . Tôi không phải là người yêu của Triệu Phong , cũng như Nguyễn không hề có ý định gì với tôi . Các anh đừng như thế ...

Triệu Phong bạnh hàm:

– Quỳnh hãy để anh xử nó . Nó là một đứa bất trị . Lẽ ra nó không nên có mặt trong ngôi nhà này mới phải . Nội anh vì nghe lời nó mà không giao quyền điều hành công ty cho anh. Nó là một đứa tham lam , giàu tham vọng muốn soán đoạt gia tài nội anh . Giờ đây nó lại muốn chiếm đoạt luôn tình yêu của anh . nó là một thằng khốn khiếp !

Nguyễn khoanh hai tay trước ngực :

– Nếu anh còn tiếp tục mạ lị tôi thì đừng có trách.

– Mày định làm gì tao ?

Cùng với tiếng quát , Triệu Phong đâm một cú đâm thoi sọc vào mặt Nguyễn . Hụp người tránh kịp , Nguyễn chụp lấy cánh tay Tiểu Phong bẻ quặt sau lưng :

– Anh là thứ cặn bã ! Nếu không nghĩ tình anh em , tôi đã không để cho anh yên từ lâu.

Triệu Phong hét lớn :

– Quỳnh ! Em gọi nội anh xuống đây mau . Để cho bà chứng kiến đứa cháu mất dạy của bà !

Hạ Quỳnh bối rối chưa biết làm như thế nào thì có những tiếng bước chân chạy rầm rập trong vườn .

Chị bếp , bác làm vườn , bà quản gia ...Cuối cùng là bà Phú Tịnh . Khuôn mặt ai cũng đầy kinh ngạc .

Giọng bà Phú Tịnh giận dữ :

– Nguyễn 1 Thật là không thể tưởng tượng nổi . Con buông Triệu Phong ra ngay .

Nguyễn thả Triệu Phong ra . Không nói với ai một lời , anh bước ra khỏi cửa ...

– Hạ Quỳnh có thấy anh Nguyễn đâu không ?

Đang chăm chú làm việc , Hạ Quỳnh vội ngẩng đầu lên . Trước mặt cô là một Trà My đẹp thật cuốn hút với chiếc đầm dài màu trắng .

Hạ Quỳnh chân thành :

– Chị đẹp quá !

Trà My cười bằng mắt :

– Có thật không đó ?

Cô gật đầu :

– Em khen thật đó chứ . Hôm trước thấy chị mặc áo dài đã đẹp , giờ thấy mặc đầm trắng còn đẹp hơn .

Hất nhẹ mái tóc dài ra sau lưng , Trà My dẫu môi :

– Mấy cô bạn gái của chị , có nhiều người đẹp mê hồn .

Hạ Quỳnh buột miệng :

– Nhưng đâu có ai dịu dàng hiền thực như chị .

Trà My duyên dáng cười :

– Quỳnh đừng cho chị đi tàu bay giấy đó nghe .

Hạ Quỳnh hiền lành :

– Có sao em nói vậy . Em có biết xạo đâu .

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hạ Quỳnh , Trà My khẽ hỏi :

– Quỳnh có biết nhiều về Đài Trang không ?

Hạ Quỳnh rùn vai :

– Thôi , em ngại lắm .

Trà My khuyến khích :

– Hai chị em mình nói chuyện với nhau thôi , Quỳnh ngại gì chứ .
Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :
– Thật ra thì em mới gặp Đài Trang đâu chỉ vài lần , đâu có biết gì để nhận xét .
Trà My nghiêng đầu hỏi :
– Cảm giác của em khi tiếp xúc với Đài Trang ?
– Em ngại lắm...
– Bộ em không mến chị sao Quỳnh ? Em cứ nói thật suy nghĩ của em về Đài Trang đi . Chỉ có hai chị em mình biết thôi .
Hạ Quỳnh khẽ cắn môi :
– Em không có ... cảm tình với Đài Trang .
Trà My gật đầu tỏ vẻ :
– Nội của anh Nguyễn cũng thế . Nhưng em biết không , trong những người bạn gái của anh Nguyễn chị lại chỉ ngán Đài Trang thôi.
Hạ Quỳnh tròn mắt :
– Đài Trang ... hăm dọa chị hả ?
Trà My cười thú vị :
– Em hiểu sai ý chị rồi . Ý của chị là chị chỉ ngán Đài Trang vì anh Nguyễn có tình cảm sâu đậm với cô ta . Đài Trang là một địch thủ đáng gờm của chị .
Hạ Quỳnh buột miệng :
– Chị không thấy hối tiếc khi quyết định làm vợ anh Nguyễn sao /
Ngỡ ngàng nhìn Hạ Quỳnh , Trà My khẽ cười :
– Sao lại hối tiếc kia chứ ?
Hạ Quỳnh bối rối :
– Em cũng không biết nữa .
Trà My giọng thân mật :
– Em cứ nói thật những suy nghĩ của mình đi , chị không giận em đâu .
Hạ Quỳnh ngập ngừng :
– Anh Nguyễn đâu xứng với một người đẹp và hiền thực như chị .
Trà My bặm môi :
– Em nói trật lất rồi .
Đến lượt Hạ Quỳnh ngạc nhiên , cô mở to mắt :
– Bộ em nói không đúng sao ?
Trà My hạ thấp giọng :
– Nếu em biết được nội của anh Nguyễn giàu như thế nào , có lẽ em không nói như thế .
Hạ Quỳnh nhú mày :
– Chuyện nội anh Nguyễn giàu đâu có ... liên quan đến chuyện hôn

nhân của chị .

Nhìn Hạ Quỳnh với ánh mắt giấu cợt , Trà My phán :

– Em chưa có đủ kinh nghiệm để hiểu thế nào về chuyện xứng hợp .
Chị mới là người mặc cảm không xứng với anh Nguyễn thì có . Được làm vợ anh Nguyễn đâu có dễ đâu em . Nay mai anh Nguyễn được kế thừa một di sản không nhỏ .

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Chị phải thấy được ưu thế của chị chứ . Trời đất 1 Em không nghĩ là chị lại nói như thế .

Trà My cười nhẹ :

– Chị biết mình đẹp nhưng nội anh Nguyễn có thể tìm được một cô cháu dâu đẹp hơn chị nhiều .

Hạ Quỳnh các có hỏi :

– Thế chị có yêu anh Nguyễn không ?

Nhìn trả lại cô , Trà My trầm giọng :

– Nói chung , chị cũng ... có yêu anh Nguyễn .

Dù ghét Nguyễn ghê gớm, nhưng câu trả lời của Trà My khiến Hạ Quỳnh bỗng thấy ... tội nghiệp Nguyễn . Rồi chợt cảm thấy tội nghiệp cho ... cuộc hôn nhân của hai người , khi thấy Nguyễn cũng không hào hứng với lễ đính hôn này .

Nghiêng đầu nhìn Hạ Quỳnh , Trà My dịu dàng hỏi :

– Khi nào cưới , chị nhờ em làm phù dâu cho chị có được không ?

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Không ! Em không thể .

Khuôn mặt xinh đẹp của Trà My thoáng ngỡ ngàng:

– Sao thế em ?

Hạ Quỳnh bối rối :

– Em xin lỗi . Em không thể nhận lời ...

Trà My nhíu mày :

– Có phải em ...kiêng không ?

Đến lượt Hạ Quỳnh ngạc nhiên , cô mở to mắt :

– Kiêng gì ạ ?

Trà My cười nhẹ :

– Người ta thường bảo các cô phụ dâu dễ bị ế chồng ...

Hạ Quỳnh lắc đầu cười :

– Đâu phải thế đâu.

Trà My khẽ nheo mắt :

– Thế sao em lại từ chối lời đề nghị của chị ?

Hạ Quỳnh khẽ cắn môi . Cô ghét Nguyễn ghê gớm . Nếu bắt cô làm phụ dâu cho Trà My để suốt lễ cưới cứ buộc phải nhìn thấy anh, điều

đó thật không dễ chịu một chút nào .

Cô lúng túng :

– Nói chung em không thích hợp với những buổi tiệc long trọng , nhất là lễ cưới .

Trà My nhướn mày :

– Lời từ chối của em có thể làm cho chị buồn đấy nhé.

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Chị đâu có thiếu bạn bè thân quen, nhờ ai mà chẳng được.

Trà My trầm giọng :

– Nhưng nếu em nhận lời làm cô dâu phụ cho chị, chị sẽ vui hơn.

Quên nữa, biết đâu anh Nguyễn sẽ giới thiệu em với chàng phụ rể đó. Trường hợp này hay xảy ra lắm Quỳnh nghe. Thế là trong cùng một năm, lần lượt tổ chức hai đám cưới. Sau cô dâu chính, là đám cưới cô dâu phụ.

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Thôi ...Em xin chị .

Trà My đột ngột chuyển sang đề tài khác :

– Nội anh Nguyễn kết em lắm hả ?

Hạ Quỳnh tròn mắt :

– Đâu có .

Trà My so vai :

– Em lại giấu chị nữa rồi .

Hạ Quỳnh le lưỡi :

– Em hay bị bà giám đốc dũa tôi bời thì có .

– Vậy mà chị nghe mấy người trong công ty bảo là nội anh Nguyễn rất thương em .

Hạ Quỳnh lắc đầu cười :

– Làm gì có chuyện đó , có lẽ họ đùa đấy . Không chỉ riêng em , ai cũng sợ bà giám đốc .

Trà My dẫu môi :

– Nhưng điều đó không có nghĩa là nội của anh Nguyễn không có cảm tình với em .

Hạ Quỳnh cười khe khẽ :

– Em không dám đâu ...

– Biết đâu em không nhận ra tình cảm nội anh Nguyễn dành cho em thì sao .

Hạ Quỳnh lắc đầu cười . Một người sắc đá như bà giám đốc thì bao giờ có tình cảm với một con bé nhân viên quèn như cô .

Giọng cô vui vui :

– Nếu chị thường xuyên có mặt ở công ty , chị sẽ thấy em là người

hay bị bà giám đốc la nhất .

Trà My trầm giọng :

– Khi trở thành vợ anh Nguyễn , điều chị mong muốn nhất là được nội của anh yêu thương .

Hạ Quỳnh chột hỏi :

– Thế chị không mong anh Nguyễn ... thương chị sao ?

Trà My mỉm cười :

– Sao không mong hả em . Nhưng chiếm được tình cảm của nội anh Nguyễn điều đó quan trọng hơn nhiều .

Hạ Quỳnh cắc cớ hỏi :

– Sao lại quan trọng vậy chị ?

Nhìn Hạ Quỳnh bằng ánh mắt thương hại , Trà My phán :

– Em không hiểu gì cả.

Thấy cô vẫn ngơ ngác , Trà My chùng giọng :

– Nội anh Nguyễn quản lý cả một cơ nghiệp đồ sộ. Bên cạnh anh Nguyễn còn có cả Triệu Phong nữa , em không hiểu sao ?

Hạ Quỳnh cắn môi nhìn Trà My . Dù ghét Nguyễn ghê gớm nhưng những gì Trà My vừa nói đã khiến cô choáng váng . Cô chột cảm thấy dường như cô chưa hiểu gì về Trà My cả . Cô kín đáo ngắm Trà My một lần nữa . Đẹp thật dịu dàng , đầy nữ tính . Ai có thể ngờ được đằng sau vẻ đẹp hiền thực ấy là những toan tính khôn ngoan đến lạnh lùng .

Vuốt nhẹ má Hạ Quỳnh , Trà My đứng dậy giọng vui vẻ :

– Chị đi gặp nội anh Nguyễn đây .

Hạ Quỳnh chớp mi :

– Vâng ...

Chỉ còn lại một mình trong phòng , Hạ Quỳnh chậm rãi thu dọn những tập hồ sơ trên bàn . Bất chợt , cô nghĩ đến Nguyễn .

@@@

Đang lò dò đi nhìn từng số phòng , Hạ Quỳnh cho85t giật mình khi nghe gọi:

– Quỳnh !

Quay mặt lại , cô chột ngạc nhiên khi nhìn thấy Nguyễn với cánh tay băng bột trắng xoá . Anh và cô đối diện trong hành lang dài hun hút của bệnh viện .

Cô kêu lên :

– Trời đất ! Anh sao thế ?

Nguyễn mỉm cười :

– Gãy tay !

Trời ạ ! Gãy tay mà anh tỉnh bơ như người ta tuyên bố về một cây

kim bị gãy .

Đôi mắt nhung đen của cô đầy thương cảm :

– Anh có bị đau không ? Tại sao anh lại bị gãy tay ? Nội anh đã biết chuyện chưa ?

Nguyễn nhượng mày đùa :

– Cô hỏi từng câu thôi . Hỏi nhanh quá , tôi không trả lời kịp .

Hạ Quỳnh mím môi một cái . Cô chợt thấy mình lảng xẹt khi quan tâm đến ... kẻ thù của cô để hẳn có dịp chọc quê cô . Cũng tại tính cô hay mũi lòng trước nỗi đau của kẻ khác đó thôi .

Giọng cô lạnh tanh :

– Quên ! Tôi thấy mình cũng vô duyên .

Nguyễn nheo mắt hỏi :

– Cô khắc khe với bản thân đến thế à ?

Hạ Quỳnh dài giọng :

– Vâng...

Nguyễn háng giọng :

– Tôi biết là cô rất ghét tôi . Nhưng tôi đang ... bị hoạn nạn , có lẽ cô cũng nên từ bi hỉ xả rộng lòng một chút .

Hạ Quỳnh nguýt Nguyễn một cái . Cô không hiểu vì sao anh bị gãy tay . Nhưng đúng là một anh chàng mồm mép hết chỗ chê .

Cô trề nhẹ môi :

– Nhìn thấy anh đang vui như tết , tôi không dám nghĩ là anh đang lâm hoạn nạn .

Nguyễn cười :

– Bộ cô thấy tôi phản chấn lắm sao ?

Hạ Quỳnh ngán ngẩm cười . Đúng là nếu không nhìn cánh tay bó bột của Nguyễn mà nhìn vẻ mặt rạng rỡ của anh , ai mà đoán được là anh vừa bị gãy tay .

Giọng cô phê phán :

– Không chừng người ta lại tưởng anh thích ... gãy tay cũng nên .

Cứ ngỡ là Nguyễn sẽ giận vì lời tuyên bố của cô , ai dè anh kêu lên :

– Sao cô hay quá vậy ?

Hạ Quỳnh tròn mắt :

– Bộ anh thích ... thích ...gãy tay ...thật hả ?

Nguyễn cười giòn :

– Tôi không xạo đâu .

Hạ Quỳnh lắc đầu cười . Đúng là hết chỗ nói . Cô cũng không biết là Nguyễn đang đùa hay nói thật nữa .

Giọng Nguyễn quan tâm :

– Cô đi tìm ai vậy ?

Hạ Quỳnh dẫu môi:

- Thím của tôi .
- Bà bị đau à ?

Cô gật đầu :

- Vâng . Thím của tôi bị đau dạ dày , nghe nói nằm viện cả một tuần nay .

Nguyễn trầm giọng :

- Cô có biết bà nằm phòng nào không :

Hạ Quỳnh lắc đầu :

- Tôi không biết rõ lắm .
- Sao không hỏi trước khi đến đây ?
- Tôi cũng có hỏi ...
- Sao lại không nhớ ?

Cô cắn môi :

- Có ai chỉ đâu mà nhớ !
- Sao kỳ cục vậy ?

Hạ Quỳnh chớp mi , chẳng lẽ cô nói với Nguyễn là chú cô và mấy đứa em họ cũng không muốn cô đến bệnh viện . Dường như họ sợ đó là một cái cớ để cô nói lại sợi dây tình cảm mà họ đã cố tình cắt bỏ từ lâu .

Suốt một tiếng đồng hồ loang quanh trong bệnh viện , cô vẫn chưa tìm được phòng người thím đang điều trị . Cố gắng lắm cô mới không bật khóc khi Nguyễn vô tình chạm đến nỗi đau đang âm ỉ trong cô .

Nhìn xuống bịch trái cây đang trĩu nặng trên tay cô , Nguyễn đề nghị :

- Đưa tôi xách cho !

Hạ Quỳnh kêu lên :

- Cánh tay của anh...

Cô chưa nói hết câu thì Nguyễn đã giành lấy . Anh sôi nổi :

- Tôi sẽ đi tìm với cô .

Hạ Quỳnh bối rối :

- Không . Tôi không dám làm phiền anh đâu .

Nguyễn sốt sắng :

- Lơ ngơ như cô , coi bộ đến tối cũng chưa tìm ra người nhà . Cô cứ đi theo tôi . Nếu thím cô bị dạ dày , cô phải đi sang khoa nội . Đây là khoa ngoại , thím cô chỉ nằm đây nếu bị mổ dạ dày . Thế thím cô có bị mổ dạ dày không ?

Hạ Quỳnh vội nói :

- Thím tôi không mổ...

Nguyễn phán :

– Vậy thì cô theo tôi qua khoa nội !

Hạ Quỳnh lót tót đi theo Nguyễn . Thái độ xăng xái của anh khiến cô không tiện đưa ra lời từ chối . Cô đi sau lưng anh , cách anh một khoảng , đủ để thấy dáng cao lớn của anh thật hiên ngang phong độ . Cánh tay bằng bột không hề làm anh mất đi sự quyến rũ chết người . Có một vài cô gái đẹp ngoài đầu lại nhìn anh với vẻ quan tâm . Nguyễn đi thật nhanh làm Hạ Quỳnh đi theo một nghỉ . Anh đợi cô ngay chân cầu thang . Giọng anh vui vẻ :

– Giờ thì cô và tôi chịu khó vào từng phòng ... dò mặt bệnh nhân . Còn nếu không muốn như thế thì vào phòng y vụ .

Cô nhận xét :

– Anh có vẻ rành ... bệnh viện ghê ha .

Nguyễn bật cười :

– Cô có cách nói chuyện rất gai góc , cô biết không ?

Hạ Quỳnh bẽn lẽn cười . Dù gì thì Nguyễn cũng đang có thiện ý với cô trong chuyện đi lòng người thân của cô . Nếu cô có ghét Nguyễn cách mấy , coi bộ cũng nên tạm gác lại lúc này ...

Lên hết mấy vòng cầu thang , Hạ Quỳnh ỉu xiu khi thấy phòng y vụ đóng cửa .

Nguyễn tặc lưỡi :

– Cô và tôi phải theo phương án một thôi ...

Đi hết mấy phòng vẫn chưa tìm thấy người thím , Hạ Quỳnh và Nguyễn vừa đi ra hành lang thì cô bỗng kêu lên :

– Thím !

Nguyễn chăm chú nhìn người thiếu phụ mặc bộ đồ gấm đang đứng trước mặt anh và Hạ Quỳnh . Đó là một phụ nữ sang trọng , vòng vàng đầy cổ và hai tay . Đôi môi bà mím chặt lại khi nhìn thấy Hạ Quỳnh . Cô phóng tới trước mặt bà , giọng xúc động :

– Con nghe nói thím bị bệnh nên đến thăm .

Giọng người đàn bà rín rít :

– Thăm chi vậy . Tôi đâu khiếm.

– Thím...

– Đừng mong nhờ vả gì tôi và chồng tôi . Thấy sanh bắt quàng làm họ hả ?

Đôi mắt Hạ Quỳnh ngấn lệ :

– Con đâu nhờ vả gì chú thím . Con đâu còn ai thân thuộc ngoài chú thím và mấy em đâu .

Người đàn bà nanh nọc :

– Thôi khỏi . Mạnh ai nấy sống đi , thân thuộc bà con gì cho thêm rách việc . Phải chi giàu có rồi tìm tôi cũng cam .

Hạ Quỳnh như hụt hơi :

– Thím bệnh đã lâu chưa ?

– Lâu mau gì thầy kệ tôi , nếu tôi và chú cô có chết thì gia tài của chúng tôi cũng không có phần cho cô đâu .

Nguyễn đột ngột xen vào :

– Xin lỗi , bà là gì của Quỳnh ?

Quắc mắt nhìn anh với vẻ ác cảm , người đàn bà xẵng giọng :

– Không là gì cả .

Nguyễn nhướn mày :

– Tôi nghe Quỳnh gọi bà là thím mà .

– Tôi là vợ của chú nó . Tôi với nó đâu có bà con.

Nguyễn nhếch môi :

– Chú ruột ?

Người phụ nữ đánh đá :

– Chú ruột chứ có phải là cha nó đâu mà phải có nghĩa vụ với nó .

Ngao ngán nhìn bà , Nguyễn cao giọng :

– Quỳnh đã đòi bà và chồng của bà có ... nghĩa vụ gì với Quỳnh chưa ?

Người đàn bà “hứ” một tiếng :

– Đòi mà được à . Cũng may mà nó còn biết điều chưa mở miệng ra .

Nguyễn châm biếm :

– Thế thì bà và chồng bà sợ gì kia chứ . Vì tình cảm , Quỳnh đã đến đây thăm bà , nhưng nếu bà không hiểu được sự chân thành của Quỳnh thì cũng đừng nên sợ ... Quỳnh chia gia tài của bà . Quỳnh không phải là một người như thế đâu .

Bỏ mặc Nguyễn và người thím ngoa ngoắt tàn nhẫn , Hạ Quỳnh đi như chạy trên hành lang , khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt .

Nguyễn đuổi theo cô , giọng anh thẳng thốt :

– Quỳnh...

Như một kẻ vô hồn , cô không biết anh đã nói những gì . Bàn tay nhỏ bé của cô lọt thỏm trong bàn tay mạnh mẽ thô ráp của anh .

Aán cô ngồi xuống băng ghế đá trong hoa viên bệnh viện , Nguyễn chùng giọng :

– Cô đừng buồn nữa .

Hạ Quỳnh thở dài :

– Hãy để tôi ngồi một mình vào lúc này . Tôi muốn được một mình .

Nguyễn nhìn cô với ánh mắt thắc thỏm :

– Cô đừng khóc nữa .

Hạ Quỳnh cười buồn :

– Anh hãy để mặc tôi và hãy đi đi .

Nguyễn đặt tay lên vai cô :

– Nếu cô muốn khóc , cô hãy mặc sức khóc , nhưng chỉ khóc thêm một lần cuối cùng rồi thôi . Tốt nhất là cô không nên nghĩ đến họ nữa . Họ không xứng đáng với tình cảm của cô , không xứng đáng để cô phải buồn đau và nhỏ những giọt nước mắt .

Hạ Quỳnh ủ ê :

– Tôi không còn ai thân thích ngoài ông chú ruột của tôi . Vậy mà , với họ tôi dường như không tồn tại trên cõi đời .

Nguyễn dịu dàng bảo :

– Tôi hiểu là cô đang buồn ghê lắm . Nhưng nếu chú thím cô đã thế , cô đừng mong họ sẽ yêu thương cô.

Hạ Quỳnh giọng đau khổ :

– Tôi đã cố gắng sống tự lập , không làm phiền đến ai . Vậy mà họ không hiểu cho tôi.

Nguyễn chùi những giọt nước mắt lăn dài trên má Hạ Quỳnh, giọng anh ấm áp :

– Hãy quên đi những chuyện không vui, Quỳnh ạ...

Anh chợt đưa ra lời đề nghị :

– Tôi muốn rủ Quỳnh đến xem cơ sở sản xuất của tôi, Quỳnh đi không ?

Hạ Quỳnh sa sầm nét mặt. Ký ức về những gì Nguyễn đã đối xử với cô khiến lòng ngực cô như bị thắt nghẹn lại.

Như hiểu ý cô, Nguyễn chùng giọng :

– Tôi xin lỗi Quỳnh.

– ...

– Một lần nữa, tôi xin lỗi Quỳnh. Tôi biết là mình đã làm thương tổn đến Quỳnh. Nếu Quỳnh hiểu được là sau chuyện đáng tiếc ấy, tôi đã khổ sở như thế nào thì có lẽ Quỳnh đã tha thứ cho tôi.

Hạ Quỳnh rụt rè nhìn Nguyễn. Về mặt của anh chân thành đến mức cô cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, nhưng vẫn còn giận.

Nghiêng đầu soi vào đôi mắt còn long lanh những giọt lệ của cô, anh đề nghị :

– Tôi chờ Quỳnh về cơ sở sản xuất của tôi nghe.

Cô ngập ngừng :

– Vâng ...

Ngượng ngập ngồi sau lưng anh trên chiếc mô tô, cô lí nhí :

– Sao anh có thể lái xe bằng ... một tay được ?

Nguyễn cười lớn :

– Tôi có thể lái xe với hai tay bằng bột, Quỳnh tin không ?

Cô mỉm cười vì biết anh đùa.

Đường dài, nhưng Nguyễn cũng lái xe khá chậm.

Giọng cô quan tâm :

– Vì sao tay anh bị bó bột ?

Nguyễn so vai :

– Té xe.

– Nội anh biết không ?

Nguyễn tắc lưỡi :

– Có lẽ tối nay cũng biết.

Hạ Quỳnh dẫu môi :

– Vậy là chưa biết.

Nguyễn cao giọng :

– Thế thì có sao đâu ?

Hạ Quỳnh nhỏ nhẹ :

– Anh biết rồi đó, nội anh thương anh nhất đời.

Nguyễn thở hắt một tiếng :

– Tôi không muốn nhắc đến bà chút nào.

Hạ Quỳnh ngập ngừng :

– Có phải anh ... ghét nội anh không ?

Nguyễn trầm giọng :

– Không ghét, nhưng cũng không tình cảm.

Một khoảng im lặng sau câu trả lời của anh. Chợt Hạ Quỳnh nhớ lại vẻ mặt đau khổ day dứt của Nguyễn khi ngồi trước mộ ba mẹ anh.

Cô nhẹ nhàng bảo :

– Tôi xin lỗi anh, lẽ ra tôi không nên hỏi anh điều đó.

Nguyễn lái sang chuyện khác :

– Cô có nhận xét như thế nào về cơ sở sản xuất của tôi.

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Nhận xét về quy mô sản xuất hay chất lượng dầu gội ?

Nguyễn so vai :

– Cả hai.

Giọng Hạ Quỳnh nghịch ngợm :

– Tôi chưa xài dầu gội của anh, sao đưa ra một nhận xét đúng được.

Nguyễn cũng cười. Anh cho chiếc xe chạy thẳng vào cổng.

Những công nhân của anh vừa nhìn thấy cánh tay băng bột của Nguyễn đều kêu lên thẳng thốt. Hạ Quỳnh bước lui mấy bước, quan sát mọi người. Cô chợt thấy cảm động khi Nguyễn được mọi người ở đây quan tâm yêu mến.

Nguyễn đi đến bên cô, dịu dàng hỏi :

– Quỳnh có muốn xem dây chuyền sản xuất ở đây không ?

Hạ Quỳnh cười hiền :

– Hôm trước tôi cũng đã có dạo quanh một vòng ở đây.
Cùng sánh bước với cô đi về dãy nhà lợp tôn thấp lè tè, anh trầm giọng :

– Cảm giác của Quỳnh ?

Cô chân thành :

– Thú thật tôi hết sức bất ngờ. Tôi không nghĩ là anh có thể nghiêm túc làm một cái gì đó chứ đừng nói tới chuyện lập một cơ sở sản xuất.

Nguyễn so vai :

– Nó hết sức nhỏ bé, khiêm tốn nếu không muốn nói là nghèo nàn lạc hậu. Cũng nhờ có Mạnh, bạn thân của tôi góp một tay vào vốn nên tạm thời tôi cũng vượt được khó khăn ban đầu.

Cô chớp mi :

– Tôi tin là anh có thể làm được nhiều thứ từ nơi đây.

Anh cười thành tiếng :

– Quỳnh đang khích lệ tôi, phải không ? Tôi đang muốn nghe Quỳnh nhận xét thật khách quan về công việc của tôi.

Cúi xuống nhặt một chai dầu gội trong xưởng, cô ngắm nghía thật lâu rồi bật nắp để hít nhẹ hương thơm của dầu. Giọng cô nhỏ nhẹ :

– Mẫu mã không đẹp lắm. Nhưng hương liệu của nó thật dịu nhẹ không giống những chai dầu gội mà tôi biết. Tôi nghĩ là dầu gội của anh sẽ có được chỗ đứng trong thị trường.

Nguyễn thú vị nhìn cô :

– Nhưng đó không phải là một... chai nước hoa để Quỳnh chỉ chú trọng có hương liệu . Quỳnh chưa hề thử dùng nó bao giờ mà .

Cô mỉm cười :

– Tôi hiểu , điều quan trọng nhất của một chai dầu gội không chỉ ở hương liệu là nó phải làm mượt tóc . Chuyện đó với anh không khó vì anh đã nắm được bí quyết ấy từ công ty của nội anh.

Khuôn mặt Nguyễn chột trâm ngâm . Giọng anh buồn buồn :

– Kinh nghiệm tôi có được từ mẹ tôi thì đúng hơn . Mẹ tôi là một phụ nữ thôn minh . Chỉ tiếc một điều là nội tôi không thể chấp nhận một người con dâu thôn minh hơn mình , nhất là khi người đó xuất thân từ một tầng lớp nghèo hèn .

Hạ Quỳnh bối rối :

– Tôi xin lỗi . Lẽ ra chúng ta không nên nhắc đến những chuyện không vui.

Nguyễn đưa Hạ Quỳnh trở về căn phòng làm việc của anh . Cô ngồi uống chiếc ghế nhỏ với lọ dầu gội trong tay .

Anh và cô ngồi đối diện nhau , cách nhau một chiếc bàn nhỏ .
Nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nhung của cô , anh dịu dàng hỏi :

– Quỳnh uống gì ?

Nhìn chai nước suối đang đặt trên bàn anh , cô cười hiền :

– Nước suối cũng được , để anh khỏi mất công gọi thứ khác .

Anh mỉm cười :

– Quỳnh là một cô gái rất đặc biệt .

Cô tròn mắt vì nhớ lại Triệu Phong cũng có lần nói như thế với cô:

– Sao cơ ?

Nhìn cô không chớp mắt , anh lẳng lặng phán :

– Quỳnh không giống với những người con gái mà tôi đã quen .

Cô chu môi :

– Nghèo hèn và hay lý sự , đó là tôi .

Anh lắc đầu :

– Không thông minh và có tính cách .

Hạ Quỳnh chậm rãi uống từng ngụm nước nhỏ . Cô đang cố trốn tránh ánh mắt như thiêu đốt của Nguyễn . Có một điều gì đó thật kỳ lạ đang đi ngang tâm hồn của cô , cô không hiểu nên gọi là gì nữa . Chỉ biết là dường như cả anh và cô đang cố lẩn tránh một điều gì đó thật thiêng liêng nhưng chông chênh , đầy giông bão .

Gắn điều thuốc lên môi , Nguyễn nhả từng vòng khói thuốc mỏng .

Trước mặt anh là một Hạ Quỳnh thật dễ thương giản dị . Cô không có nét đẹp thật bốc lửa như Đài Trang , không kiêu sa đầy nữ tính như Trà My . Nhưng cô đã cuốn hút anh thật chậm rãi dịu dàng . Giờ thì anh mới hiểu được tại sao anh thường tìm cách để gặp cô , để nghe những lời gai góc của cô dành cho anh . Cô muốn phủ định anh cũng như anh thường xuyên phủ định cô vì anh là một tên đàn ông cao ngạo . Cuối cùng sự cao ngạo của anh đã bị thuần phục bởi sự chân thành của cô . Anh chợt nhận ra rằng , cô là một phần không thể thiếu trong cuộc đời của anh .

Dụi điều thuốc vào gạt tàn , Nguyễn tha thiết :

– Quỳnh !

Cô cúi gầm xuống đất , cầu mong anh đừng nói một điều gì cả . Điều mà cô đang muốn lúc này là rời khỏi nơi đây . Mà đừng sập bẫy nghe Quỳnh . Mà chỉ là một con bé ngốc nghếch đại khờ . Nguyễn là một thợ săn , còn mà chỉ là một con nai khờ khạo ...

– Quỳnh ! Tôi yêu Quỳnh !

Lời tuyên bố của anh làm cô choáng váng , cô kêu lên :

– Không !

Nguyễn khàn giọng :

– Tôi yêu Quỳnh . Điều ấy tôi chỉ nhận ra khi tôi không gặp em trong suốt những ngày em cố tránh mặt tôi . Tôi không thể sống thiếu Quỳnh được .

Cô phần nộ :

– Anh đừng đem tôi ra làm trò đùa của anh.

Nguyễn kêu lên :

– Sao em có thể nghĩ như thế hả Quỳnh? Em có biết là suy nghĩ của em có thể làm thương tổn trái tim của anh không ?

Cô úp mặt vào hai tay :

– Không . Xin anh đừng xem tôi như một trò đùa .

Nguyễn tha thiết :

– Anh yêu em hết sức thật lòng mà Quỳnh .

Cô kinh ngạc nhìn anh :

– Thế còn Trà My ? Anh đừng quên là chỉ còn ba ngày nữa là lễ đính hôn của hai người . Anh không thể xúc phạm đến Trà My .

Về mặt Nguyễn khổ sở :

– Anh không yêu Trà My .

Hạ Quỳnh cay đắng nhìn Nguyễn :

– Anh có thể thay tình như người ta trút bỏ một chiếc áo cũ sao ?

Nguyễn thở dài :

– Anh công nhận anh là một thằng đàn ông sống buông thả . Nhưng anh có thể nói với em rằng , anh không hề yêu Trà My . Có lẽ Trà My cũng nhận ra điều đó nhưng không hiểu tại sao cô ấy vẫn đồng ý theo sự sắp xếp của nội anh . Dù muốn hay không , anh cũng có lỗi trong chuyện này . Anh biết em không thể nào chấp nhận một người như anh. Đó là những gì anh phải trả giá cho cuộc sống của anh . Anh chỉ xin em một điều là đừng bao giờ cho rằng tình cảm anh đối với em là một trò đùa .

Đẩy ghế đứng dậy , Hạ Quỳnh giọng lạnh nhạt :

– Xin anh hãy quên đi những gì đã nói với tôi .

– Quỳnh !

Trước ánh mắt đầy thất vọng của Nguyễn , Hạ Quỳnh đi nhanh ra khỏi phòng . Cô bước nhanh ra cổng . như một sự trốn chạy ...

Lồng lên như một con thú dữ , Triệu Phong rít giọng :

– Tại sao lại là Nguyễn mà không phải là con ? Nội không còn tỉnh táo nữa rồi . Nội điên mất rồi . Nội muốn Nguyễn sẽ phá tan công ty này nội mới hài lòng hay sao ? Hay là nội muốn bù đắp cho nó , nội muốn bồi thường cho sự mờ côi của nó ?

Quắc mắt nhìn Triệu Phong , bà Phú Tịnh đồng dục phán :

– Ta cấm con . Con có thể nói những nói cuội gì cũng được . Nhưng

nếu con xúc phạm đến những người đã khuất thì đừng trách là sao ta hà khắc với con .

Triệu Phong rút khăn tay lau những giọt mồ hôi đang ròng ròng trên trán , anh tức tối :

– Tại sao nội chọn Nguyễn thay nội làm giám đốc công ty. Nội thừa biết nó là một đứa chỉ biết phá phách mà .

Bà Phú Tịnh nghiêm sắc mặt :

– Nếu con không bình tĩnh ngồi xuống ghế thì không bao giờ ta có câu trả lời cho con cả .

Đánh thượt thở dài , Triệu Phong buông người xuống chiếc ghế bành . Anh hần học :

– Con chịu hết nổi rồi .

Bà Phú Tịnh phán :

– Giao cho Nguyễn làm giám đốc điều hành công ty không phải là một quyết định vội vàng của ta . Ta làm gì cũng có sự cân nhắc tính toán .

Triệu Phong cay đắng :

– Con cũng mong là vậy .

Giọng bà Phú Tịnh sắc lạnh :

– Ta biết con vừa tu nghiệp ở nước ngoài về , dù muốn hay không bằng cấp của con vẫn hơn Nguyễn . Thế nhưng ta chọn Nguyễn mà không chọn con vì con thiếu một điều tối ư quan trọng . Đó là con không có ... một tấm lòng .

Triệu Phong sững sờ nhìn bà . Đó là một điều anh không ngờ nội của anh có thể đúc kết được về anh .

Bà hắng giọng nói tiếp :

– Để làm một giám đốc trước hết phải có một cái tâm . Bên cạnh đó là sự thông minh , năng động và đòi hỏi phải có tính cách . So với Nguyễn , con có thể hơn nó về bằng cấp nhưng những thứ còn lại thì con kém nó xa . Nguyễn có một hạn chế là nó ham chơi, nhưng đó không phải là thiếu sót lớn không thể thay đổi được .

Triệu Phong nhếch môi châm biếm :

– Thế nội có ... tâm đâu mà vẫn điều hành tốt công ty hơn chục năm qua ?

Bà Phú Tịnh kiêu hãnh :

– Ai bảo là tâm địa ta không tốt ? Ta là một người sắc đá nhưng ta không hề tàn nhẫn . Với công nhân ta là một người luôn quan tâm đến cuộc sống của họ . Chính điều đó mà công ty tồn tại .

Chăm chú nhìn gương mặt thất vọng cùng cực của Triệu Phong , bà Phú Tịnh phán :

– Có lẽ con đang oán ghét ta kinh khủng ?

Triệu Phong bạng hàm :

– Nội là một con người tàn nhẫn 1

Bà Phú Tịnh nói chậm rãi :

– Nguyễn sống buông thả nhưng tình cảm . Ta biết là con và nó bất hoà , nhưng chỉ có con căm ghét nó , muốn làm hại nó chứ nó không bao giờ thủ đoạn với con . Nó không thích con vì tính cách của con và nó khác nhau chứ không phải vì sự đố kỵ . Riêng con thì khác , ta biết Nguyễn là vật cản của con . Đó là sai lầm của ta trong việc nuôi dạy các con . Và chính điều đó làm hôm nay ta phải đau lòng ...

Không kìm được , bà Phú Tịnh bật khóc ...

Triệu Phong kinh ngạc nhìn nội anh . Suốt hơn hai chục năm nay , đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bà khóc . Xưa nay bà vẫn được xem là một người phụ nữ sắt đá .

Giọng anh lạc đi :

– Kia , nội ...

Chạm nước mắt , bà Phú Tịnh khàn giọng :

– Hãy yêu thương nhau . Đó là điều mà ta hằng kỳ vọng ở các con . Ta đã già yếu , không còn sống được bao nhiêu năm nữa . Thử hỏi khi ta nằm xuống nhắm mắt xuôi tay , giữa con và Nguyễn oán thù chồng chất thì sao ta và cha mẹ các con có thể ngậm cười nơi chín suối .

Liếc nhìn vẻ mặt bần thần của Triệu Phong , bà nói tiếp :

– Ta không thiên vị Nguyễn như con tưởng . Tài sản của ta , ta đã xức tiến chia đều cho các con ... Ta không chọn con làm giám đốc công ty không phải vì ta ghét bỏ con mà vì những lý do ta đã giải thích với con . Hãy bình tâm lại và đừng tìm cách hại Nguyễn , đó là điều ta muốn nhắn gởi cho con ...

Bà Phú Tịnh đã đi ra khỏi phòng từ lâu mà Triệu Phong vẫn còn ngồi thờ người ra ...

@@@

Lao vào phòng làm việc của Hạ Quỳnh như cơn lốc , khuôn mặt của Trà My không giấu được vẻ căm giận .

Hạ Quỳnh thẳng thốt :

– Kia chị ...

Buông người ngồi xuống ghế , Trà My hằn học :

– Thật không ngờ , tôi thật không ngờ ...

Hạ Quỳnh ngạc nhiên :

– Sao thế chị ?

Trà My khẽ nheo mắt :

– Đến giờ phút này cô còn giả bộ nữa sao ?

Hạ Quỳnh ngơ ngác :

– Chị nói gì em không hiểu .

Trà My nhếch môi :

– Cô đóng kịch giỏi lắm .

– Em không thể hiểu được vì sao chị lại nói như thế .

Khuôn mặt xinh đẹp của Trà My đanh lại:

– Cô muốn tôi phải như thế nào đây . Tại sao cô lại trâng tráo quyến rũ Nguyễn của tôi .

Sững người nhìn Trà My , Hạ Quỳnh vội nói :

– Không hề có chuyện đó . Chị đã hiểu lầm em rồi .

Trà My trề môi :

– Tôi đã làm người khi ngỡ cô là một cô gái ngây thơ hiền lành, không tham vọng . Không ngờ cô đã manh tâm phá tan hạnh phúc của tôi .

Hạ Quỳnh kêu lên :

– Không . Em không phải là một con người xấu xa như chị nói .

Trà My hằn học :

– Nguyễn đã nói hết tất cả với tôi, cô đừng tưởng là tôi không biết gì cả .

– Anh Nguyễn đã nói như thế nào với chị ?

Trà My cười nhạt :

– Anh Nguyễn không hề yêu tôi. Anh ấy bảo anh ấy chỉ yêu cô mà thôi . Vì yêu cô anh Nguyễn đã giả vờ bó bột cánh tay để phá bỏ lễ đính hôn của tôi và anh ấy !

Hạ Quỳnh thở hắt một cái :

– Nhưng em không hề yêu Nguyễn .

Trà My khinh khỉnh :

– Cô tưởng tôi là một con ngốc sao . Một người con gái nghèo khổ như cô mà lại từ chối Nguyễn sao . Có mà điên !

Hạ Quỳnh im lặng nhìn Trà My . Trước mặt cô là một Trà My vờ gương mặt đau khổ thất thần . Cô đoán là Trà My óan cô lắm . Đúng vào ngày mai là lễ đính hôn của Trà My và Nguyễn . Một lễ đính hôn long trọng mà nội của Nguyễn đã chuẩn bị gần một tháng trời .

Nhìn như xoáy vào mặt Hạ Quỳnh , Trà My nghiêng những chiếc răng nhỏ xíu vào nhau :

– Cô quả thật là một con người đáng sợ . Chinh phục được trái tim của Nguyễn cũng không phải là chuyện đơn giản . Cướp Nguyễn của tôi khi chỉ còn một ngày nữa là lễ đính hôn , thật là kinh khủng .

Hạ Quỳnh cười buồn :

– Tôi sẽ đi khỏi ngôi nhà ấy và sẽ nghỉ việc ở công ty ngay ngày hôm nay.

Trà My khẽ nheo mắt :

– Cô định phỉnh phờ tôi đó sao ?

Hạ Quỳnh trầm giọng :

– Tôi không dối gạt ai bao giờ . Tôi sẽ ra đi . Nguyễn mãi mãi là của chị .

Trà My châm biếm :

– Tôi có thể tin bao nhiêu phần trăm ở lời hứa của cô . Hay là cô sẽ bày đặt ra một âm mưu khác để chiếm đoạt tình yêu của tôi .

Hạ Quỳnh kìm một tiếng thở dài :

– Nôi nhật trong ngày hôm nay , chị sẽ có ngay câu trả lời .

Trà My héch chiếc mũi cao xinh đẹp lên :

– Cô cần bao nhiêu tiền cho chuyến ra đi này ?

Câu hỏi của Trà My khiến Hạ Quỳnh cảm thấy bị xúc phạm kinh khủng . Cô giận dữ :

– Tôi sẽ ra đi vô điều kiện !

Trà My chăm chú nhìn đối thủ của cô . Cô đang tự hỏi liệu có thể tin được Hạ Quỳnh hay không . Không . Cô không tin . Nguyễn là một người đàn ông quyền rũ , giàu có . Làm sao Hạ Quỳnh có thể bỏ lại tất cả sau lưng để ra đi .

Trà My khàn giọng :

– Tôi sẽ cho cô một số tiền lớn , miễn là cô đi khỏi thành phố này .

Hạ Quỳnh ngẩng phất đầu :

– Xin chị đi ra khỏi phòng làm việc của tôi.

Trà My cười nhạo :

– Không ai chê tiền cả. Cô đừng làm bộ nữa.

Hạ Quỳnh nhìn Trà My với vẻ thất vọng. Đài Trang thì cô còn có thể hiểu được. Còn Trà My, cô chưa bao giờ nghĩ là một cô gái mỹ miều hiền thực như Trà My lại thực dụng đến không ngờ. Chợt thấy tội nghiệp Nguyễn của cô hơn bao giờ hết vì trong tình yêu với anh, người ta không hoàn toàn đến với nhau bằng sự rung cảm của trái tim.

Mi mắt cay xè, Hạ Quỳnh thềm khóc hơn bao giờ hết. Cô yêu Nguyễn (đó là một điều mà cô không thể tự dối mình. Tối hôm qua cô đã âm thầm nhỏ từng giọt nước mắt trên gối. Số phận thật kỳ lạ. Cô chưa hề rung động trước ai. Vậy mà anh chàng vai ngang mày rậm cao ngạo đã cướp mất trái tim thơ ngây của cô. Cô đã cố cưỡng lại ma lực từ trái tim để cuối cùng đau đớn nhận ra rằng, cô đã yêu anh, yêu một người đàn ông giàu có hơn cô rất nhiều và đang chuẩn bị

đính hôn với một cô gái khác. Giữa anh và cô không có sự xứng hợp. Gia đình anh có thể sỉ nhục cô vì điều đó như họ đã từng làm với mẹ anh. Cô không có quyền làm cho Trà My phải đau khổ ngậm ngùi. Không cần sự xuất hiện của Trà My hôm nay thì cô cũng đã có kế hoạch ra đi. Ra đi là một giải pháp tốt nhất.). Cô không biết mình sẽ sống ra sao nếu không có anh trong cuộc đời.

Trà My háng giọng :

– Tôi hy vọng là cô sẽ không nói với nội anh Nguyễn hay bất cứ ai về cuộc nói chuyện hôm nay giữa tôi và cô.

Hạ Quỳnh chua chát :

– Chị có thể yên tâm về điều đó.

– Cô sẽ ra đi một cách ... lặng lẽ chứ ?

Hạ Quỳnh mở to mắt :

– Sao cơ ?

Trà My khoa tay :

– Ý của tôi là hi vọng cô sẽ không ... khua chiêng khua trống trước khi đi . Nguyễn không dễ dàng để cô đi đâu .

Hạ Quỳnh nhìn thẳng vào mặt Trà My :

– Chị còn dặn gì nữa không ?

Trà My so vai :

– Tốt nhất là cô nên đến một thành phố khác . Nguyễn không yêu cô thật lòng đâu . Cô chỉ là một trò đùa của anh ấy .

Hạ Quỳnh cay đắng :

– Có lẽ chúng ta nên chấm dứt câu chuyện ở đây . Chị cứ yên tâm về lễ đính hôn của chị . Chị cũng đừng tin những lời anh Nguyễn đã nói để dẫn vật , ray rứt .

Trà My kiêu hãnh :

– Tôi cũng nghĩ như cô . Cũng có thể là Nguyễn giận tôi một điều gì đó nên chọc tức tôi bằng tình yêu giả tưởng với cô . Lẽ ra tôi không nên đến tìm gặp cô mới phải .

Hạ Quỳnh lặng lẽ đứng dậy . Cô đi ra khỏi phòng . thần thờ đi xuống tầng bậc cấp rồi tiến về phía nhà để xe , nơi có chiếc Cha ly cũ mèm của cô ...

@@@

– Hạ Quỳnh đâu ?

Chị bếp không biết phải trả lời như thế nào với bà Phú Tịnh khi suốt buổi chiều hôm nay bà đã hỏi chị đến hơn chục lần .

– Hạ Quỳnh đâu ?

– ...

Nhìn chị bếp với vẻ nghi ngờ . bà Phú Tịnh phán :

– Có chuyện gì thế ? Tại sao suốt buổi chiều nay ta không thấy Hạ Quỳnh . Mà lạ thật , phòng làm việc của nó đến cuối giờ không chịu khoá lại , bác bảo vệ công ty phải thay nó làm chuyện đó . Hạ Quỳnh đi đâu thế ?

Xoắn những ngón tay vào nhau , chị bếp rào đón :

– Quỳnh nó rất mến bà chủ .

Bà Phú Tịnh nhăn mặt :

– Ta đang sốt ruột tìm nó , chị nói chuyện gì đầu đầu . Thôi chị xuống chuẩn bị bữa cơm chiều đi...

Một hồi sau , quay lưng lại vẫn thấy chị bếp xớ rớ đứng đó , bà Phú Tịnh kêu lên :

– Sao này giờ chưa chịu đi lo cơm chiều ?

Chị bếp cười cầu tài :

– Còn sớm mà bà chủ ?

– Sớm nỗi gì nữa . Chị xuống dọn cơm đi ...

Chị bếp gãi đầu :

– Khổ ghê .

Quắc mắt nhìn chị , bà Phú Tịnh ngạc nhiên :

– Chị không muốn làm việc ở đây nữa sao ? Ta bảo chị đi chuẩn bị cơm , chị lại kêu khổ .

Chị bếp nhăn nhó :

– Không , tôi khổ ... vì chuyện khác .

Gật gù với vẻ hiểu chuyện , bà Phú Tịnh phán :

– Ta biết rồi , chị muốn xin về quê ít ngày chứ gì ?

– Dạ không ... Tôi mới về tháng trước mà ...

– Chị cần mượn tiền à ?

– Cũng không ạ ... bà chủ ...

Hết cả kiên nhẫn , bà Phú Tịnh bực dọc :

– Thế thì chị nói phất ra đi , chị kêu khổ chuyện gì ?

Chị bếp ngắc ngứ :

– Không ...không ...tôi không kêu khổ nữa .

Bà Phú Tịnh nghiêm giọng :

– Nếu chị không nói , ta không chấp nhận . Rõ ràng là chị đang khổ sở chuyện gì mà không tiện nói với ta .

Thở dài với vẻ ảo não , chị bếp lí nhí :

– Đến nước này không nói cũng không được ... Tôi muốn báo cho bà chủ là ... Quỳnh đã bỏ đi rồi ...

– Hả ?

Chị bếp quỳnh quáng :

– Quỳnh không còn ở đây nữa .

Bà Phú Tịnh vội hỏi :

- Nó đi đâu ?
- Tôi cũng không biết nữa .

Bà Phú Tịnh quát :

- Thế tại sao chị biết là nó đã bỏ đi ?

Chị bếp rầu rĩ :

- Quỳnh có để lại lá thư , trong đó nó xin lỗi bà là không gặp bà được , nó an ủi tôi là dù không bao giờ gặp nhau nữa nó vẫn luôn nhớ đến tôi .

Bà Phú Tịnh vội nói :

- Đưa thư Quỳnh cho tôi.

Không chậm trễ một giây chị bếp liền kính cẩn đưa lá thư của Hạ Quỳnh . chị lén quan sát vẻ mặt muộn phiền của bà Phú Tịnh , trong lòng chị cũng rối bời bời .

Thở hắt một cái , bà Phú Tịnh chắt vấn :

- Chị có biết lý do Quỳnh bỏ đi không ?

Chị bếp vẽ mặt khổ sở :

- Tôi cũng không biết nữa . Con nhỏ thật lạ , chuyện gì nó cũng tâm sự với tôi thế mà không hiểu bức xúc chuyện gì để phải ra đi , nó lại không kể với tôi . Bộ nó không hiểu là tôi mến nó hết sức hay sao .

Bà Phú Tịnh than vãn :

- Không phải chỉ có mình chị mến nó . Ta cũng rất quý mến nó . Đó là một con bé hồn hậu dễ thương , tâm hồn trong sáng . Ta nghĩ là tất cả mọi người trong công ty đều như ta và chị , luôn dành cho Quỳnh những tình cảm đẹp nhất .

Chị bếp lẩm bẩm :

- Không phải như thế đâu .

Nhìn chị bếp bằng ánh mắt nghi ngại , bà Phú Tịnh gặng hỏi :

- Chị vừa nói cái gì ?

Chị bếp gãi đầu :

- Cậu Nguyễn ... ăn hiếp Quỳnh hoài .

Bà Phú Tịnh cau mày :

- Thế tại sao ta không biết ?

Về mặt chị bếp ra điều nghiêm trọng :

- Còn một chuyện kinh khủng mà tôi không biết ... có nói được không ...

Bà Phú Tịnh giọng quan tâm :

- Chị nói đi . Không ai được giấu ta bất cứ chuyện gì cả .

Chị bếp lúng túng :

- Tôi sợ ...

– Chị sợ gì kia chứ ?

Chị bếp cười ngượng ngạo :

– Sợ cậu Nguyễn lột da tôi mất .

Bà Phú Tịnh nghiêm mặt phán :

– Thế chị không sợ ta đuổi việc sao ? Nguyễn đã làm gì Quỳnh , chị nói đi .

Nhìn ra ngoài cửa bằng ánh mắt sợ sệt , chị bếp thì thào :

– Cậu Nguyễn đã ... đã ... hôn Quỳnh làm con nhỏ khóc quá trời ...

– Sao ?

– Hôm Quỳnh theo chân cậu Nguyễn đến cơ sở sản xuất dầu gội của cậu ấy , cậu Nguyễn đã nổi giận nên khống chế Quỳnh và ... hôn đại nó làm con nhỏ mất hồn .

Bà Phú Tịnh ngạc nhiên :

– Cái gì ? Cơ sở sản xuất nào ? Chị nói gì mà ta không hiểu .

Chị bếp ngắc ngứ :

– Nghe Quỳnh nói là cậu Nguyễn tự lập một cơ sở sản xuất dầu gội , nghe nói xa lắm cách trung tâm thành phố hơn chục cây số .

Bà Phú Tịnh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác . Giọng bà sang sảng :

– Hãy gọi Nguyễn cho ta ! Bảo nó đến đây !

Lang thang trong thành phố gần hết một buổi chiều , Nguyễn tìm kiếm Hạ Quỳnh một cách vô vọng .

Hôm qua , giữa anh và nội anh đã có một cuộc bùng nổ . Thoạt đầu là chuyện anh mở cơ sở sản xuất mà không cho bà biết , bà càng giận dữ hơn khi Nguyễn thẳng thừng từ chối chuyện thay bà điều hành công ty . Vậy là một lần nữa , Nguyễn lại chứng tỏ rằng anh rằng anh không hề tha thứ cho nội anh trong việc gián tiếp gây nên cái chết của ba mẹ anh . Khi Nguyễn cho biết anh chỉ yêu Hạ Quỳnh và hủy bỏ lễ đính hôn của anh với Trà My sẽ được tổ chức vào sáng hôm sau , bá Phú Tịnh đã giận điên lên ...

Quỳnh ơi , em đang ở đâu . Em có biết là anh yêu em tha thiết đến độ nào không . Em là một nửa còn lại của anh . Nếu thiếu em , cuộc đời của anh vô nghĩa đến dường nào ...

Tìm đến lại bệnh viện , gặp lại người thím của cô để nài nỉ tất cả những địa chỉ mà Quỳnh có thể đến , Nguyễn lại càng thương cô hơn khi tiếp xúc với người phụ nữ có khuôn mặt đanh ác ấy . Một cuộc tiếp xúc không dễ chịu chút nào khi anh phải nghe không biết bao nhiêu lời khó nghe của bà . Đó là một người phụ nữ hết sức thực dụng và tham lam . Thông qua những mẩu chuyện chắp vá của bà , Nguyễn có thể hiểu được là bà ta không muốn thừa nhận Quỳnh vì lo

sợ một ngày nào đó cô sẽ tranh chấp gia sản mà ông bà nội cô để lại . Quỳnh hiện quá nghèo , nên người ta lo sợ ... (Tội nghiệp em quá Quỳnh ơi , thiên thần bé bỏng của anh ...)

Dựng chiếc mô tô đầy gió bụi bên lề , Nguyễn thần thờ buông người xuống ghế .

Gọi một ly cà phê đen , anh ngồi nhẩn nha nhìn từng giọt buồn rơi tận đáy ly .

Nhớ Quỳnh da diết . Em đang ở đâu , Quỳnh ? Tại sao em lại nghĩ tình yêu em dành cho em chỉ là một trò đùa ? Nếu em hiểu được một thằng đàn ông mạnh mẽ như anh đã sụp đổ như thế nào , khóc như thế nào khi biết em đã ra đi , có lẽ em sẽ hiểu anh hơn .

Em có yêu anh không Quỳnh ?

Trái tim của em là một bí ẩn . Anh không thể khám phá được những gì giấu sau đôi mắt đen tròn với hàng mi dài rợp cong . Yếu đuối nhưng mạnh mẽ . Lạnh lùng nhưng nồng nàn . Hồn nhiên nhưng đa cảm ... Đó chính là em .

Anh phải làm gì để tìm kiếm được em trong thành phố hơn năm triệu người này , một khi em đã cố tình trốn anh , trốn tình yêu của anh .

Ly cà phê đã nguội ngắt từ lâu nhưng Nguyễn vẫn không buồn nhắc ly . Chiếc gạt tàn đầy ấp những cọng thuốc ngổn ngang ...

Trái tim phong sương của Nguyễn như thất lại khi hình dung về mặt buồn buồn của Hạ Quỳnh ...

@@@

Nằm trên chiếc giường phủ drap trắng toát của bệnh viện , cánh tay của bà Phú Tịnh đang được nối với những ống dẫn lưu dịch truyền . Nguyễn đang ngồi bên chiếc ghế nhỏ cạnh bà , khuôn mặt anh đượm buồn . Vậy là nội anh đã nhập viện được một tuần nay , sức khỏe của bà hồi phục rất kém .

Trong phòng còn có cả Triệu Phong và những người giúp việc gia đình anh . Không khí trong phòng như chùng hẫng khi tất cả mọi người được thông báo là bà Phú Tịnh có vấn đề về tim mạch .

Thấy bà Phú Tịnh đang thiếp ngủ , Triệu Phong ra hiệu cho Nguyễn đến bên cửa sổ . Anh trầm giọng :

– Tôi lo cho nội quá .

Nguyễn thở dài . Suốt một tuần nay , chưa bao giờ anh thấy thương nội đến vậy . Bà như một ngọn nến leo lắt trước gió . Lâu nay anh quen nhìn nội anh một người phụ nữ sắt đá mạnh mẽ nên không nhớ là áp lực công việc và tuổi tác đang là những gánh nặng trên đôi vai gầy guộc của bà . Điều mà anh mong ước đến cháy bỏng con tim vào lúc này là nội anh được khỏe mạnh như xưa .

Giọng Nguyễn phiền muộn :

– Tôi cảm thấy mình có lỗi rất nhiều khi lâu nay không quan tâm đến sức khỏe của nội .

– Chúng ta đều có lỗi ...

Vỗ vai Nguyễn một cách thân mật , Triệu Phong khẽ nói :

– Cậu có còn giận tôi không ?

Nguyễn so vai :

– Về chuyện gì ?

Triệu Phong khàn giọng :

– Về tất cả mọi chuyện liên quan đến hai chúng ta . Tôi cảm thấy có lỗi với cậu ...

Nguyễn chân thành :

– Anh cũng không nên băn khoăn nữa , vì tôi cũng không để tâm đến những gì đã xảy ra giữa anh và tôi .

Triệu Phong cảm động :

– Tôi nghĩ rằng nội nói cũng phải , nếu mai này nội không còn nữa trên đời này , tôi chỉ còn cậu là người thân thiết nhất . Thế thì tại sao tôi lại đổ kỷ với đứa em của mình.

Nguyễn chăm chú nhìn Triệu Phong :

– Anh không oán tôi khi tôi yêu Hạ Quỳnh sao ?

Lặng người một lúc , Triệu Phong nói chậm rãi :

– Thú thật với cậu , khi nghe nội thông báo lý do cậu hủy bỏ lễ đính hôn với Trà My , tôi hoàn toàn bị sốc và căm ghét cậu kinh khủng .

Nhưng khi bình tâm lại , tôi biết rằng mình vô lý . Hạ Quỳnh không hề yêu tôi . Dù biết đó là một điều mất mát rất lớn nhưng tôi biết cách chấp nhận . Tôi cầu chúc cậu sớm tìm được Hạ Quỳnh .

– Cám ơn anh .

– Nội thật sáng suốt khi chọn cậu làm người thay thế nội điều hành công ty .

Nguyễn trầm giọng :

– Anh là người thích hợp cho công việc đó hơn tôi .

Triệu Phong lắc đầu :

– Chính cậu mới là người phù hợp với sự lựa chọn của nội .

Nguyễn nhướng mày :

– Tôi đã có một cơ sở sản xuất của mình . Tôi thích được sống tự lập .

– Tôi biết là cậu muốn nhường công ty cho tôi . Nhưng thời điểm này không thích hợp một chút nào . Nội nói rất đúng , tôi cần phải có một số điều kiện nhất định . Nếu không , kết thúc cũng không tốt đẹp . Tôi không buồn vì chuyện không được nội tín nhiệm nữa đâu , cậu đừng

bản khoán làm gì . Có lẽ sau này tôi cũng thành lập một công ty riêng của mình .

Ngừng một lát , Triệu Phong nói tiếp :

- Vì nội , cậu nên nhận lời làm giám đốc công ty .
- Cám ơn lời khuyên của anh .

Câu chuyện giữa hai người tạm gián đoạn khi Nguyễn chợt nghe tiếng gọi của bà Phú Tịnh :

- Nguyễn...Phong ...

Anh và Triệu Phong vội đến bên bà . Giọng Nguyễn ảm áp :

- Nội có cần gì không ?

Triệu Phong ân cần :

- Nội có cần nâng gối lên không ?

Bà Phú Tịnh cảm động :

- Cám ơn các con . Ta không cần gì cả . Ta đã tỉnh dậy này giờ . Chỉ cần nhìn thấy các con thân mật đứng nói chuyện với nhau là ta vui rồi . Đó chính là thần dược , ta có tiền muôn bạc vạn cũng không mua được .

Triệu Phong nắm lấy tay bà :

- Nội an tâm . Dù gì chúng con cũng là anh em một nhà . Điều mà con và Nguyễn ước nguyện vào lúc này là nội luôn được khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi .
- Ta không sao đâu .

Nguyễn vuốt những sợi tóc bạc trắng của bà đang xoã trên gối :

- Con xin lỗi nội về những gì con đã làm buồn lòng nội .

Bà Phú Tịnh chợt trầm ngâm :

- Ta có lỗi với con mới đúng . Bấy nhiêu năm trôi qua , ta luôn sống trong dần vật đau khổ .

Nguyễn thẳng thốt :

- Kia nội ...Nội đừng suy nghĩ gì nữa ...

Chăm chú nhìn anh bà khắc khoải :

- Con có tha thứ cho nội về chuyện ba mẹ con không , Nguyễn ?
- Nếu con hiểu là nội đã đau khổ dần vật như thế nào , có lẽ con sẽ cảm thông cho nội . Nội không thể nào tha thứ cho bản thân của nội nhưng nội lại cần sự cảm thông , tha thứ của con hơn bao giờ hết ...

Nguyễn khàn giọng :

- Không ai muốn một kết thúc đau buồn như thế cả . Con thật là một kẻ cố chấp . Nội hãy tha lỗi cho con... Nội cũng đừng nên dần vật nữa . Tất cả là do số phận . Nội hãy vui sống , đó là điều mà chúng con mong muốn ...

Giọng bà Phú Tịnh cảm động :

– Có lẽ ta sẽ mau bình phục khi sống trong tình yêu thương của các con . Đã lâu lắm rồi , ta mới vui như thế này ...

@@@

“Gia đình chúng tôi trân trọng báo tin lễ thành hôn của các con cháu chúng tôi :

– Vũ Đăng Nguyễn ...cháu nội bà quả phụ Nguyễn Thị Phú Tịnh , nguyên giám đốc công ty...

– Nguyễn Thị Lam Hương ...trưởng nữ...con ông ...và bà ...

Hôn lễ được cử hành vào lúc 10h30 ngày...tháng...năm.... Tại khách sạn Sương Mai”

Đọc lui đọc tới mẩu tin báo hỷ trên báo , Hạ Quỳnh như không tin vào mắt mình nữa . Cô thần thờ buông tờ báo xuống đùi . Thế là hết .

Những giọt nước mắt từ từ lăn trên đôi má cô . Rồi như không còn kìm được , cô ôm lấy mặt khóc nức lên .

Nguyễn !

Tại sao lại có thể như thế hả anh . Chỉ mới một tháng không gặp nhau , anh đã có thêm một tình yêu mới . Người ta có thể mau chóng lãng quên một tình yêu mà người ta đã từng bảo với em là chân thành nhất trên đời sao anh ?

Nguyễn !

Thế là hết . Tình yêu kiêu hãnh của em . Cứ ngỡ là một con bé lạnh lùng , chỉ biết yêu công việc và làm việc như điên không hề biết yêu như em sẽ không bao giờ rung động trước một người đàn ông nào vậy mà cuối cùng em đã gục ngã trước sự quyến rũ ngang tàng của anh .

Nguyễn !

Tại sao anh lại có thể quên em một cách dễ dàng như thế . Anh phải hiểu , để gì để em thú nhận là em yêu anh . Yêu anh đến cháy bỏng con tim . Ôi ! Em là con bé cố chấp . Lẽ ra em phải thú nhận tình yêu của em dành cho anh ...Lẽ ra em phải nói với anh là em yêu anh . em không thể nào rời xa anh được . Với em , anh là tất cả .

Khóc và khóc ... Chưa bao giờ Hạ Quỳnh lại cảm thấy tuyệt vọng đến thế .

Một buổi sáng .

Trước nhà hàng năm sao Sương Mai , đèn kết hoa , và không khí bên trước khách sạn tưng bừng như một lễ hội . Những chiếc xe hơi đời mới sang trọng nối đuôi nhau . Những vị khách ăn mặc trau chuốt sang trọng đi qua cánh cửa lớn của đại sảnh , nơi những dải băng đỏ được kết thành bông hoa cực lớn đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời , những chiếc đèn lồng song hỉ được treo lên cao , hai bên cửa là hai

dãy nhân viên lễ tân mặc đồng phục trắng lễ phép đón tiếp mọi người . Một đám cưới rất lớn đang được tổ chức nơi đây ...

Hạ Quỳnh đứng bên kia đường . Cô đeo cặp kính đen để che giấu đôi mắt sưng lên vì khóc . Trong bộ y phục giản dị màu nho , làn da trắng mịn và khuôn mặt đẹp thanh tú của cô chợt gọi lên cho người ta một sự ngưỡng mộ dịu dàng .

Hạ Quỳnh cũng không biết cô đến đây làm gì nữa . Để mong nhìn thấy Nguyễn của cô trong lễ phục cưới bên cạnh một người con gái khác hay là để chấm dứt những gì cô đã ảo mộng về anh . (Vậy mà đã từng cảm nhận tình yêu anh dành cho cô là một tình cảm đẹp và chân thành nhất trên đời) .

– Vì sao cô khóc ?

Một anh chàng cao lớn điển trai đang ứng cạnh cô , chăm chú nhìn cô nãy giờ mà cô không biết bỗng đột ngột lên tiếng hỏi .

Hạ Quỳnh ngắc ngứ :

– Tôi...

– Cô khóc à ?

Hạ Quỳnh vội nói :

– Không .

Chàng trai vẫn không buông tha cô :

– Rõ ràng tôi thấy cô đang khóc mà .

Đúng là một anh chàng ... vô duyên . Giận hết sức , Hạ Quỳnh bất bình :

– Tôi khóc hay không đâu liên quan đến anh .

Chàng trai hắng giọng :

– Nhưng tính tôi hay ... tò mò . Thấy ai khóc , nhất là một phụ nữ đẹp như cô , tôi thấy xót xa lắm .

Hết chỗ nói , Hạ Quỳnh thở dài ảo não . Đã khổ , cũng không được yên thân .

Giọng anh chàng lại cất lên :

– Biết đâu tôi và cô cùng một cảnh ngộ cũng nên. Đồng khí tương lân , đồng thanh tương cầu . Cô không nên có thái độ ác cảm với tôi mới phải .

Hạ Quỳnh cau có :

– Tôi làm gì mà đồng cảnh ngộ với anh .

Anh chàng tặc lưỡi :

– Tôi nói đồng cảnh ngộ vì biết đâu cô ... mất anh chàng chú rể Đăng Nguyễn cũng như tôi mất cô dâu Lam Hương thì sao ?

Hạ Quỳnh giật thót tim . Nhắc đến Nguyễn , trái tim nhỏ bé của cô như bị nhát cắt ngang .

– Cô biết không , Lam Hương đã yêu tôi tha thiết nhưng cuối cùng lại phụ tôi vì Nguyễn .

Dù rất ngại nói chuyện với một người xa lạ nhưng Hạ Quỳnh cũng không thể dằn lòng được , cô khàn giọng :

– Cô ta có ... đẹp không ?

Anh chàng trầm trồ :

– Đẹp mê hồn . Nói cô đừng méch lòng , cô tuy xinh đẹp đến thế , nhưng nếu cô đứng bên cạnh Lam Hương thì cô chẳng có si-nhê gì cả .

Lại một nhát cắt đi ngang qua trái tim của Hạ Quỳnh . Cô trào nước mắt . Một lũ đàn ông háo sắc . Nguyễn cũng không ngoài quy luật ấy . Vậy mà cô đã từng ảo vọng khi thấy anh đã từ khước Trà My để đến với cô .

Anh chàng chăm chú nhìn cô :

– Có muốn tôi tả về Lam Hương cho cô nghe không ?

Dù rất muốn biết rất nhiều về ... tình địch nhưng Hạ Quỳnh nguỷ đầu :

– Tôi biết về cô ta để làm gì !

Anh chàng tỉnh bơ :

– Để hiểu hơn về thế giới đàn ông của chúng tôi . Để hiểu được vì sao cô phải thất bại , đứng ngậm ngùi nhìn người tình của mình khoác tay một cô gái khác trong tiệc cưới .

Hạ Quỳnh khẽ gắt :

– Sao “ông” vô duyên quá vậy ?

– Cô lại nặng lời rồi .

Hạ Quỳnh bực tức :

– Tôi đứng đây để chờ xe buýt . Tôi có liên quan gì đến ai đâu mà nãy giờ anh cứ gán ghép cho tôi với một “ông” Nguyễn nào đấy .

Anh chàng cười cợt :

– Thôi thì cứ ... tạm hiểu theo cách cô đã giải thích đi . Để tôi tả cho cô nghe về cô bồ Lam Hương của tôi , nếu cô muốn .

Thấy Hạ Quỳnh im lặng , mặt quay về phía khác nhưng vẫn không giấu được sự nôn nóng chờ đợi được nghe một điều gì đó , anh chàng háng giọng :

– Lam Hương có mái tóc dài ngang lưng tuyệt đẹp chứ không ngắn cộc như cô . Thân hình thì tuyệt mỹ không thua một người mẫu .

Không , phải gọi nàng là một hoa hậu thì đúng hơn . Nếu Lam Hương là hoa hậu thì cô chỉ là ... á hậu thứ hai . Đừng hòng mong làm á hậu thứ nhất .

Hạ Quỳnh quay phắt lại nhìn tên đàn ông xa lạ vô duyên . Cô gáy

hắn :

– Sao anh khoái đem so tôi với cô bồ của anh thế ? Đúng là thiếu tế nhị .

Anh chàng gật gật đầu cười :

– Quên ! Tôi nhớ rồi , có một câu danh ngôn đại loại “Một người đàn ông không nên khen một người phụ nữ trước mặt một người phụ nữ khác “ . Lẽ ra , tôi chỉ nên khen Lam Hương trước mặt Đặng Nguyễn mà thôi .

Hạ Quỳnh phán :

– Người ta cướp người yêu của anh, sao tôi thấy anh vui hơn tét ?

Anh chàng cười lớn :

– Vui sao được cô Hai , chẳng qua buồn đứt ruột nên nói tầm phào cho quên đi nỗi buồn .

Hạ Quỳnh thở hắt một cái thật mạnh . Cô không hiểu tại sao trên đời lại tồn tại một tên đàn ông kỳ cục như thế . Buồn mà lại cười cợt như một ... tên điên .

– Cô có muốn nghe tôi kể chuyện về Đặng Nguyễn không ?

Hạ Quỳnh cảm thấy dòng máu đang chảy trong huyết quản cô như đông cứng lại .

Anh chàng ... vô duyên lại gắng hỏi :

– Sao cô không trả lời ? Nếu cô không thích tôi kể về Đặng Nguyễn ... thì thôi .

Cổ đẹp tự ái xuống , Hạ Quỳnh lí nhí :

– Anh biết gì về Đặng Nguyễn , anh nói thử coi .

– Nhưng tôi sợ cô không thích nghe tôi nói nhăng nói cuội . Cô đứng đây ... đợi xe buýt chứ đâu phải đứng xem đám cưới và ngóng xem cô dâu chú rể đâu mà tôi lại kể về họ nhỉ .

Hạ Quỳnh đỏ bừng mặt :

– Tôi đợi xe buýt , nhưng nếu có ... nghe kể về “ông” Nguyễn nào đó cũng được .

Anh chàng tặc lưỡi :

– Lẽ ra thì chưa có đám cưới . Đặng Nguyễn phải gấp gấp lấy vợ là do ...

Hạ Quỳnh buột miệng :

– Nội anh ấy ép buộc , có phải không ?

Nhìn cô với vẻ thương hại anh chàng phán :

– Cô tưởng tượng ra chuyện gì thế ?

Hạ Quỳnh giọng hỏi hớp :

– Tôi biết nội anh Nguyễn luôn hối thúc anh ấy phải lập gia đình sớm . Thật khó mà từ chối mệnh lệnh sắt đá của bà .

Cười lớn , anh chàng tuyên bố :

– Cô không hiểu gì cả . Sở dĩ Nguyễn phải cười gáp vì Lam Hương đã có thai với Nguyễn .

Chân tay rụng rời , Hạ Quỳnh lão đảo ngồi bệt xuống đất . Oâm lấy mặt , không cần phải giữ kè cô khóc nấc lên .

Nguyễn , tại sao lại có thể như thế được . Em yêu anh . Vẫn ngỡ rằng anh sẽ hết sức đau khổ khi em ra đi . Vẫn ngỡ rằng em mới chính là tình yêu của anh . Vẫn nghĩ rằng , không bao giờ anh quên được hình bóng của em . Vẫn nghĩ rằng , em vẫn còn mãi hiện diện trong trái tim của anh . Em yêu anh , anh hiểu không ? Em không thể nào đối diện với một thực tế quá tàn nhẫn . Em không thể nào tin được tình yêu chân thành anh dành cho em chỉ là một trò đùa ...

Bên tai cô anh chàng giọng quan tâm :

– Cô sao thế ? Sao cô lại khóc ?

– Hãy để cho tôi yên .

– Cô ơi , chú rể kia ...

Hạ Quỳnh khẽ quát :

– Hãy để cho tôi yên thân .

Một bàn tay đặt lên vai cô lay nhẹ :

– Chú rể đây này , cô ngẩng đầu lên xem.

Hạ Quỳnh sửng người . Một giọng nói vừa cất lên , quen thuộc đến mức có đến chết cô cũng không thể nào quên được .

Nguyễn !

Ngẩng đầu lên , cô bàng hoàng khi anh đang ngồi quỳ trên thảm cỏ xanh , dịu dàng nhìn cô .

Tại sao kỳ lạ thế nhỉ ? Cô hoa mắt mắt rồi . Nãy giờ nói chuyện với cô là một anh chàng ba hoa , vô duyên hết chỗ chê mà .

Như đọc được ý nghĩ của cô , anh cười nhẹ :

– Em ngạc nhiên lắm sao ? Anh chàng ... cà chớn ấy là Mạnh , bạn thân của anh . Mạnh vừa ... bàn giao em cho anh sau khi hoàn thành nhiệm vụ . Sáng nay Mạnh được anh giao một sứ mạng là phải làm sao cho em tự bộc lộ trái tim của em . Chỉ một mình anh thì không thể nào làm được vì em là một cô gái bướng bỉnh nhất trên đời .

Quê không thể tả , cô chống chế :

– Tôi đứng ở đây để đón xe buýt .

Nguyễn nheo mắt :

– Bên xe buýt nằm ở đầu kia lặn , em đứng nhầm chỗ rồi . Mà người ta khi đợi xe buýt thì không khóc bao giờ .

Chùi những giọt nước mắt còn đọng trên mi cho cô , anh dịu dàng bảo :

– Có phải em yêu anh lắm không , Quỳnh?

– ...

– Sao em không nói ?

Cô tức tưởi :

– Tôi chỉ là một trò đùa của anh thôi . Tôi ghét anh kinh khủng , anh đi đi . Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa .

Giọng Nguyễn ấm áp :

– Sao em lại có thể nói như thế được , lẽ ra em phải hiểu là anh chỉ yêu em mà thôi .

Cô chua chát :

– Tôi hiểu . Ngày hôm nay anh phải cưới Lam Hương là vì ...nội của anh bắt ép chứ anh không hề yêu người ta . Anh là một con người ... đáng thương hơn đáng trách .

Nguyễn cười cười :

– Lam Hương nào ?

Cô mím môi lại :

– Lam Hương của anh .

Nguyễn bật cười :

– Em siêng đọc báo lắm hả ?

Cô nghiêng mấy chiếc răng đều như ngọc :

– Anh không được đùa nữa . Anh cứ đi vào với lễ cưới của anh đi . Tôi không cần anh quan tâm đến tôi đâu .

Nguyễn lại cười :

– Đúng là đang có một tiệc cưới nhưng của thiên hạ chứ không phải của anh . Em hãy nhìn kỹ anh đi . Một chú rể , ai lại ăn mặc như thế này ?

Hạ Quỳnh mở to mắt nhìn Nguyễn . Vẫn là một anh chàng phong độ , quần jean màu tro áo pull màu lông chuột . Bụi bặm và quyến rũ lạ lùng . (Anh nói đúng , quần jean áo pull , đó không phải là lễ phục của một chú rể . Thế thì tại sao lại có một lễ cưới ... của anh nhỉ ?)

Cô ngắc ngứ :

– Em không hiểu gì cả ...

– Anh không phải là chú rể của tiệc cưới trong kia . Anh sẽ chỉ là chú rể của cô dâu ... Hạ Quỳnh . Một đám cưới mà nội anh đang nóng lòng chờ đợi .

Cô ấm ức :

– Em thì có liên quan gì đến anh .

Nguyễn dịu dàng bảo :

– Từ ngày em bỏ đi , anh và nội tìm kiếm em khắp nơi . Càng tìm tìm càng vô vọng . Anh ước gì có thể chết đi được vì đau khổ . Em

không yêu anh sao Quỳnh ?

Cô mím môi lại :

– Thế còn mẫu tin báo hỉ đăng trên báo :

Yêu thương bùng nhẹ lên chiếc mũi thanh mảnh của cô , anh âu yếm bảo :

– Ngốc ơi ! Em không biết đây là sáng kiến của nội hay sao ? Nội thương em lắm , bà đang sốt ruột chờ mong cô cháu dâu tương lai vừa thông minh vừa bướng bỉnh quay trở về . Nội bày cho anh cách để tìm em trong thành phố hơn năm triệu người này đây . Đăng Nguyễn là một con người bằng xương bằng thịt nhưng ... Lam Hương là một cô gái của tưởng tượng . Nội và anh tin rằng với mẫu tin báo hỉ trên báo , thế nào em cũng tìm cách đến tận nhà hàng Sương Mai để ... chứng kiến , để ... đau khổ .

Cô nguẩy đầu :

– Em đợi xe buýt ! Em không biết gì đến lễ cưới cả !

Nguyễn cười cười :

– Một lễ cưới tưởng tượng . Vậy mà cũng có người khóc suốt mướt , kể ra nội cũng tài .

Hạ Quỳnh ước gì có thể độn thổ được cho khỏi xấu hổ . Làm sao cô có thể trốn tránh được ánh mắt dịu dàng yêu thương của Nguyễn bây giờ .

Cô vùng đứng dậy định bỏ chạy nhưng nhanh hơn cô , Nguyễn đã đứng dậy . Giữ cô trong vòng tay dịu dàng , anh nói giọng ầm áp :

– Em làm khổ anh từng ấy đã đủ rồi . Anh yêu em . Làm sao anh có thể thiếu em trong cuộc đời .

Cô bướng bỉnh :

– Em đâu có ... yêu anh .

Anh lắc nhẹ cô trong vòng tay ấm :

– Cô gái bướng bỉnh của anh . Em đúng là một con nhím bướng bỉnh. Nhưng anh là một anh chàng thợ săn tuyệt vời .

Giọng cô ầm ức :

– Em ghét anh lắm !

Nguyễn nhìn cô yêu thương :

– Em là tình yêu đích thực của anh . Suốt hơn một tháng nay , anh suốt điên lên vì tuyệt vọng . Em không nhớ anh sao Quỳnh ? Em không yêu anh sao Quỳnh ? Quỳnh . em nói đi . Hãy nói với anh là ... em yêu anh .

Cô ứa nước mắt . Cô yêu anh đến điên cuồng trái tim . Cứ ngỡ những gì đang diễn ra chỉ là một giấc mơ .

Chớp mi , cô khẽ hỏi :

– Có phải là một giấc mơ không anh?

Nguyễn trầm giọng :

– Một giấc mơ không bao giờ chấm dứt . Một giấc mơ đẹp cho em và anh . Từ nay anh và em không bao giờ xa nhau nữa . Anh yêu em . Và anh đang mong muốn đến cháy bỏng con tim được nghe lời thầm thì yêu thương của em .

Cô ngước mắt nhìn anh . Sự chân thành và tình yêu vô bờ bến của anh làm cô cảm động đến rơi nước mắt . Cô nói thật khẽ :

– Em yêu anh . Anh là tất cả với em .

Nguyễn ôm cô trong vòng tay vững chãi của anh , giọng ấm áp :

– Anh cảm ơn tình yêu của em . Tình yêu của em sẽ làm anh trở nên hoàn thiện hơn .

Cô xấu hổ đỏ bừng mặt khi anh ghé vào tay cô nói nhỏ :

– Tình yêu của anh , anh thật là tiếc , anh không thể hôn em bây giờ được , vì những người trên đường phố đang ... nhìn chúng ta và nội đang sốt ruột đợi chúng ta ở nhà ...

Hết

Nguồn: vietlove.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 01/07/2004 10:47:06 SA